

DEN *danske*
STJERNE

Rapport
fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges
150. Halvårige Konference

April 1981 · 130. Årgang · Nummer 4

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Rådgivende komité: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles A. Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, Chefredaktør - Carol Moses, Assisterende chefredaktør - Heidi Holfeltz, Børnestjernen - Roger Gylling, designer.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translation Division, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Redaktør af Den danske Stjernes lokalsider: Ellen E. Valgren, Zinnsøgade 4, DK-2100 København Ø.

Rapport fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges 150. Halvårige Konferenc

Talerne i alfabetisk orden

Ashton, Marvin J.	105	Maxwell, Neal A.	22
Backman, Robert L.	76	McConkie, Bruce R.	96
Ballard, M. Russell	39	Monson, Thomas S.	168
Benson, Ezra Taft	59	Packer, Boyd K.	33
Brown, Victor L.	147	Perry, L. Tom	10
Clarke, J. Richard	154	Petersen, Mark E.	25
Cook, Gene R.	126	Peterson, H. Burke	71
Cuthbert, Derek A.	43	Pinegar, Rex D.	134
DeHaan, Douglas W.	165	Reeve, Rex C., Sen.	47
Faust, James E.	65	Richards, LeGrand	117
Featherstone, Vaughn J.	52	Romney, Marion G.	82, 90 175
Fyans, J. Thomas	100	Simpson, Robert L.	15
Haight, David B.	138	Smith, Barbara A.	160
Hinckley, Gordon B.	111	Tanner, N. Eldon	9
Kimball, Spencer W. 5, 87, 142, 145, 179		Wells, Robert E.	19
Lee, George P.	122	Wirthlin, Joseph B.	130

Abonnement:

12 numre Dkr. 54,— (inkl. moms og porto)

Betaling over giro 31 20 988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø.
United States and Canada: \$ 10.00 (surface mail).

©1981 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

GM
 M285.5
 D186DA
 v.130
 1981

INDHOLD

Mødet lørdag morgen, den 4. oktober 1980

Familier kan være evige. <i>Spencer W. Kimball</i>	5
Et vidnesbyrds velsignelse. <i>N. Eldon Tanner</i>	9
„Thi hvad mennesker sår, det skal han også høste“. <i>L. Tom Perry</i>	10
Herrens hus. <i>Robert L. Simpson</i>	15
Kend hyrden. <i>Robert E. Wells</i>	19
Nettet indsamler alle slags. <i>Neal A. Maxwell</i>	22
Erkeenglen Adam. <i>Mark E. Petersen</i>	25

Mødet lørdag eftermiddag, den 4. oktober 1980

Opretholdelse af Kirkens embedsmænd. <i>Marion G. Romney</i>	31
Valget. <i>Boyd K. Packer</i>	33
Frelserens berøring. <i>M. Russell Ballard</i>	39
Vores tredivte år som sidste dages hellige. <i>Derek A. Cuthbert</i>	43
„Vogt mine får“. <i>Rex C. Reeve sen.</i>	47
„Tilgiv dem“. <i>Vaughn J. Featherstone</i>	52
Bered jer til trængslens tid. <i>Ezra Taft Benson</i>	59
Disse vil jeg gøre til mine ledere. <i>James E. Faust</i>	65
Lutring af vort sind og vor ånd. <i>H. Burke Peterson</i>	71
Til Kirkens unge mænd. <i>Robert L. Backman</i>	76
Den ed og pagt, der hører til præstedømmet. <i>Marion G. Romney</i>	82
Varetagelse af medlemmernes behov. <i>Spencer W. Kimball</i>	87

Mødet søndag morgen, den 5. oktober 1980

Omvendelse. <i>Marion G. Romney</i>	90
Gud Herren og genoprettelsen. <i>Bruce R. McConkie</i>	96
Syv begivenheder af stor betydning. <i>J. Thomas Fyans</i>	100
Modgang og dig. <i>Marvin J. Ashton</i>	105
„Af jer forlanges det, at tilgiver“. <i>Gordon B. Hinckley</i>	111

Mødet søndag eftermiddag, den 5. oktober 1980

Et vidnesbyrd. <i>LeGrand Richards</i>	117
„Bliv ven med ham og hold fred“. <i>George P. Lee</i>	122
Mirakler blandt Lamanitere. <i>Gene R. Cook</i>	126
Lad hver mand lære sin pligt. <i>Joseph B. Wirthlin</i>	130
Bestem jer til at bestemme jer. <i>Rex D. Pinegar</i>	134
„Rigets nøgler“. <i>David B. Haight</i>	138
Bliv ikke trætte af rejsen. <i>Spencer W. Kimball</i>	142

Velfærdsmødet, den 4. oktober 1980

Tiendeloven. <i>Spencer W. Kimball</i>	145
„Bered alt, hvad der behøves“. <i>Victor L. Brown</i>	147
Troens egne. <i>J. Richard Clarke</i>	154
Efterlev med glæde! <i>Barbara B. Smith</i>	160
Skulle noget være umuligt for Herren? <i>Douglas W. DeHaan</i>	165
Biskoppen — centrum for velfærd. <i>Thomas S. Monson</i>	168
Velfærdstjeneste: Herrens program. <i>Marion G. Romney</i>	175

Et særligt budskap til alle sidste dages hellige

Præsident Kimball taler uden omsvøb om det at være moralsk ren.	179
--	-----

Hjælpeforeningsmøde ved Generalkonferencen, den 27. september 1980

„Lær først — og undervis“. <i>Spencer W. Kimball</i>	190
Kærlighedens bånd. <i>Barbara B. Smith</i>	192
Moderskab og familien. <i>Mary F. Foulger</i>	197
Enlig — og den hjælp hjælpeforeningen kan tilbyde. <i>Addie Fuhrman</i>	200
Organisér jer. <i>Marian R. Boyer</i>	203
Rigets lære. <i>Shirley W. Thomas</i>	206
Søsterkredsen. <i>Boyd K. Packer</i>	209

Rapport fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges 150. Halvårige Konference

*Taler og meddelelser givet i Tabernaklet på Temple Square,
Salt Lake City, Utah den 4. og 5. oktober 1980.*

Præsident Spencer W. Kimball an slog tonen i sine åbningsbemærkninger lørdag den 4. oktober:

„Lige fra begyndelsen har Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fremhævet familielivet. Vi har altid forstået, at grundlaget for familien som en evig enhed blev lagt endnu før grundlaget for denne jord var skabt! Et samfund uden

det grundlæggende familieliv er uden holdepunkt og vil opløses til det bare ingenting.

Befalingerne og moralstandarderne blev fastlagt af Herren selv, men angribes i dag af snart sagt hvem som helst. Der er falske lærere overalt, som benytter tale og pornografisk litteratur, tidsskrifter, radio, tv. agitation på gaden - og derved

spredde kættersk lære, der nedbryder moralstandarderne.

På grund af alvoren i denne sag har jeg udarbejdet en artikel til novembernumrene af ENSIGN og NEW ERA, hvori jeg taler lige ud og udførligt om emnet moral. Det er et alvorligt ansvar og slet ikke let. Jeg opfordrer alle sidste dages hellige til at læse dette særlige budskab. Åh, mine brødre og søstre, *familier kan være evige!* Lad ikke øjeblikkets fristelser drage jer væk fra jeres familier. *Guddom-*

melighed, evighed og familie - de følges ad, hånd i hånd og det må vi også!"

Det særlige budskab med titlen: „Præsident Kimball taler rent ud om moral“ findes på side 179.

Foruden præsident Kimball talte 29 af de 67 af kirkens generalautoriteter ved konferencen og gav inspireret og direkte instruktioner med hensyn til det, som medlemmer af kirken burde rette opmærksomheden mod i de kommende seks måneder. Talerne blev holdt i seks møder under den to-dages konference, fire om lørdagen, den 4. oktober, og to om søndagen, den 5. oktober.

Præsident Spencer W. Kimball præsiderede ved alle konferencens møder, der blev ledet af profeten selv og præsident Marion G. Romney, andenrådgiver. Præsident N. Eldon Tanner, der kun var tilstede ved nogle af møderne, talte ganske kort pga. sit dårlige helbred. Alle generalautoriteterne var til stede med undtagelse af ældste F. Burton Howard og ældste S. Dilworth Young, som begge var optaget af missionsopgaver.

Det blev ved konferencen bekendtgjort, at to generalautoriteter var overgået til emeritus status (pensioneret), nemlig ældste Bernard P. Brockbank og ældste O. Leslie Stone. Herefter er der 40 medlemmer i De halvfyndes' første Kvorum samt 9 pensionerede generalautoriteter.

Ældste Brockbank, født i 1909, blev opretholdt som generalautoritet 6. oktober 1962 som 53-årig og har således fuldført 18 år som aktiv generalautoritet.

Ældste O. Leslie Stone, født i 1903, blev opretholdt som generalautoritet den 6. oktober 1972 og har således fuldført otte år som aktiv generalautoritet.

Redaktorerne □

Præsident Spencer W. Kimball

Familier kan være evige

Mine kære brødre og søstre, jeg er lykkelig over at kunne hilse jer velkommen ved åbningen af vores 150. halvårige verdenskonference i kirken.

Lige fra begyndelsen har Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fremhævet familielivet. Vi har altid forstået, at grundlaget for familien som en evig enhed blev lagt endnu før denne jord blev skabt! Et samfund uden familieliv er uden grundlag og vil opløses til det bare ingenting.

Derfor har vi, hver gang noget så vigtigt som den evige familie er bragt i fare, et helligt ansvar for højlydt at forsvare familien, så familieinstitutionen ikke skades alvorligt af dem, som med forsæt synes at ville ødelægge den.

De befalinger og moralstandarder, som er fastlagt af Herren selv, angribes i dag af snart sagt hvem som helst. Der er falske lærere overalt, som benytter tale og pornografisk litteratur, tidsskrifter, radio, tv., agitation på gaden - og derved spreder kættersk lære, der nedbryder moralstandarderne.

På grund af alvoren i denne sag har jeg

skrevet en artikel til novembernumrene af ENSIGN og NEW ERA, hvori jeg taler lige ud og udførligt om emnet moral. Det er et alvorligt ansvar og slet ikke let. Jeg opfordrer alle sidste dages hellige til at læse dette særlige budskab (som findes i dette konferencenummer af Stjernen på side 179).

Vi lever i farlige tider, hvor flere og flere fornægter ægteskabsløfterne, og der er bestandig mere ungdomskriminalitet. Antallet af skilsmisser i De forende Stater er nu mere end 65% højere end i 1970. Antallet af ugifte par, der lever sammen, er steget med 157% i det sidste tiår. Mange flere børn vokser op uden at have begge forældre i hjemmet. I 1979 blev næsten en ud af hver fem familier med børn opretholdt af kun en enkelt forælder.

Tilfælde af kunstigt fremkaldt abort har nået et antal, der nærmer sig en svøbe. Der er for eksempel forekommet „flere dødsfald som følge af abort i England efter indførelse af fri abort, end der var døde i hele første verdenskrig”. Om det har Malcolm Muggeridge sagt „Jeg er

blevet opdraget til at mene, at en af de store vanskeligheder i vores vestlige verden var, at vi i den første verdenskrig mistede selve blomsten af vores befolkning. Og nu har vi tilintetgjort et tilsvarende antal liv i humane princippers helige navn, endnu inden de er blevet født." (*Human Life Review*, Sommer 1980, s. 74)

Derudover opløses og forsvinder mange af de sociale foranstaltninger, som hidtil har styrket og bevaret familien. Den tid vil komme, da kun de, som dybt og aktivt tror på familien, vil være i stand til at bevare deres familier midt i alt det onde omkring os.

Hvadenten det skyldes uagtsomhed, uvidenhed eller anden grund, så skader den indsats, som regeringen gør (under foregivende af at ville hjælpe familien) ofte mere end den gavner. Der findes dem, som betegner familien på en så utraditionel måde, at de lige så godt kunne sige, at den ikke længere eksisterer. Jo mere regeringer forgæves prøver at påtage sig familiens rolle, des mindre effektive vil regeringerne være i udførelse af deres traditionelle og grundlæggende roller, for hvilke regeringer oprindeligt blev indstiftede.

Hvad enten vi kan lide det eller ej, så stammer mange af de vanskeligheder, familien befinder sig i i dag, fra overtrædelsen af det sjette bud (se 2. Mos. 20:14). Fuldstændig afholdenhed før ægteskabet og fuldstændig troskab derefter er stadig de standarder, hvorfra der ikke kan være nogen afvigelse uden synd, sorg og ulykke. Overtrædelse af det sjette bud betyder gerne opløsning af et eller flere hjem.

Overtrædende voksne har stadig tilbøjelighed til at producere ungdomskriminalitet, og den forfærdelige sandhed vil

ikke forandres, blot ved at vi sænker standarderne med hensyn til, hvad der udgør overtrædelser - hverken for voksne, unge eller børn.

Vi af alle mennesker - brødre og søstre - burde ikke lade os besvige af de raffinerede argumenter, der f.eks. hævder, at

„Den tid vil komme, da kun de, som dybt og aktivt tror på familien, vil være i stand til at bevare deres familier midt i alt det onde omkring os.”

familieenheden på en eller anden måde hører til en særlig fase af den udvikling, som et jordisk samfund gennemgår. Vi har lov til at modgå sådanne bevægelser, der vil nedvurdere betydningen af familien, og som kun vil øge betydningen af selvisk individualisme. Vi ved, at familien er evig. Vi ved, at når tingene går galt i familien, så går de galt i enhver anden af samfundets institutioner.

De, som hvadenten det sker i uvidenhed eller bevidst, angriber familieinstitutionen, sætter en frygtelig og unødigt cyklus af sorg og fortvivelse i gang, for de vil forgæves søge i smerte efter erstatninger, og al deres jordiske visdom skal offentligt forgå på grund af deres dårskab over for familien.

Nedgangen i mange af vore familier sker på et tidspunkt, da verdens nationer er på vej ind i en af de vanskeligste perioder, de endnu har kendt.

Eftergivenhed vil ikke bringe os gennem sådanne kriser. Materialisme vil ikke støtte os, for møl og rust vil stadig lægge alle jordiske værdier øde.

Vore politiske institutioner - parlamen-

ter, kongresser og forsamlinger - kan ikke redde os, hvis vores grundlæggende institution, familien, ikke er intakt. Fredstraktater kan ikke redde os, når der findes fjendskab i stedet for kærlighed i hjemmet. Arbejdsløshedsprogrammer kan ikke redde os, når mange ikke længere får lært, hvordan de skal arbejde eller ikke får lejlighed til at arbejde, eller i nogle tilfælde ikke har lyst til det. Håndhævelse af loven kan ikke beskytte os, hvis alt for mange mennesker er uvillige til at disciplinere sig selv eller at lade sig disciplinere.

Kommende generationer, som er blevet belært om, at autoritet og kærlig disciplinering er forkert, vil ikke holde det fjerde bud, at ære sin far og mor (se 2. Mos. 20:12). Hvordan kan de kommen-

de generationer ære deres forældre, hvis deres forældre ikke har æret sig selv - især ved at overtræde det sjette bud? Næsten alle statistikker om familieinstitutionen er en bedrøvelig prædiken, der minder os om behovet for at standse og vende denne tendens.

Lad os i vore sidste dages hellige hjem være sikre på, at vi gør vor del og går i gang med at standse og vende den tendens.

Igen opfordrer jeg jer til at være flittige med hensyn til at nedfælde jeres personlige og familiehistorier. Vi er meget tilfredse med succesen for den nyligt afholdte verdenskonference om optegnelser, hvor mere end 11.000 mennesker fra tredive nationer rundt om i verden mødtes for at dele med hinanden og lære om

Præsident og søster Kimball samt D. Arthur Haycock hilser varmt på besøgende udenfor Tabernaklet.

personlige optegnelser og opbevaringen deraf. Lad os i disse forhold være eksempler for andre og høste velsignelserne i form af stærkere familieenheder i takt med bevarelse af vores arv.

Vi håber, at forældrene i kirken bruger den ekstra tid, der er kommet med de nye mødetider, til at være sammen med, undervise, elske og passe deres børn. Vi håber, at I ikke har glemt behovet for familieaktiviteter og rekreation, som der også er skaffet tid til. Lad jeres kærlighed til ethvert medlem af familien være ubetinget. Hvor der er udfordringer, fejler I kun, hvis I fejler i at blive ved med at prøve!

Vi byder hjælp, virkelig hjælp, velkommen fra kirker, skoler, lærestalter og universiteter, fra betænksomme mænd og kvinder af enhver race, tro og kultur, som interesserer sig for familien. Men som antydnet før, hvis det støttende samarbejde institutioner imellem ikke fun-

gerer tilstrækkelig godt, vil vi alligevel gøre vor del. Der mangler ikke noget i tydelighed med hensyn til, hvad Herren har fortalt os. Vi kan ikke skulke fra vor pligt. Han har anbragt ansvaret nøjagtigt, hvor det hører til, og han holder os ansvarlige angående forældrenes pligt til at belære deres børn om de rette principper og behovet for at vandre oprigtigt for Herren - og der findes ikke nogen erstatning for at belære vore børn ved vort eksempels veltalenhed.

Mine brødre og søstre, *familier kan være evige!* Lad ikke øjeblikkets fristelser drage jer bort fra dem! *Guddommelighed, evighed og familie* - de følges ad, hånd i hånd, og det må vi også!

Jeg bærer jer mit højtidelige vidnesbyrd om, at Gud lever, at Jesus Kristus lever, og at han er vores Frelser og Forløser. Jeg efterlader jer min kærlighed og mine velsignelser i Jesu Kristi navn. Amen. □

Præsident Tanner, Kimball og Romney taler om mødets forløb.

Præsident N. Eldon Tanner – Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Et vidnesbyrds velsignelse

Jeg føler, at det er et privilegium og en velsignelse at være i stand til at være sammen med jer nu til morgen til dette konference møde. At følge med præsident Kimball er noget, jeg nu har prøvet i omkring 7 år. Og kan jeg opnå det, betragter jeg mig selv som vellykket. Jeg er så lykkelig over at være hos jer i dag,

„Jeg har nydt det store privilegium at arbejde sammen med fire af denne kirkes præsidenter og at se, hvordan Herren arbejder gennem dem.”

at kunne nyde den ånd, der altid er tilstede ved konferencerne. At høre Tabernakelkoret, og at høre vidnesbyrdene fra denne storslåede kirkes ledere.

Jeg var slet ikke beredt til at tale, men præsident Kimball spurgte, om jeg brød mig om at sige et par ord. Jeg vil gerne have lov til at bære mit vidnesbyrd til mine børn, venner, forretningsforbindelser og til verden. Jeg har nydt det store privilegium at arbejde sammen

med fire af denne kirkes præsidenter og at se, hvordan Herren arbejder gennem dem. Man kan ikke tvivle, når man ser, at de er Guds profeter, som leder os på vejen til sandhed og retskaffenhed og hjælper os til at berede os selv og vore børn til evigt liv.

Vi ved, at vi er Guds åndelige børn, og at vi var til stede, da det blev bestemt, at der skulle skabes en jord, hvor vi kunne leve og ved at holde befalingerne vise os værdige til at komme tilbage i vor himmelske Faders nærvær. Det er derfor, jorden blev skabt.

Jesus Kristus blev valgt til at være verdens Frelser. Han bekendtgjorde planen for liv og frelse til profeterne i gamle dage, sådan som den er nedskrevet i første Mosebog og andre steder i skrifterne. Vi ved, hvem vi er, hvor vi kom fra, hvorfor vi er her, og hvordan vi kan komme tilbage til vor himmelske Faders nærvær.

Vi er meget privilegerede, at vi har et vidnesbyrd om forkyndelsen af Jesu Kristi evangelium. Jeg håber og beder, at vi alle vil gøre vort bedste i de kaldelser, der er givet os. Må vort eksempel og indflydelse fremelske det bedste, hvor end vi er. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Eldste L. Tom Perry — De tolv Apostles Rad

„Thi hvad mennesker sår, det skal han også høste”

Jeg forbløffes hvert år, når jeg ser det system, som Herren har sørget for til at opfylde sine børns behov her på jorden. Hvert forår følger jeg et stykke snor, der er bundet mellem to pinde, så den danner en lige linie, og med min hakke i hånden sår jeg to eller tre frø ad gangen ned i god, frugtbar jord. Hvert efterår overvældes jeg over den rigelige høst. Disse få frø er vokset op til høje planter, og de fleste frø har produceret en fyldt gyldent kolbe, der indeholder mere end hundrede fold af de originale frø, der blev lagt i jorden nogle få måneder tidligere. Hver høst overvældes man af ydmyg taknemmelighed over Herrens vel-signelser til sine børn.

Frelseren må også have påskønnet denne proces, for han har mange gange benyttet denne vokse-cyklus i sine lignelser, mens han var her på jorden. Vi finder gang på gang, at han bruger eksempler fra Herrens forsyningssystem. Vi finder lignelser om sædemanden (se Matt. 13:3-23), sæden, der vokser af sig selv (se Mark. 4:26-29), ugræsset (se Matt. 13:24-30), det ufrugtbare figentræ (se

Luk. 13:6-9), figentræets blade (se Matt. 24:32-33), skatte, der er gemt i en mark (se Matt. 13:44), og mange, mange andre. Er det mærkeligt, at vi finder hans disciple forkyndende efter hans jordiske gerninger: „Far ikke vild, Gud lader sig ikke spotte! thi hvad et menneske sår, det skal han også høste” (Gal. 6:7).

Budskabet om Herrens lov med hensyn til afgrøder må imponere én. Hans system producerer vækst, forøgelse og rigelige belønninger. Når vi betragter vel-signelserne ved denne vækstcyklus hvert år, må vi sandelig forvente, at hans børn ville forstå deres jordiske muligheder. Han har betroet mange af sine børn i deres jordiske prøvestand at sørge for hans særlige skabninger - hans sønner og hans døtre. Det er bestemt den største af alle ansvar, som han har givet menneskene.

Jeg har brugt megen tid de sidste par måneder med at lytte - lytte til forældres frustrationer, lytte til ivrige appeller fra unge mennesker, lytte til børns små stemmer. Mine øren er blevet fyldt med bekymringer; og disse bekymringer har

allesammen drejet sig om, hvad der er sket med den grundlæggende, fundamentale, sikre, morskabsfyldte, traditionsrige familie, der har været grundlaget for civilisationen lige fra fader Adam og moder Eva. Pludselig opdager vi, at stærke kræfter arbejder på at gøre den til blot noget for et mindretal. Historien viser tydeligt, hvad der sker menneskeheden, når det traditionelle familiemønster tilsidesættes. Mormons Bog giver os mange beretninger om de resultater, der kommer, når civilisationer vender sig fra den kurs, der er udlagt for dem af Herren.

I Jakobs Bog finder vi følgende nedskrevet: „Og nu skete det, at Nephis folk under den anden konges regering begyndte at forhærde hjertet og tildels hengive sig til ugudelige handlinger” (Jakob 1:15). Jakob advarede folket om at styre sig og advarede dem om, hvad der ville ske, hvis de ikke vendte tilbage til Herrens veje.

Først advarede han dem med hensyn til deres stolthed. Derefter kom han til et endnu mere alvorligt problem, idet han sagde:

„Og nu holder jeg op med at tale til jer om denne stolthed. Og dersom det ikke var, fordi jeg måtte tale til jer om en større overtrædelse, da ville mit hjerte fryde sig overordentligt over jer” (Jakob 2:22).

„Se, I har gjort større misgerninger end lamaniterne, vore brødre. I har sønderkønst jeres kære hustruers hjerter og mistet jeres børns tillid ved det dårlige eksempel, som I har vist, og deres hjertesuk vil stige op til Gud mod jer. Og på grund af Guds ords strengthed, som står imod jer, dør mange hjerter, gennemboret af dybe sår” (Jakob 2:35).

Med mindre vi vender os bort fra den

kurs, som mange følger i dag, vil også vi blive underkastet samme domfældelse af Gud.

Mens jeg overvejede skrifternes ord, blev jeg pludselig lamslået over den frygtelige tanke: „Hvad nu, hvis tiden blev skruet femten år tilbage i mit liv, og jeg igen fandt mig sammen med et par teenagere og et lille barn, der levede i 1980's omgivelser?” Jeg opdagede, at kolde sveddråber lå på min pande, da jeg tænkte på de udfordringer, der ligger i at ville opretholde en traditionel familie i disse vanskelige år. Og så begyndte jeg at tænke på, hvad jeg ville gøre anderledes, end jeg gjorde dengang hvis jeg kunne gentage processen femten år senere.

Mine tanker kredsede om fire problemområder, som måtte kræve fornyet beslutsomhed og indsats:

1. Familie-økonomi. At sørge for en familie ville være langt vanskeligere. Arbejde er ikke mere så sikkert. Forandringer forekommer i stadigt stigende tempo. Det er langt vanskeligere at opretholde vores levestandard med en inflation, som vi kender den i dag. Husleje, elektricitet, gas, madvarer, tøj og benzinslugende biler tager en bestandigt større del af vores indkomst. Presset på familiens finanser påvirker og øger det psykiske pres på familien. Hvordan man skal klare disse problemer er en stor udfordring. Men pludselig blev jeg beroliget af en stemme, der sagde:

„Stol på Herren af hele dit hjerte, men forlad dig ikke på din forstand; hav ham i tanke på alle dine veje, så jævner han dine stier” (Ordspr. 3:5-6).

Jeg forstod, at kirken i årevis havde forberedt mig til en tid med stress og bekymringer. I dag er en langtids økonomisk plan for familien helt klart nødvendig, hvis børnene skal opnå velsignelser-

ne ved en mission og en uddannelse. Den må nødvendigvis udarbejdes omhyggeligt for at kunne leve op til disse krav. Undgåelse af gæld er livsvigtig. At lade være med at bruge mere, end jeg tjener, er et grundlæggende princip. Der må ofres megen omtanke og forståelse for at få indtægter og udgifter til at komme til at balancere i min familie. Udgifter må vurderes: Behøver jeg virkelig så stort et hus, der kræver store månedlige afdrag? Er det nødvendigt, at jeg har to biler? Kan vore familiecentrerede aktiviteter erstatte kostbare kommercielles underholdningsarrangementer? Kan vi på spændende måde holde ferierne herhjemme?

At skaffe os et års forråd af fødevarer og andre nødvendighedsartikler er et program, der må sættes øverst på familiens ønskeliste. Hvordan vi vil skaffe os det, må overvejes nøje påny. Kan det i højere grad bygges på vor egen arbejdskraft, som f.eks. at vi laver vort eget tøj, øger udbyttet af havens produkter og konserverer vores egne fødemidler?

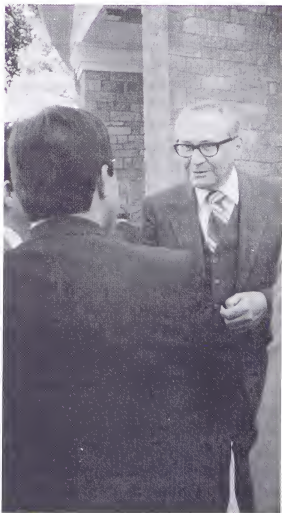
Hvordan kan jeg klogest investere mine opsparinger, så inflationen ikke helt frarøver mig dem? Er min indkomst sikker og stor nok til at holde trit med min families behov i denne bestandigt skiftende tid?

Ja, det at påtage sig ansvaret for timeligt at skulle sørge for en familie kræver mere overvejelse, forberedelse og planlægning under de forhold, vi lever i i dag.

2. Familieorganisation. Jeg hørte fornyligt til et vidnesbyrdmøde en ung moder bære vidnesbyrd om, hvad Herren havde betroet hende. Hun fortalte, hvor skuffet hun var blevet over forandringerne i søndagens mødeprogram, der havde frataget hende - som arbejdede i primary - muligheden for at overvære

hjelpeforeningens og søndagsskolens møder. Hun havde næsten besluttet sig til at blive passiv, hellere end at acceptere forandringerne. En dag, da hun spekulerede over situationen, rørte inspirationens lys hendes hjerte, og hun forstod pludselig ideen med, hvad der foregik i kirken. Det var ikke det umulige i at deltage i hjelpeforeningens møder, hun skulle bekymre sig over, men snarere de nye, strålende muligheder for at kunne være sammen på den bedste tid af Herrens dag med sin mand og deres børn for at opfylde den største udfordring, det største ansvar, som Herren havde be-

Eldste L. Tom Perry byder et besøgende medlem velkommen

troet hende - ansvaret for at undervise og oplære sine egne børn. Nu er søndagen efter megen bøn, studium og planlægning sammen med hendes mand, blev den mest betydningsfulde dag i ugen. Mens jeg lyttede til hendes vidnesbyrd,

„Thi jorden er fuld, og der er nok, ja, i overflod. Jeg har beredt alle ting og givet menneskenes børn deres handlefrihed” (L&P 104:17)

tænkte jeg på, hvordan resultaterne af dette nye, konsoliderede program, der blev introduceret for et halvt år siden, er blevet. Har det været en frustreret tid, fordi tidspunkter og aktiviteter er blevet forandrede? Har det bare føjet mere tid til at besmitte vores tanker foran tv-apparaterne? Eller har vi forstået at denne ekstra tid blev os givet til at være sammen i familiens skød, så forældre kunne få tilstrækkelig tid til at undervise, oplære og vise den kærlighed, de føler for hvert enkelt af deres børn.

Hvis jeg igen fik den rolle at have en ung familie omkring mig, ville jeg være fast besluttet på at ville give dem mere af min tid. Jeg ville sørge for, at de særlige tider, som kirken har opfordret mig til at tilbringe sammen med børnene, ville blive fulgt til punkt og prikke og passende organiseret, så de blev mest muligt produktive.

Med forandringerne i søndagsprogrammet, tror jeg også at jeg ville øge udstrækningen af de særlige ugentlige familiesammenkomster, vi har. Da de fleste af børnene i verden i dag aldrig vil få mulighed for at blive belært og opdraget

i et traditionelt familie-hjem, ville jeg sikre mig, at mine børn ikke blev nægtet det privilegium. Jeg ville ønske for dem, at de fik den bedst mulige oplevelse med hensyn til at se en familie, der virkelig fungerer. Evige familier er ikke bare noget, der kommer ved et tilfælde. For at kunne glæde sig over denne den største af alle gaver, må vi gøre os fortjente dertil gennem det, vi over her i dødeligheden.

For det første ville jeg sikre mig, at tilstrækkelig tid blev reserveret hver uge til et familielederskabsmøde, hvor familiens aktiviteter kan planlægges. Denne komité, der består af mand og hustru, bør mødes for fuldstændigt at diskutere, planlægge og forberede deres ledende rolle i familieorganisationen.

For det andet ville jeg gøre familiehemmeaftenerne mandag aften til et familierådsmøde, hvor børn bliver belært af forældre om, hvordan de kan berede sig til deres roller som familiedeltagere og kommende forældre. Familiehemmeaftenerne skulle begynde med fælles middag, efterfulgt af et rådsmøde, hvor sådanne emner som de efterfølgende ville blive diskuteret og oplæring blive givet; tempelforberedelse, missionærforbereelse, styring af hjemmet, familieøkonomi, karriereudvikling, kulturel udvikling, anskaffelse og bevaring af ejendom, planlægning af familieaktiviteter, benyttelse af fritid samt arbejdsopgaver. Aftenen kunne derefter nå sit højdepunkt med en særlig dessert og tid for forældrene til at have et individuelt møde med hvert enkelt barn. For det tredje ville lørdagen være en særlig aktivitetsdag, opdelt i to dele: først en tid til at lære børnene arbejdets velsignelse, hvordan man passer, vedligeholder og forbedrer hjemmet, gården, ha-

ven, marken; for det andet en tid til familieaktivitet, og opbyggelse af en familiearv af noget, som man holder af at gøre sammen.

For det fjerde skulle søndagen blive en særlig dag i hver uge. Omhyggelig forberedelse skulle få forud for den tre timer lange gudstjenestetid i kirken. Familien skulle komme til kirkebygningen udhvilede, afslappede og åndeligt beredt til at nyde møderne sammen. Resten af dagen ville blive tilbragt i en åndelig atmosfære. Vi ville klæde os til lejligheden - drenge i noget bedre end cowboybukser og T-shirts, pigerne i behagelige, tækkelige kjoler; ikke i shorts eller lange bukser. Det skulle være en tid med fælles skriftstudium, genealogiske studier, føring af personlige dbøger, familiehistorie, breve, kontakter med missionærer samt besøg hos familie, venner og sådanne mennesker, som ikke har mulighed for at kunne gå hjemmefra.

3. Udførelse af opgaver i kirken. Jeg ville forberede, studere, oplære, meditere og bede om mere vejledning til bedre at udføre de kirkelige opgaver, hvortil jeg er blevet kaldet. Jeg ville ønske, at min tjeneste måtte svare til den standard,

som Herren forventede af mig. Jeg ville være sikker på, at jeg var så godt forberedt til enhver modtaget opgave, at min ufuldkommenhed ikke ville stjæle den kostbare familietid fra mig. Jeg ville i højere grad forstå Herrens system med at dele ansvaret med rådgivere, højrådsmedlemmer, kvorumsebedsmænd, hjemmelærere og fædre. Jeg ville i højere grad forstå den kendsgerning, at en enkelt aldrig kan opnå bedre resultater end et effektivt team.

4. Involvering i offentlige aktiviteter. Jeg ville i mere udstrakt grad lade mig involvere i det, der foregår på de skoler, mine børn går i, og i det lokale samfund, hvori vi bor. Jeg ville stå til rådighed med støtte til mine gode naboer for at sikre, at børn, der hvor jeg bor, kunne have det privilegium at vokse op i et rent, sikkert, sundt, lykkeligt samfund. Jeg ville ikke tillade, at små, vildledte, egoistiske grupper frarøvede os velsignelserne ved at leve i et sådant familiesamfund.

Jeg beder, at resultaterne af vore anstrengelser vil være at blive velsignet med den fylde, som Herren har lovet os, fordi vi har levet værdig til at modtage hans velsignelser. Må vore familier blive den traditionelle slags familier, hvor ledelsen foretages af to værdige forældre, som er glade for at tage imod børn i deres hjem, så de kan blive elsket, undervist og oplært på de måder, som Herren har foreskrevet.

Jeg afgiver jer mit vidnesbyrd om, at Herren er stærk og mægtig og er herlighedernes konge. Han lever og leder og vejleder og velsigner os med sin kærlighed.

Må vi blive velsignet med tro til at følge hans veje, der vil lede os ind til evigt liv. Derom beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen. □

Aldste Robert L. Simpson – De halvfjerds' første Kvorum

Herrens hus

I løbet af disse næste få øjeblikke vil jeg gerne bære vidnesbyrd om den kendsgerning, at Guds love er fast og sikkert forankret på deres plads af evigtgyldige præstedømmepprincipper. Evangelisk sandhed står som en støtte af fred, sikkerhed og frihed for alle, som vil benytte sig deraf. Og jeg bevidner yderligere, at det endegyldige i åbenbaret sandhed, lys og evig forsikring er uadskilleligt forbundet med den levende Guds tempel.

Disse hellige bygninger er højtideligt og akkurat betegnet som Herrens Hus. Et Guds tempel i vor tid - nu her i dag? Hvordan kan det være? De fleste gudfrygtige mennesker tænker kun på de gamle templer, der blev bygget, da der levede profeter mellem menneskene for mere end to tusinde år siden.

Kom med mig ind i templet - et moderne tempel i vor tid. Et tempel, der er blevet indviet til Herren, nøjagtig som det fra oldtiden var; en særlig bygning, hvor hellige ordinanser udføres af sådanne, som er blevet bemyndiget med den rigtige, guddommelige myndighed. Templet er virkelig et hus med stille tilbedelse - alle taler sagte, gerne hviskende. Alle, som er med, er klædt i hvidt. Alle, som er der, er blevet fundet værdige og rene.

Templet er et hus i bøn, for vor himmelske Fader herliggøres ved enhver ordnelse, der udføres dér. Den, som kommer der for første gang, modtager udtalelse af særlige velsignelser, som ikke kan modtages uden for templet.

Templet er et hus, hvor der gives instruktioner - ja, himmelske instruktioner - om Guds evige plan for hans børn. I templet får man et overordnet indblik i vort personlige forhold til vor Skaber og til Frelseren - ja, særlig kundskab om Gud og Jesus Kristus, der er nødvendig for at kunne modtage det evige liv. „Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus” (Joh. 17:3).

Templet er et åbenbaringshus - ja, fortsat, vedblivende åbenbaring. Hvad enten den åbenbaring kommer til en profet eller til et medlem, som søger efter sandheden, så belæres og opbygges bestandigt enhver, som kommer søgende til templet.

Templet er et sted for afgivelse af løfter og ofre, for det er så sandt blevet sagt, at der ikke kan findes virkelig tilbedelse uden offer; ja, som de hellige synger: „Offer og lydighed palmen ham bringer”.

Templet er et hus for indgåelse af en hellig pagt, hvor den enkelte forpligter sig til at leve et mere kristent liv. Kunne blot jordens fire milliarder mennesker indgå en sådan pagt!

Templet er et hus, hvor unge mennesker bliver viet for tid og evighed. På den

„Det endelige i åbenbaret sandhed, lys og evig forsikring er uadskilleligt forbundet med templet.”

måde skabes et fælles bånd, et bånd, der afværger sådanne jordiske faldgruber som misundelse, manglende tillid og, alt for ofte, skilsmisser.

Templet er et hus for evige slægtsforhold, et sted, hvor familier kan komme med det formål at omforme deres familiekreds til en evig familieenhed, hvor pludseligt det at være „sammen for evigt” bliver langt mere vigtigt end den næsten trivielle familie-uenighed. For ser I, evige familier taler ud i familieråd med faderen som leder.

Templet er et Guds hus, hvor alle, som er blevet erklæret værdige, får lejlighed til at udføre de hellige ordinanser i templet på deres forfædres vegne, så rent praktisk børnenes hjerner kan vendes til deres fædre, således som det er forudsagt i de hellige skrifter (se Mal. 4:6). Som det er tilfældet med alle vor himmelske Faders velsignelser for hans børn, afhænger modtagelsen af sådanne velsignelser af de pågældendes trofasthed og efterlevelse af præstedømmets principper.

De største velsignelser i templet drejer sig om kærlighed og hengivenhed mellem mand og hustru. De må vise eksem-

plet - de er den enhed, som skrifterne siger, er det bedste af alt: „Dog, i Herren er det således, at hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden” (1 Kor. 11:11). Alt i verden, der er i modsætning til et kærligt og loyalt forhold mellem mand og hustru, er et værktøj i hænderne på den onde. Alt, som fremmer og viderefører familieenhed - mor, far og børn, retteligt velsignet ved Kristi lys og sandhed - er i harmoni med Herrens plan for det jordiske menneske.

Ægtemænd, elsk jeres hustruer; hustruer, ær jeres mænd. Søg i evangeliet alle løsninger på jeres problemer; vær et godt eksempel for jeres børn. Det er dér, det hele begynder. Digteren Longfellow udtrykte det godt med disse ord:

„Hvad strengen er for buen, er kvinden for manden; Skønt hun bøjer ham, adlyder hun ham, skønt hun trækker ham, følger hun dog ham; Den ene er unyttig uden den anden!” (*The Song of Hiawatha i The Complete Poetical Works of Longfellow*, Boston 1922, s. 135).

Disse poetiske linier er i harmoni med det, der læres i templet.

Kun få timer efter en katastrofe i Idaho for nogle få år siden, græd en mand bitert, som øjensynligt havde mistet alt, hvad han ejede. Hans fortvivlelse gjaldt ikke så meget det timelige tab, han havde været ude for, men nok så meget, at ingen vidste, hvor hans hustru og fire børn var og at de regnedes for druknede. Men i løbet af en tines tid kom der godt nyt: hans familie var på mirakuløs måde blevet reddet og befandt sig nu i et nærliggende katastrofecenter, hvor de ventede på ham. Genforeningen snart derefter var et eksempel på den højeste glæde

og lykke. Hans kommentar midt i al denne jubel, var værd at huske: „Jeg har igen min familie, og skønt jeg står uden nogen jordiske ejendele, føler jeg mig som en millionær.” For ser I, denne familie var en ganske særlig en; de var for nylig blevet beseglet til hinanden for tid og evighed i et af den levende Guds templer.

Så sent som i går var det mit særlige privilegium at være tilstede, hvor et yndigt ungt par knælede ved alteret i templet. Hver var klædt i kapper af skinnende hvidt. De var omgivet af en mængde familiemedlemmer og venner, da disse

særlige ord fra ægteskabspagten lød: „For tid og al evighed”. Ser I, nøjagtig sådan er det ægteskab, der varer *for evigt*.

Åh, kunne dog alle mennesker alle vegne blive sådan berørt af denne guddommelige lære om lys og sandhed, som gør en sådan forening mulig, ikke bare for nogle få sådanne, men for alle og enhver af Guds børn, som retteligt vil forberede sig. Men det må gøres på *Herrens* måde. Evtigt ægteskab er så helligt, at det kun kan indstiftes inden for templets mure og kun af dem, der er blevet begavet med den rette, guddommelige myndighed til at binde og besegele på jorden det, der vil være bundet i himlen.

„Hvad du besegeler på jorden, skal være beseget i himlen, og alt, hvad du binder på jorden i mit navn og gennem mit ord, siger Herren, skal være evigt bundet i himlen” (L&P 132:46).

Lad mig nu præsentere jer for en gruppe på 25 unge mennesker, som er kommet til templet ved morgengry for at deltage i de hellige ordinanser, der udgør stedfortrædende dåb. Disse unge mennesker er blevet fundet moralsk rene og værdige af deres biskop. For ser I, biskopper i dag er bundet af de samme retningslinier, som biskopper i gamle dage, som også fik at vide: „Hvo kan gå op på Herrens bjerg og hvo kan stå på hans hellige sted? Den med skyldfri hænder og hjertet rent, som ikke sætter sin hu til løgn og ikke sværger falsk” (Sl. 24:3-4). Der har altid været opretholdt en standard i Herrens Hus: og den standard er renhed, og den kan ikke omgås.

Disse unge mennesker kommer i en ånd af ærbødighed og med ønske om at gøre noget for andre, som har levet tidligere. En af de unge piger bemærkede: „At blive døbt ved nedsenkning i vand for

en af mine forfædre, som levede engang i 1700-tallet, gjorde mig meget stolt. Jeg følte, at hun var lige dér hos mig. Jeg ved, at hun var glad for og accepterede det arbejde, jeg havde udført for hende." Disse unge mennesker udførte en ordination, der blev praktiseret under Paulus' styre, for han skrev til de hellige i Korint: „Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis de døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?" (1 Kor. 15:29). Dette stedfortrædende arbejde for de døde, der tydeligvis blev praktiseret på Det nye

Testamentes tid, var øjensynligt en vigtig ordination, som forkyndtes af Herren Jesus Kristus efter hans korsfæstelse. Bevis herpå findes i Paulus' egne ord, hvor han bærer vidnesbyrd til galaterne: „Det vil jeg nemlig sige jer, brødre! at det evangelium, som er blevet forkyndt af mig, er ikke menneskeværk; det er jo heller ikke af noget menneske, jeg har fået det eller har lært det, men ved en åbenbaring af Jesus Kristus" (Gal. 1:11-12).

I tusindvis af mennesker arbejder til sent ud på aftenen i templerne for at udføre, ikke blot dåbshandlinger men også andre stedfortrædende ordinationer for dem, som ikke har haft lejlighed dertil, mens de var på jorden. „Om det ikke var således, ville hele jorden fuldstændigt blive lagt øde ved hans tilkommelse" (Joseph Smith 2:39).

Frelseren havde magt til at give udødelighed til hele den menneskelige slægt; vi har magt til at udføre stedfortrædende arbejde for blot ét menneske ad gangen, men det er med det samme vidunderlige formål og gjort muligt ved den samme myndighed. Igen citerer jeg Herrens røst: „Thi om I vil, at jeg skal give jer en plads i den celestiale verden, må I berede jer ved at gøre det, jeg har befalet jer og fordret af jer" (L&P 78:7).

Må jeg erklære uden nogen undskyldning, at ethvert levende menneske oprigtigt burde søge templets velsignelser som sit endelige mål i livet. For dér vil I finde fred; dér vil I erfare, hvad sikkerhed virkelig er. Dér, i Herrens Hus, kan I høre, hvad I behøver at vide for virkelig at blive fri. Dér, sikker for uro og strid, er muligheden for at være fuldstændig uselvsk - noget, der er sjældent i vore dages verden.

Jeg slutter med Frelserens kærlige råd,

som han udtrykte: „Frygt derfor ikke, lille hjord! Gør godt! Lad jord og helvede forene sig imod dig; thi dersom I er bygget på min klippe, kan de ikke få overhånd” (L&P 6:34).

Der findes ingen mere sikker grundvold end templet. Det arbejde, der udføres

dér, overgår alle andre menneskelige anstrengelser. Lad os fjerne alle forhindringer for at kunne nyde templets velsignelser; for jeg bærer vidnesbyrd om, at han venter dér på enhver af os, Herrens børn. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste Robert E. Wells – De halvfjerds' første Kvorum

Kend hyrden

Jeg hørte en gang præsident Hugh B. Brown fortælle denne inspirerende historie: „For nogen tid siden gav en storrartet skuespiller i New York en vidunderlig forestilling i et stort teater, hvorefter der var meget bifald. Han blev fremkaldt gang efter gang. Til sidst var der én, som råbte til ham: ‚Vil De ikke nok recitere den 23. salme?’

Han svarede: ‚Den 23. salme? Jo, den kender jeg godt.’

Og så reciterede han den, sådan som en skuespiller kan, fuldkomment hvad det fremførelsesmæssige angår. Da han var færdig fik han et tordnende bifald. Og så gik skuespilleren frem på scenen og sagde: ‚Mine damer og herrer, der sidder her nede på første række en gammel mand, som jeg tilfældigvis kender. Jeg

vil bede ham uden nogen form for advarsel komme her op og gentage den 23. salme.’

Den gamle mand var selvfølgelig skræmt ved tanken. Rystende kom han op på scenen. Frygtfuldt stirrede han ud over den store forsamling. Men så, som om han var derhjemme, kun med en enkelt tilhører, lukkede han sine øjne ud mod publikum, bøjede hovedet og talte til Gud, og sagde:

‚Herren er min hyrde, mig skal intet fattes, han lader mig ligge på grønne vange. Til hvilens vande leder han mig, han kvæger min sjæl, han fører mig ad rette veje for sit navns skyld.’

Og idet han skiftede over til at tale direkte og intimt til Frelseren:

‚Skal jeg end vandre i dødsskyggens dal,

Eldste Robert E. Wells

jeg frygter ej ondt; thi du er med mig, din kæp og din stav er min trøst.

I mine fjenders påsyn dækker du bord for mig, du salver mit hoved med olie, mit bæger flyder over.

Kun godhed og miskundhed følger mig alle mine dage, og i Herrens Hus skal jeg bo gennem lange tider' (23. salme 1-6). Da den gamle mand sluttede, blev der ikke klappet, men der var ikke et øje tørt i hele teatret. Skuespilleren trådte frem til rampelyset. Også han tørrede øjnene. Han sagde: 'Mine damer og herrer. Jeg kender *ordene* til den 23. salme, men denne mand *kender Hyrden*.'" (Tilpasset efter Hugh B. Brown *The Guest*, Salt Lake City 1961, s. 335-336.)

Præsident Ezra Taft Benson har givet os en nøgle til, hvordan vi kan blive som én, der kender Hyrden. Han har engang sagt til os: „At lære om Kristus gør det nødvendigt at studere skrifterne og vidnesbyrdene af dem, som kender ham. Vi kommer til at lære ham at kende ved bøn og den inspiration og åbenbaring, som

Gud har lovet dem, der holder hans befalinger" (*God, Family, Country: Our Three Great Loyalties*, Salt Lake City 1974, s. 156).

Der er en gråhåret argentinsk søster, som kender Hyrden. Hun har givet et langt livs tjeneste til Herren, hans kirke og sine medmennesker.

Første gang søster Mellor overværede en gudstjeneste hos mormonerne, blev hun bragt derhen af missionærer. De syntes, hun var den mest forfinede, kultiverede og bedst uddannede undersøger, de nogen sinde havde truffet. De holdt et par møder i hendes nydelige hjem, og da de indbød hende til at gå med dem til søndagsskole, indvilligede hun straks. Møderne holdtes i en gammel bygning. De medlemmer, der kom, var temmelig fattige i forhold til den nye undersøger.

Gudstjenesten gik ikke så godt, set ud fra de to missionærers synspunkt, for de ville gerne have imponeret deres gæst. Grenslejerne var først blevet kaldet for nylig, og de var stadig ved at lære deres pligter at kende. Der var nogen forvirring på talerstolen. Der skete en afbrydelse ved nadverbordet i det allerhelligste øjeblik. Taleren var knapt så interessant, som de ivrige missionærer kunne have ønsket. Den højtidelige stemning blev gentagne gange afbrudt af børn, der løb rundt eller græd. Der var ikke noget orgel til at bibringe religiøs musik og stemning.

Missionærerne tænkte fortvivlet på de negative indtryk, deres elegante undersøger måtte få. De vidste, at hun normalt kom i en særdeles fin kirke, hvor alting ville gå helt professionelt, og hvor menigheden var udelukkende fine, højt kultiverede mennesker.

På vejen hjem begyndte en af missionærerne at undskylde over for deres under-

søger. Han forklarede: „De må undskyldte vores nuværende bygning. På et senere tidspunkt vil vi bygge en køn og dejlig kirkebygning.” Og så tilføjede han: „De må også undskyldte vore nye ledere. Vi har lægprædikanter, så vi skiftes til at lede, og disse nye ledere er først ved at lære, hvordan man styrer en gudstjeneste.” Han skulle lige til at komme med endnu flere undskyldninger, men søster Herta Mellor vendte sig mod ham og sagde temmelig stift: „Ældste, lad være med at undskyldte! Sådan må det have været på Kristi egen tid!”

Med sine åndelige øjne og sit kendskab til Hyrden, erhvervet ved studium af de hellige skrifter, så hun lige igennem århundreders tradition. Hun så tidligere tiders katedraler og orgler. Hun så gennem tiderne ned til Hyrdens møder med sine ydmyge fisker-apostle, men nogle syndere og endog med nogle af de understøttede spedalske. Hun så de første hellige mødes i små værelser på førstesale. Hun så børn, som Frelseren smilte til i

„Vi bør hver især spørge os selv: „Er jeg kærlig nok, studerer jeg nok, tjener jeg nok til at kende Hyrden?””

kærlighed. Fordi hun kendte Hyrden, kunne hun sige med dyb forståelse: „Sådan må det have været på Kristi tid.” Hun står for mig som et eksempel på det råd, som så mange har fulgt: „Fyld jert sind med Kristi tanker, jeres hjerte med Kristi kærlighed og jeres liv med tjeneste for Kristus”. I dag er der en dejlig kirkebygning, ledet af et godt oplært

biskopråd, dér hvor søster Mellor første gang overværede et møde i kirken for omkring 30 år siden.

Der er én mand over alle andre, som jeg føler virkelig kendte Hyrden. Han var den første levende profet her på jorden efter mange århundreder. Han skrev en beretning om, hvordan han så Frelseren i et syn: „Jeg så en lysøjle lige over mit hoved, stærkere end solens glans, og den dalede gradvis ned, indtil den hvilede på mig. . . Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Son. Hør ham!* (Joseph Smith 2:16-17). Den unge profet fortsætter med at beskrive denne uhørte begivenhed, hvor himlene åbnedes: „Min hensigt med at gå og spørge Herren var at få at vide, hvilken af alle sekterne, der var den rette, så jeg kunne vide, hvilken jeg skulle slutte mig til. Så snart jeg derfor havde fattet mig så meget, at jeg kunne tale, spurgte jeg de over mig i lyset stående personer, hvilken af alle sekterne, der var den rette, og hvilken jeg skulle slutte mig til. Der blev svaret mig, at jeg ikke skulle slutte mig til nogen af dem” (Joseph Smith 2:18-19).

I en periode på ti år blev Joseph Smith, profeten, belært af opstandne væsener, af gamle profeter, som vendte tilbage, og af engle fra den anden side af sløret. Derpå, for 150 år siden, blev han af Frelseren instrueret til formelt at organisere hans kirke: Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Efterhånden fik profeten andre mægtige syn, hvori han så Mesteren, den opstandne Forløser. Lyt her til hans beskrivelse af en sådan manifestation:

„Sløret blev borttaget fra vort sind, og vor forstands øjne åbnedes. Vi så Herren stå på talerstolens brystværn foran os, og under hans fødder var et fint lagt gulv af ægte guld af farve som rav.

Hans øjne var som en ildslue, hans hår var hvidt som nyfalden sne, og hans ansigt overgik solen i klarhed. Hans røst var som store vandes brusen, ja, Jehovas røst, som sagde:

„Jeg er den første og den sidste. Jeg er den, som lever. Jeg er den, der blev slået ihjel, og jeg er jeres Talsmand hos Faderen” (L&P 110:1-4). Profeten, som skrev denne beretning, kendte Hyrden. Profeten Joseph Smith fik en martyrs død. Han døde for sit vidnesbyrd, og besejlede det med sit blod. Vi hylder

ham som den første profet i denne uddeling, den vigtigste af alle uddelinger. Han „har gjort mere (Jesus alene undtaget) for menneskenes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogen sinde har levet her” (L&P 135:3). Vi ærer Joseph Smith i dette 150. år for kirkens oprettelse, som en profet, der kendte Hyrden intimt.

Vi burde hver især spørge os selv: „Er jeg kærlig nok, studerer jeg nok, tjener jeg nok til at *kende* Hyrden? Lad os allesammen komme til at kende Frelseren, ved at adlyde hans befalinger, så vi, når vi møder ham ansigt til ansigt, kan sige: „Jeg kender dig; du er min Hyrde.” Om dette vidner jeg i Jesu Kristi navn, vor elskede Hyrde. Amen. □

Ældste Neal A. Maxwell – De halvfjerds' Præsidium

Nettet indsamler alle slags

Brødre og søstre, vi må i højere grad end vi er det nu, være parat til at tage imod de hundredtusinder af mennesker „af enhver slags”, som samles ind fra snart sagt enhver kulturkreds og alle forhold (se Matt. 13:47).

Nogle få af disse har sagt til deres verd-

slige vaner: „Vi byder jer farvel”, idet de har lært på deres egen krop, at uden de ti bud vil der være nedtur overalt.

Andre af de nye i folden er holdt op med at leve „uden Gud i verden”, i en tilstand „imod salighedens beskaffenhed” (Alma 41:11). De har erfaret, hvordan et

jordisk liv, der leves sådan, „ikke er mere end en nat i et andens klasses hotel” (Saint Theresa fra Avila, som citeret i Malcolm Muggeridges „The Great Liberal Death Wish”, i *Imprimis* for maj 1979).

Nogle vil endog komme ud fra djævelens rige, som Herren har lovet at ville ryste for at formå nogle deri til at omvende sig (se 2 Ne. 28:19). Disse sjæle, der er sårede men troende, vil have kæmpet deres vej gennem store vanskeligheder, søgende efter åndelig frihed, netop som kræfter i verden søger „at omstyrte alle landes, folks og rigers frihed” (Ether 8:25).

Nyankomne bliver ikke bedt om at afskrive deres land eller det, der er godt i deres kultur. Men alle må give slip på det, der skader deres sjæl, og der er nogle sådanne ting i ethvert liv og i enhver kultur.

Der vil komme mange ind i kirken, hvis liv har været vedholdende retskaffent. De vil kunne fryde sig uden at have de vanskeligheder, som forandring af levevis medfører. Når alle sådanne mennesker er kommet så langvejs fra, så skulle vi også kunne gå den ekstra mil at gøre os til venner med dem og føre dem ind i fællesskabet!

Hvis de i stille heltemod kan finde vej tværs over grænsen ind til at tro, skulle vi bestemt også kunne gå tværs over en fyldt forhal for at give dem et håndtryk. Er det så længe siden, at vi har glemt vores første spændte dag i en ny skole eller vores første generthed i et nyt nabolag? I Zions by er der hele tiden nye børn i blokken!

Når nu præstedømmeledere har bestemt, at de nyankomnes pas er i orden, så lad os hilse dem oprigtigt - ikke skeptiske og med stivnet ansigt. Det er vores

opgave at opløfte dem - ikke at bedømme dem. De vil være kendt med megen afvisning; lad dem nu lære godtagelse at kende.

De arbejdere, som kommer til Herrens vingård i den sidste time, vil få samme løn som de „gamle”, som, forresten, burde tale mindre om de gode, gamle

Det er nødvendigt, at vi „mere effektivt tager imod alle nyankomne i Zion - på samme måde, som Gud så barmhjertigt har taget mod os.”

dage og hellere sørge for at fremme en endnu bedre tid (se Matt. 20:1-16).

Der fortælles en historie om de allerførste to marinesoldater - i den amerikanske revolutionskrig. Den ene bordede et skib nogle få minutter før den anden. Da den anden mand kom ombord, begejstret over at være marinesoldat, sagde den førstankomne bittert: „Du skulle nu have været her i de gode, gamle dage!” Paulus sagde, at vi ikke skulle forvente, at de fornemme skulle komme ind i kirken i stort antal (1 Kor. 1:26). Og forøvrigt er de fra den blå bog ikke nødvendige i en kirke, der lærer os allesammen vores virkelige identitet, og som lader alle iklæde sig den samme hvide klædning i de hellige templer.

Nyankomne vil komme ind i kirken, samtidig med at dens ledere på ondskabsfuld måde bliver latterliggjorte af verden. Tænk jer for eksempel, hvordan TV-Avisen ville have behandlet Noa, der arbejdede på sin ark dag efter dag. Førøvrigt er opmærksomhed fra den

onde en ondskabsfuld form for ros, hvis blot vi kan udholde sådan „lovprisning“.

Nyankomne, I vil måske endog se nogle få forlade kirken, som i så fald ikke vil kunne udholde at gøre det alene. Lad disse få, der siger farvel, få deres hyldelse i det verdslige rampelys; en skønne dag vil de bøje sig dybt for den Almægtiges trone og indrømme, at Jesus er Kristus, og at dette er hans værk. Bliv i mellemtiden ikke overrasket over, at den lille sten, som Daniel så rulle ned ad bjerget, den

vil nogen søge at hugge en lille bid væk af (se Dan. 2).

Lykkeligtvis vil der mellem de hundredtusinder af „rekrutter“ være de kostelige, der kommer tilbage, og som, ligesom den fortabte søn, kommer til sig selv (se Luk. 15:11-32). Opfyldt af nye forsæt behøver også de et varmt og hjerteligt velkommen. Lad os være som faderen til den fortabte søn, som løb for at byde sønnen velkommen, mens han endnu var langt væk, snarere end passivt at vente og derpå skeptisk at spørge sønnen, om han blot var kommet hjem for at hente sine ting!

Rekrutter og tilbagevendende bør tage ved lære af de kloge ord i salmen „Tænk ej, når til Zion I drage, at prøven er endt og forbi“, „at I skal straks blive frelste og fri - at glæden I ene skal smage - eller at Zion er dovenskabs hjem“!

Frelseren vil være iblandt os og sige Frygt ikke, lille hjord“ (se L&P 6:34) og opmuntre os til at „gøre godt“, selv om vi bliver behandlet dårligt, indtil guddommelig intervention barmhjertigt vil stoppe menneskelig opløsning, for så „skal alt kød tilsammen skue ham“ (L&P 101:23), og „alle folk skal bæve for hans åsyn“ (L&P 133:42) når hans komme „fuldstændigt har tilintetgjort nationerne“ (L&P 87:6), og der ikke vil være andre love end hans love (se L&P 38:22). Så vil der ikke være mere tvivl om ægtheden af Jesus fra Nazaret. For de trofaste „af enhver slags“, som lykkelige har samlet sig i hans evangeliske net, har der aldrig været nogle spørgsmål herom - kun svar!

Indtil da, må Gud hjælpe os til mere effektivt at modtage alle nyankomne og hjemvendende til Zion - på samme måde som Gud så barmhjertigt har taget imod os i sin kirke. Der vil være endnu en

kongelig modtagelse ved porten, hvor Jesus er portens eneste vogter. Han venter os dér, ikke blot for at kontrollere os, men fordi hans guddommelige kærlighed får ham til at byde os velkommen.

Derfor „er der ingen tjener dér” (2 Ne. 9:41). Må vi være rede til at blive modtaget på den måde, når han leder os ved sit „milde lys”, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Aldste Mark E. Petersen – De tolv Apostles Kvorum

Ærkeenglen Adam

En varm sommerdag besøgte jeg landet Adam-Ondi-Ahman i staten Missouri. Jeg havde glædet mig til dette besøg med store forventninger, for jeg havde aldrig før været der.

Stedet var smukt: markerne var grønne, det bugtede sig i bakke, dal, det hele landskab var mindeværdigt.

Men mere betydningsfuldt end det smukke landskab var stedets betydning, for her levede Adam - og Eva - og deres familie. Den formidable betydning af det hele hvilede tungt på mig.

Her var det, den menneskelige race begyndte. Det har vi fået at vide gennem åbenbaring. (Se Moses 1:34; L&P 107:53; 84:16.)

Adam og Eva kendte Gud personligt. De så ham og talte med ham. De blev undervist i Jesu Kristi evangelium, selv

på det tidlige tidspunkt - som var længe før Herrens jordiske mission, for Jesus var blevet udpeget til at skulle være Frelseren allerede i sin førjordiske tilværelse. Frelsesplanen blev derfor indstiftet blandt disse første menneskelige væsener, Adam og Eva og deres børn. Engle underviste dem. Familien troede. De blev døbt og begyndte at tjene Gud. (Se Moses 5.)

Skrifterne fortæller, at Adam dyrkede jorden og sørgede for kvæget og fårene, mens Eva „hans hustru, arbejdede med ham” (Moses 5:1).

De var højt intelligente mennesker, overhovedet ikke som hverken de homo sapiens eller de hulemennesker, som nogle påstår, de første mennesker har været. De var godt uddannede, idet de var blevet undervist af Herren selv. Hvil-

ken undervisning, det må have været!
Hvilken lærer!

Tænk på det og husk på, at „Guds herlighed er intelligens eller med andre ord lys og sandhed” (L&P 93:36). Disse gaver blev givet til Adam og Eva og deres børn. Ingen anden kunne undervise dem, fordi de var de første menneskelige væsener. Den opgave påhvilede Herren og hans engle.

Et studium af Mikael, „hvis trompet i de sidste dage vil bekendtgøre opstandelsen, og som vil være leder af Herrens hærskarer”

Adam og Eva havde mange sønner og døtre. Blandt dem var Set og Abel, som var trofaste mod Herren på alle måder. Og så var der Kain!

De lærte deres børn at læse og skrive, „thi de havde et sprog, som var rent og uforfalsket”, givet dem af Gud (se Moses 6:6).

„Og en mindebog blev ført, hvori der blev nedskrevet på Adams sprog”, og alle, som påkaldte Gud, fik lov til at skrive på dette rene og uforfalskede sprog ved Åndens inspiration (se Moses 6:5-6).

„Og således begyndte evangeliet at blive prædikeret fra begyndelsen, idet det blev forkyndt af hellige engle, udsendt fra Guds nærhed, og af hans egen røst og ved den Helligånds gave” (Moses 5:58).

„Og fra den tid begyndte Adams sønner og døtre at fordele sig to og to i landet og at dyrke jorden og vogte hjordene, og de fik også sønner og døtre” (Moses 5:3). Det var en strålende periode - indtil Sa-

tan kom ind blandt dem. Den onde person fornægtede Guds undervisning og sagde til Adams børn: „Tro det ikke,” og fra det øjeblik elskede nogle i familien Satan mere end Gud (se Moses 5:13). De apostaserede fra sandheden.

Disse afvigere mistede Guds Ånd og blev som resultat deraf kødelige, sanselige, og djævelske (se Moses 5:13). Med disse frygtelige egenskaber følger altid tilbageskridt. Derfor forbavser det os ikke at høre tale om hulemennesker, som levede på morgengryets tid.

En af disse afvigere var Kain. Han sluttede en forfærdelig pagt med Lucifer og overtalte andre til at følge sig. „Adam og hans hustru sørgede over for Herren på grund af Kain og hans brødre” (Moses 5:27).

Kain hadede den retskafne Abel og misundte ham hans flokke. Han blev tilskyndet af Satan, som fortalte ham, at han kunne få Abels får, hvis han ville slå sin bror ihjel og derved overtage hans ejendele.

Det første mord blev resultatet. Irettesat af Herren og forbandet på grund af sin tragiske synd forlod Kain Adam ondt Ahman og tog ophold et sted, der kaldtes Nod (Moses 5:44).

Jesu Kristi Kirke blev godt etableret på Adams tid (se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 186, 201). Mænd som Set og Enos uddannedes til patriarker i den tidlige kirke, og gennem dem påbegyndtes en lang linie af præstedømmeledere.

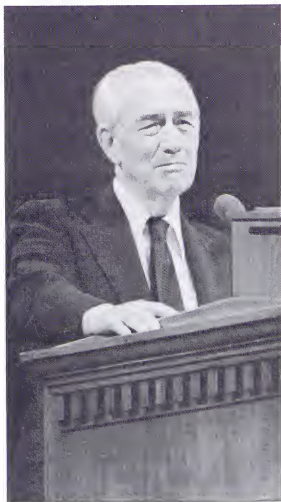
Adam havde Det øverste Præsidentskabs nøgler og stod i myndighed lige efter Frelseren (se *Lærdomme* s. 200). Han modtog disse nøgler i Skabelsen, i henhold til profeten Joseph Smith, som tilføjede: „Kristus er den store højpræst; Adam næst” (*Lærdomme*, s. 187).

Hvem var Adam, at han var så privilegeret at måtte påbegynde den menneskelige race her på jorden? Havde han været en eller anden betydelig personlighed i forudtilværelsen?

Jo, sandelig var Adam noget helt særligt og meget betydningsfuldt. Før han kom ind i dødeligheden, var han kendt som Mikael. Profeten Joseph Smith identificerer tydeligt både Adam og Mikael som en og samme person, en engel, lederengelen, en ærkeengel i Himmelen, Guds og Kristus' særlige tjener.

Da Mikael kom ind i dødeligheden, blev han kendt som Adam, det første menne-

Aldste Mark E. Petersen holder en magtfuld tale om Adam ved slutningen af modet lordag morgen.

ske, men han var stadig sig selv. Skønt han fik givet et andet navn, nemlig Adam, forandrede han ikke sin identitet. *Efter sin jordiske død, indtog han atter sin stilling som engel i Himmelen, tjente påny som leder-engel, eller ærkeengel, og antog igen sit tidligere navn, Mikael.*

I sin egenskab af ærkeengel vil Adam, eller Mikael, endnu udføre en magtig mission i de kommende år, både før og efter Tusindårsriget. Det er forbløffende, men skrifterne siger det.

En vigtig opgave, som venter på ham, er at være den engel, der skal lade trompeten lyde for at forkynde de dødes opstandelse. Skriften siger: „Førend jorden forgår, skal Mikael, min ærkeengel, blæse i sin basun, og da skal de døde opvågne, thi deres grave skal åbnes, og de skal komme frem, ja, alle” (L&P 29:26).

Hvilken vidunderlig kaldelse for Adam, eller Mikael. Men læg mærke til, at selv i denne opgave, der ligger ude i fremtiden, vil han stadig være en engel - ærkeengelen, men ikke desto mindre en engel. Afsnit 107 af Lære og Pagter, dateret den 28. marts 1835, identificerer ham som en engel på det tidspunkt - for næsten halvandet hundrede år siden - og kalder ham „Mikael, fyrsten, ærkeengelen” (L&P 107: 54).

Under Tusindårsriget vil djævelen være bundet, men bagefter vil han i en kort tid blive løst, og i den periode vil hans hære foretage endnu et sidste angreb på Gud. Hvem vil lede Herrens hære i forsvar? Ingen anden end Mikael selv, hvis stilling som ærkeengel kvalificerer ham til at være leder af Herrens hærskarer. Er han ikke leder af englene? Skulle han så ikke lede dem i slaget mod Lucifer?

Som ærkeengel vedbliver han at tjene Herrens interesser med hensyn til denne

Tabernakelkoret

jord. Hans endelige ophøjelse er selvfølgelig helt sikret, men den må afvente fuldførelsen af hans arbejde her.

Syv engle vil blæse i deres trompeter (eller basuner) for at bekendtgøre en serie af begivenheder, der skal gå forud for Frelserens andet komme. Mikael vil være den syvende af disse engle.

Om dette siger skriften:

„Og Mikael, den syvende engel, ærkeengelen”, - og læg mærke til her, hvordan Herren stadig identificerer ham bestemt som en engel, for det er hans status - og nu gentager jeg skriftstedet:

„Og Mikael, den syvende engel, *ærkeengelen*, skal samle sine hærskarere, nemlig himlens hære . . . Og da skal den store Guds slag stå. Og djævelen og hans hærskarere skal bortkastes til deres eget sted” (L&P 88:112, 114, fremhævelse tilføjet).

Kan så nogen oprigtigt tage fejl af Adams, eller Mikael, identitet? Selv efter at Tusindårsrigets tusinde år er ovre, vil han stadig beholde sin status som en engel - ærkeengelen - og et opstandent væsen.

I året 1842 talte profeten Joseph Smith om Mikael, eller Adam, som besøgte ham. Joseph identificerede ham selv da som en engel - ærkeengelen - og sagde: „Mikael, ærkeengelen, . . . og forskellige andre engles røst fra Mikael eller Adam ned til nærværende tid” (L&P 128:21).

På den måde anførte han Mikael, eller Adam, sammen med de *andre* engle. Så i 1842 var Mikael, eller Adam, endnu en engel og vil vedblive med at være det gennem hele denne jords afsluttende tider.

Adam var ikke vores Gud, og han var heller ikke vores Frelser. Men han var den ydmyge tjener for begge i sin egen-skab af engel.

Hvad er da hans forhold til Frelseren og til Gud, vor Fader?

Jesus Kristus er Guds guddommelige Søn, vor himmelske Faders førstefødte i Ånden og den *enbårne i kødet*.

Jesus er Israels Hellige, ikke Adam, ikke nogen som helst anden. Selv om vi alle-sammen er *åndelige* børn af Faderen, er Jesus Faderens enbårne i jordelivet, ja, *lige fra begyndelsen*, ikke Adam, ikke nogen som helst anden (se Moses 5:9). Det siger Herren selv.

På den tid, da evangeliet blev givet til Adam, faldt Helligånden på ham, og Jesu Kristi guddommelige røst - dengang Jehova - sagde til ham med Helligåndens kraft: „Jeg er Faderens Enbårne fra begyndelsen” (Moses 5:9).

Kan nogen så påstå, at Adam eller nogen anden havde den stilling? Selvfølgelig ikke! Jesus Kristus er Faderens enbårne, ja, lige fra begyndelsen.

Bør vi ikke i fuldstændig tro acceptere denne lære, der så tydeligt fremgår af skriften?

Kristus er Herren! Han alene er vores Frelser!

Apostlen Paulus har et interessant stykke i sit brev til hebræerne. Han taler om Frelseren og erklærede, at han var Faderens udtrykte billede (se Hebr. 1:3). Og så stiller han dette spørgsmål: „Til hvem af *englene* har Gud nogen sinde sagt: „Du er min Søn, jeg har født dig i dag?”” (Hebr. 1:5, fremhævelse tilføjet). Og selvfølgelig er svaret omgående og begribeligvis - ingen af dem - ingen af *englene*, ikke engang Adam, eller Mikael, chefen over englene.

Jesus fra Nazaret var Faderens enbårne.

I dette stykke talte Paulus kun om Jesus Kristus. I det umiddelbart efterfølgende vers kaldte Paulus, idet han fortsatte med at tale om Jesus, den ydmyge Nazareer for den *førstefødte* og erklærede: „Og alle Guds engle skal tilbede ham” (Hebr. (Hebr. 1:6). Og det gjorde de - inkluderende Adam, som tilbeder Guds enbårne, Frelseren Jesus Kristus, og altid underkaster sig ham.

Da apostlen Johannes skrev et af sine mest citerede stykker, sagde han: „Thi således elskede Gud verden, at han gav sin *Søn, den enbårne*, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortæbes, men have evigt liv” (Joh. 3:16; fremhævelse tilføjet).

Og hvem var således givet af Faderen til at blive korsfæstet? Hvem udarbejdede forsoningen på Golgata? Jesus fra Nazaret! Han var Guds enbårne. Han alene var offerlammet lige fra verdens skabelse. Adam var Frelserens forfader alene i den forstand, hvori han er stamfar til os alle.

Gud havde kun een enbåren søn i kødet. Men Adam havde mange, inkluderende Kain og Abel og Set. Han levede, til han var næsten tusinde år. Han kan have haft hundreder af børn på den tid.

Hvordan kan da nogen sige, at han havde „en eneste enbåren” søn? Hvordan kan man så forklare alle hans andre børn? Blev de ikke allesammen undfanget i kødet?

Var Kain og Abel og Set og deres brødre og søstre allesammen forældrelose? Blev noget barn nogen sinde undfanget uden en far? Adam var deres far, og han havde mange sønner. På ingen måde overhovedet kvalificerer han sig som en far, der kun havde een søn i kødet.

. Men Gud vor evige Fader havde kun een søn i kødet, nemlig Jesus Kristus.

Var Adam så vores gud, eller blev Gud til Adam? Det er helt skørt!

Adam var hverken Gud eller Guds eenbårne Søn. Han var et Guds barn i ånden, sådan som vi alle er (se Ap. G. 17:29). Jesus var den første fødte (L&P 93:21) i ånden og Guds enestefødte i kødet.

Den Almægtige selv kaldte ofte Jesus for både sin førstefødte og sin enbårne.

Hvem er så Adam? Han er Mikael, ærkeenglen, udpeget af Gud og Kristus til at være racens jordiske stamfar. I dette øjeblik, i året 1980, er han endnu i sin stilling som ærkeengel, hvis trompet i de sidste dage vil forkynde opstandelsen, og som vil være fyrsten over Herrens hærskarer i den afsluttende kamp med Lucifer. (Se Jos. 5:15).

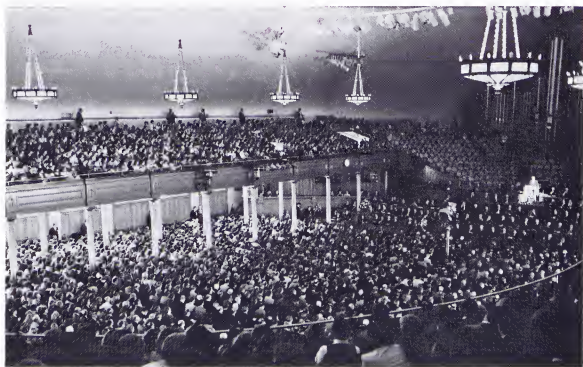
Han er „Den Gamle af Dage”, som profeten Daniel taler om, og som sådan vil han møde de trofaste i den selvsamme Adam-ondi-Ahman dal (L&P 107:53),

der er navngivet efter ham (se Dan. 7:9-22; L&P 116).

Ved afslutningen af denne uddeling vil han dér aflevere sin forvaltning til Kristus, hans Mester og Frelser, Herren Jehova, som på sin side vil rapportere til vores himmelske og evige Fader (se *Lærdomme*, s. 144, 186, 198-99, 283).

Hvis nogen af jer er blevet forvirret af falske lærere, som er opstået hos os; hvis I har været ude for forkyndere af forkerte lærdomme, så rådfør jer med jeres præstedømmeledere. De vil ikke føre jer på afveje men vil lede jer direkte ind på sandhedens og frelsens vej.

Jeg bærer jer mit højtidelige vidnesbyrd om, at denne kirke - Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige - virkelig er Guds kirke og rige. Jesus er Kristus. Spencer W. Kimball er hans profet. Vi er de legale og guddommeligt valgte vogtere af den gengivne sandhed. Om det vidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

Præsident Marion G. Romney – Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Opretholdelse af Kirkens embedsmænd

Det foreslås, at vi opretholder præsident Spencer W. Kimball som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Alle, som kan støtte dette, bedes vise det. Modsat vises ved det samme tegn.

(Flere nej-råb fra forsamlingen)

Ældste McConkie: Præsident Romney, der ser ud, som om der er tre negative stemmer. Det skal oplyses, at de, der stemmer således, kan mødes med ældste Gordon B. Hinckley fra De tolv's Råd umiddelbart efter dette møde. Mange tak.

Præsident Romney: Mange tak.

Nathan Eldon Tanner som førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab og Marion G. Romney som andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab. De, der stemmer for, bedes vise det. Hvis nogen er imod, bedes det vist ved samme tegn. Det foreslås, at vi opretholder som præsident for De tolv's Råd ældste Ezra Taft Benson. Alle, der stemmer for, bedes vise det. De, der er imod, det samme tegn. Som medlemmer af De tolv Apostle: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight og James E. Faust. De, der

stemmer for, bedes vise det. Hvis der er nogen imod samme tegn.

Rådgiverne i Det øverste Præsidentskab og De tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere. Alle, der stemmer for, bedes vise det. Hvis nogen er imod, det samme tegn.

Som de Halvfjerds' Præsidium og medlemmer af De Halvfjerds' første Råd: Franklin D. Richards, J. Thomas Fyans, Neal A. Maxwell, Carlos E. Asay, M. Russell Ballard, Dean L. Larsen, Royden G. Derrick. Alle, der kan støtte det, bedes vise det. I modsat fald det samme tegn.

Som yderligere medlemmer af De Halvfjerds' første Råd: Marion D. Hanks, A. Theodore Tuttle, Theodore M. Burton, Paul H. Dunn, Hartmann Rector jun., Loren C. Dunn, Robert L. Simpson, Rex D. Pinegar, William Grant Bangerter, Robert D. Hales, Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, Gene R. Cook, Charles Didier, William R. Bradford, George P. Lee, John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Robert E. Wells, G. Homer Durham, James M. Paramore, Richard G. Scott, Hugh W. Pinnock, F. Enzio Busche, Yoshihiko Kikuchi, Ronald E. Poelman, Derek A. Cuthbert, Robert L. Backman, Rex C. Reeve, sen., F. Burton Howard, Ted-

dy E. Brewerton, Jack H. Goaslind jun., Alle, der støtter dette, bedes vise det. Hvis der er nogen imod, det samme tegn. Som Det præsiderende Biskopråd: Victor L. Brown, præsiderende biskop; H. Burke Peterson som førsterådgiver; og J. Richard Clarke som andenrådgiver. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Er nogen imod, bedes det vist ved samme tegn. Som generalautoriteter emeritus: Eldred G. Smith, S. Dilworth Young, Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, Bernard P. Brockbank, James A. Cullimore, Joseph Anderson, John H. Vandenberg. O. Leslie Stone. Alle, der støtter dette, vis det venligst. Hvis nogen er imod, bedes det vist ved samme tegn. Som regionalrepræsentanter: Alle regionalrepræsentanter, som nu virker. Søndagsskolen: Ældste Hugh W. Pinnock, præsident; ældste Ronald E. Poelman, førsterådgiver; og ældste Jack H. Goaslind jun., andenrådgiver, men alle bestyrelsesmedlemmer, som de nu virker.

Unge Mænd: Ældste Robert L. Backman, præsident; ældste Vaughn J. Fea-

therstone, førsterådgiver; og ældste Rex D. Pinegar, andenrådgiver; med alle bestyrelsesmedlemmer, som de nu virker. Hjelpeforeningen: Barbara B. Smith, præsidentinde; Marian R. Boyer, førsterådgiver; Shirley W. Thomas, andenrådgiver, med alle bestyrelsesmedlemmer, som de nu virker.

Unge Piger: Elaine A. Cannon, præsidentinde; Arlene B. Darger, førsterådgiver, og Norma B. Smith, andenrådgiver, med alle medlemmer af bestyrelsen, som de nu virker.

Primary: Swan J. Young, præsidentinde; Virginia B. Cannon, førsterådgiver og Michaelene P. Grassli, andenrådgiver; samt alle medlemmer, som de nu virker.

Alle, som kan støtte dette, bedes vise det. Er nogen imod, bedes det vist ved samme tegn.

Det ser ud til, præsident Kimball, at afstemningen har været enstemmig, med den allerede omtalte undtagelse, til fordel for disse embedsmænd og generalautoriteter. □

Et kvindeligt medlem lytter til oversættelsen under konferencemødet

Eldste Boyd K. Packer – De tolv Apostles Kvorum

Valget

Efter generalkonferencen i april blev der holdt en sammenkomst for alle generalautoriteter og deres hustruer. Programmet lagde fokus på åbningen af en jubilæumskasse, der var blevet forseglet for 50 år siden af Hjælpeforeningen i Box Elder stav i Brigham City, da man fejrede kirkens éthundredårsdag.

I kassen var der aviser, notater og nogle få breve. Et af disse breve var skrevet af min bedstemor, Sarah Adeline Wight Packer. Jeg citerer derfra:

„Vi flyttede til en gård i Corinne, Utah, i året 1902. Da der på den tid ikke var nogen gren af kirken der . . . besøgte jeg og Hannah Bosley alle søstrene i Corinne og de omliggende områder for at finde ud af, om der var nok interesse blandt dem til at organisere en hjælpeforening. Under vore besøg fandt vi, at søstrene var villige til at komme til møde, og så gik vi videre for at søge at få organiseret en gren.”

Der var ved vores fest også en anden kasse. Hvert par blev fotograferet, og vi fik allesammen et stykke papir, hvorpå vi skulle skrive et budskab. Kassen vil blive forseglet ved årets slutning og ikke blive åbnet før år 2030.

Vi har endnu ikke indleveret vores bud-

skab. Men vi har meget nøje overvejet det, og jeg håber på at inkludere noget af det, som jeg vil sige her i dag.

Jeg stiler mine betragtninger til vore børn og børnebørn. I undrer jer måske over, at jeg taler til dem fra denne talerstol, snarere end i et familiemøde. Der er to grunde dertil.

For det første bliver der ført et nøje referat af disse møder, og ved hjælp af det referat håber jeg at tale til dem, som endnu ikke er født. Og desuden har jeg det håb og den følelse, at det, som jeg siger, måske kan hjælpe én og anden ud over mine egne.

Det råd, jeg giver, er meget vanskeligt at undervise i og at lære. Jeg er bange for, at når jeg giver dette råd, vil nogle sige: „Jamen, det ved jeg allerede”, og betragte det som prosaisk, uninspireret og måske endog kedeligt. For det, jeg vil sige, er så almindeligt, så ordinært, at det er meget vanskeligt på universelt plan at få det betragtet som vigtigt.

Ikke desto mindre ønsker vi, at vore børn og børnebørn skal vide, at ud over den fundamentale sandhed, at Jesus er Kristus, Guds Søn, har der været en gengivelse af hans evangelium gennem profeterne, at evangeliet i dets fylde er her

på jorden. Når alt kommer til alt er det den ene sandhed, som vi allermost ønsker at lære vore børn.

For tre uger siden tilbragte jeg en dag med str. Packer på et arkiv i London. Vi ledte efter Mary Haley. Lige som missionærerne leder efter levende sjæle, ledte vi side op og side ned i gamle optegnelser.

„Valget i livet står ikke mellem berømmelse eller ukendthed, eller mellem rigdom eller fattigdom - men mellem godt og ondt.”

Jeg er sikker på at nogle af dem ikke havde været åbnet i hundrede år.

Jeg tilbragte det meste af dagen med at læse rapporterne fra lederne af arbejds- huset - der i virkeligheden var fattighu- set.

En indførsel talte om en kvinde, som var blevet sendt fra arbejds- huset over til et fængsel. Hun fik nægtet tilladelse til at forlade arbejdet for at kontrollere en rapport om, at hendes barn var blevet mishandlet i arbejds- husets skole. I sin fortvivelse havde hun „forsætligt knust et vindue”. Derfor sendtes hun til fæng- slet.

En anden indførsel fortalte om en in- spektion i skolen. Lægen kritiserede, at dynger af gødning ved skolegården ud- kant spærrede for afløbet. Vand og af- fald fyldte skolegården så mudderet gik én til anklen. På grund af kulde og bør- nenes skos dårlige tilstand, var mange af børnene blevet syge.

Optegnelserne om afgang anførte gang efter gang grunden som værende „død”

med én af disse forklaringer: „sygdom”, „feber”, „svindot”, „vattersot”.

Vi fandt Mary Haley! Hun ægtede Ed- ward Sayers, og de fik elleve børn. Seks af dem døde, før de var syv år gamle, den ene af forbrændinger. Så vidt vi ved, blev kun én enkelt af de elleve voksne.

Det var Eleanor Sayers, min hustrus ol- demor. Hun blev født i Pullham, Nor- folk, i Depwade Union arbejds- hus og var den første i familien, der sluttede sig til kirken. Hun døde af kræft i et trist London hospital.

Disse sjæles tilværelse, vore forfædres liv, var karakteriseret lige fra begyndel- sen til enden af både fattigdom og ube- mærkethed.

Før Eleanor Sayers Harman døde, gav hun alt, hvad hun ejede, til sin datter Edith og tilrådede hende at tage til Ame- rika.

Edith var blevet forstødt af sin mand, da hun tilsluttede sig kirken. Hun og hen- des otte år gamle Nellie forlod England med den noget usikre forsikring, at en missionær mente, at hans familie i Idaho måske ville tage dem til sig, indtil de kunne få deres eget.

Nellie var min hustrus mor, Edith hen- des bedstemor. Jeg kendte dem godt. De var kvinder af særlig støbning.

Vores slægtslinie løber også til de fine godsejerhuse i England med nær tilknyt- ning til kongernes hof, hvor der var både kultur og rigdomme.

Men disse forfædres ædelhed og værdi er ikke større og kan meget vel være min- dre end Eleanor Sayers.

Sarah og Eleanor, Edith og Nellie - alle var de kvinder af særlig beskaffenhed - kongelig retskaffenhed. Vi ønsker, at vo- re børn skal huske, at deres slægtslinie løber til fattighuset i Pullham, Norfolk, og at huske dette: den almindelige

misforståelse hos de fleste, at hvis man er god, virkelig god, til det, man gør, så vil man til sidst både blive vidt kendt og rigeligt belønnet.

Det er de flestes opfattelse, at succes for at være fuldkommen, må inkludere en rigelig portion af både berømmelse og formue som vigtige ingredienser.

Verden synes at fungere på de præmisser. Men de præmisser er falske. De er ikke rigtige. Herren forkyndte noget andet.

Jeg ønsker, at I, vore børn, skal kende denne sandhed:

I behøver ikke hverken at være rige eller

få vigtige poster for at være fuldkommen vellykket og virkelig lykkelig.

Tværtimod, hvis noget sådant kommer til jer, og det kan udmærket ske, så må virkelig succes opnås til trods derfor, ikke på grund deraf.

Det er bemærkelsesværdigt vanskeligt at forkynde denne sandhed. Hvis et menneske, som ikke er særlig kendt og ikke særlig godt belønnet, hævder, at han for sig selv har lært, at hverken berømmelse eller penge er vigtig for at have succes, har vi tilbøjelighed til at afvise hans argumenter som kun tjenende hans egne interesser. Hvad andet kan han sige, hvis han skal undgå at betegne sig selv som en fiasko?

Hvis nogen, som enten er blevet berømt eller har skaffet sig en formue, hævder at ingen af delene betyder noget for succes eller lykke, får vi let mistanke om, at også denne udtalelse kun tjener til at undskylde ham selv, eller måske skyldes upassende selvhævdelse.

Derfor vil vi hverken acceptere sådanne, som har berømmelse og formue, eller dem, som ikke har det som ansvarlig autoritet.

Vi betvivler, at nogen af dem kan være objektive vidner.

Det giver os kun en enkelt mulighed: at prøve og fejle - at lære for os selv gennem erfaringer om berømthed og rigdom eller deres modsætninger.

Vi arbejder os derefter gennem livet og går måske glip af både berømmelse og formue for til sidst en dag at finde ud af, at man virkelig kan have succes uden at have nogen af de dele. Eller vi har måske en dag begge dele og finder ud af, at ingen af dem gør os lykkelige; ingen af dem er forudsætninger for virkelig succes og fuldkommen lykke. Det er en meget langsommelig måde at lære på.

Ældste Thomas S. Monson og ældste Boyd K. Packer fra De tolv apostles Kvorum

Var det ikke Poor Richard (Benjamin Franklin), som sagde: „Erfaringer er en dyr skole, men tåber lærer ikke noget i nogen anden”?

Vi kommer til dette jordeliv for at få et legeme og blive prøvet, for at lære at vælge.

Vi ønsker, at vore børn og deres børn skal vide, at valget i livet ikke står mellem berømmelse eller ukendthed, eller mellem rigdom eller fattigdom. Valget er mellem godt og ondt, og det er så sandelig noget andet.

Når vi endelig forstår denne lektie, vil vores lykke ikke afgøres af materielle ting. Vi kan meget vel blive lykkelige uden dem - eller succesrige til trods for dem.

Rigdom og berømthed kommer ikke altid som resultat af at have gjort sig fortjent dertil. Vores værd måles ikke ved berømthed, eller hvad vi ejer.

Nogen vil måske sige, at mit vidnesbyrd ikke gælder, fordi jeg som generalautoritet på en måde er kendt viden om. Men det er noget, vi ikke gør os fortjent til.

Det kommer med kaldelsen. Og jeg vil gerne have, at I forstår, at det kommer som en byrde på vores ryg, ikke som vinger på vore hæle.

Hele vor tilværelse består af tusinder af hverdagsbeslutninger. I løbet af mange år bliver disse beslutninger til hele bundter og viser tydeligt, hvad vi værdsætter. Livets afgørende prøve - og jeg gentager - er ikke et valg mellem berømmelse eller ubemærkedhed, eller mellem rigdom eller fattigdom. Den største beslutning i livet er valget mellem godt og ondt.

Vi kan i tankeløshed bringe ulykke og vanskeligheder, ja, endog lidelser over os selv. De skal ikke altid betragtes som straffe, der er udmøntet af en skuffet Skaber. De er en del af det, vi skal lære i livet, en del af prøven.

Nogle prøves gennem dårligt helbred, nogle gennem et legeme, der er vanskabt, grimt eller vanført. Andre prøves gennem smukke og sunde legemer; nogle ved ungdommelig lidenskab, andre ved nedslidning på grund af alder.

Nogle kommer ud for skuffelser i ægteskabet, har familieproblemer; andre lever i fattigdom og ubemærkedhed. Nogle (og det er måske de hårdets prøvede) lever i lediggang og luksus.

Altsammen er det en del af prøven, og disse prøver er mere ligeligt fordelt, end vi somme tider tror.

Det er muligt at være både rig og berømt og samtidig have succes åndeligt. Men Herren advarede mod det vanskelige deri, da han talte om kamelerne og nåleøjet (se Matt. 19:24).

Det budskab er noget centralt i skrifterne. Mormons Bog fortæller os, at „menneskene er blevet tilstrækkeligt undervist, til at de kan kende godt fra ondt” (2 Ne. 2:5).

Vi er også blevet belært: „Menneskene til

er fri efter kødet, og alle ting, der er tjenlige for menneskene, er givet dem. Og de kan frit vælge. . .”

For det første: „Frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker” Eller for det andet: „Fangenskab og død efter djævelens magt og fangenskab” (2 Ne. 2:27).

Fra Det gamle Testamente:

„Hellere godt navn end megen rigdom” (Ordspr. 22:1).

Fra Det nye Testamente: „Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift” (Matt. 6:33)

Og igen fra Mormons Bog:

„Før I søger efter rigdom, søg Guds rige. Og efter at I har fået håb i Kristus, skal I få rigdomme, om I søger dem, og I vil søge dem i den hensigt at gøre godt, at klæde den nøgne, at føde den sultne, at sætte de fangne fri og at bringe den syge og nødlidende lindring” (Jakob 2:18-19) Og fra Lære og Pagter:

„Tragt ikke efter rigdom men efter visdom, og se, Guds hemmeligheder skal blive udfoldet for jer, og da vil I være rige” (L&P 6:7)

„Se, den, der har det evige liv, er rig” (L&P 11:7)

Hvad er det så, vi ønsker, at I skal gøre? Ganske enkelt dette:

Vær god!

Studer evangeliet.

Efterlev det!

Forbliv aktiv i kirken.

Modtag ordinanserne

Hold pagterne.

Jeg ved ikke lige nu, om I er ved at lære. Men jeg ved virkelig, at det, som jeg prøver at lære jer, er sandt.

En dag vil hver eneste af jer lære, at nogle ting ikke er delelige. Jeres forældres kær-

lighed er én af dem. Forældre holder ikke mere af det ene barn end af det andet - eller mindre. Hver enkelt modtager al deres kærlighed.

Jeg kan forestille mig den dag engang i fremtiden, hvor jeg vil betragte jer og jeres børn og deres igen, kæmpende med livets udfordringer. Jeg vil måske se jer gå gennem hele livet uden at blive hverken velkendte eller rige. Jeg kan se mig selv falde på knæ for at takke en gavmild Gud, for at mine bønner er blevet hørt, for at I har haft succes, og for at I virkelig er blevet lykkelige.

Vi er nu på vej ind i en usikker fremtid. Men vi er ikke usikre. Børn, Besiddelsen af indflydelse og rigdom er ikke essentielt for opnåelsen af sand lykke i jordelivet, og selv om du ikke besidder disse ting vil det dog ikke forhindre dig i at kunne opnå sand lykke. bær vidnesbyrd, opbyg Zion. Så vil I finde den sikre succes, fuldstændig lykke.

Jeg ved, at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at i evangeliet er der sand succes, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste M. Russell Ballard – De halvferds' præsidium

Frelserens berøring

Siden forrige konference er jeg kommet til at forstå, at mange af vor himmelske Faders børn har brug for hjælp med deres problemer. I hundredvis af breve, fyldte med anmodninger om hjælp, er kommet til generalautoriteterne. Fædre beder for deres sønner, mødre for deres døtre, drenge og piger for deres forældre. Indholdet af disse breve har været hjerteskerende.

Jeg har personligt lært, at sårene hos dem, der lider åndeligt, kan læges, når I og jeg sørger for den ekstra indsats, der kræves for at nå ud til dem.

Jesus Kristus har magt til at helbrede alle slags sygdomme, det være sig åndelige eller fysiske. En kvinde helbredtes simpelthen ved blot at røre ved kanten af hans klædning, således som det fortælles hos Lukas:

„Men Jesus sagde: „Der var en, som rørte ved mig; thi jeg mærkede, at der udgik en kraft fra mig.”

Da nu kvinden så, at det ikke var forblevet ubemærket, kom hun bævende og faldt ned for ham og fortalte i hele folkets påhør, hvad grunden var til, at hun havde rørt ved ham, og *hvordan hun straks var blevet helbredt.*

Men han sagde til hende: „Datter! din tro har frelst dig; gå bort med fred!” (Luk. 8:46-48)

Kan Mesteren påvirke andres tilværelse gennem jer og mig? Ja, helt bestemt kan han det, og han vil gøre det, når bare vi vil gøre vores del. En hjemmelærer i Florida lod Frelserens berøring mærke på denne måde. Lad mig citere fra et brev til mig, dateret den 8. juli 1980:

„Da jeg tilsluttede mig kirken i 1973, ville min mand ikke følge mig. Han ville ikke med til møderne, og han vidste forøvrigt ikke rigtigt, om der overhovedet var en Gud til.

I 1975 blev vores hjemmelærer min mands bedste ven. I mere end tre år for sømte han kun at besøge os en enkelt gang. Min mand fandt i hjemmelæreren nogen at tale med. Han læssede års bitterhed og manglende lykke på ham. Han havde aldrig tidligere i sit liv haft en virkelig ven.

I august 1978 fortalte vores hjemmelærer os, at han skulle flytte. Vi var sønderknuste. Under hans sidste besøg talte denne hjemmelærer, med min mands tilladelse, om det at få et vidnesbyrd.

I november, ældste Ballard, kom du til

Eldste M. Russell Ballard

vores stav og talte om evangeliet ved en særlig fireside. Min mand og jeg overværede det, og ved afslutningen af mødet lagde du armen om min mand, og Herren talte gennem dig. Du fortalte min mand, at vor himmelske Fader elskede ham og ønskede, at han lod sig døbe, og at kirken havde brug for ham.

Den aften bestemte min mand sig til at blive døbt. Vi ringede til vores tidligere hjemmelærer, som nu boede i Louisiana for at høre, om han ville døbe min mand. Et år senere var han sammen med os og vore børn, da vi blev beseglede for tid og evighed i templet i Washington. Selv om du nok ikke kan huske os - for vi ved jo, at du træffer mange mennesker hvert eneste år - så blev vores tilværelse forandret på uforglemmelig måde. Vi er også og især taknemmelige for vores trofaste hjemmelærer."

I et andet tilfælde havde en lærerinde i Unge Piger en blind pige i sin klasse, og hendes aktivitet var selvsagt noget begrænset på grund af hendes handicap. Men denne lærerinde besøgte pigen i

hendes hjem og læste højt for hende, mens pigen oversatte sin personlige fremgangsbog til blindeskrift. Det tog to år. Lærerinden opfordrede også de andre piger til at være med i indsatsen for den blinde pige. Under hendes ledelse besøgte de hende i hendes hjem og læste op for hende af lektiebogen, indtil pigen havde hele bogen oversat til blindeskrift. Mesteren virkede gennem den lærerinde og velsignede ikke blot denne pige men mange andre, som er blinde, for den blindskrift-oversættelse kan nu fås fra Unge Pigers hovedkontor.

Somme tider kan Frelserens berøring nå ud til andre gennem små kroppe med store hjerter. En enestående kvinde havde fået missionærernes lektier men havde endnu ikke helt afgjort, om hun ville lade sig døbe. En søndag bestemte hun sig til at komme til nadvermødet i et ward, hvor hun kunne være alene med sine egne tanker. Hun sad ved siden af en lille dreng. Da nadveren blev omdelt, lagde den lille dreng mærke til, at hun ikke tog af nadverbrødet. Da brødet blev bragt til ham, tog han et stykke og delte det omhyggeligt i to og gav det ene til hende. Kvinden var meget bevæget over at et barn ville udføre en så kærlig handling. Den dag kontaktede hun missionærerne og sagde: „Hvis det er, hvad I lærer børnene i jeres kirken, så ønsker jeg at blive medlem."

Herren lærte nephiterne: „Derfor, hold jeres lys op, så det kan skinne for verden. Se, jeg er lyset, som I skal holde frem" (3 Ne. 18:24) En for nylig forekommet eksempel på, hvordan Herrens lys kan røre nogen, som desperat har behøvet det, kom, da jeg besøgte en nær ven, kort efter at han havde mistet sin evige partner. Jeg spurgte ham: „Hvad kan jeg nu gøre for at hjælpe?" Han svarede:

„Hjælp min søn til at forstå.” For, ser I, denne søn elskede sin mor overordentlig meget. Da han så hende lide måned efter måned, begyndte han at føle, at bønner og præstedømmets velsignelser forblev ubesvarede. Det fik hans tro på vor himmelske Fader til at svinde, og han mistede Herrens lys i sit liv.

Ordene ringede i mine øren: „Hjælp min søn til at forstå”. Jeg spurgte mig selv: „Hvordan? Hvad kan jeg gøre?” Til sidst bad jeg ham komme ind til kirkens hovedkvarter og tale med mig. Da han kom, og vi gik ned til spisesalen, skete der, mens vi spiste, noget helt usædvanligt. I løbet af den korte tid kom mange af kirkens generalautoriteter forbi vores bord og hilste på os. Allervigtigst, vi trykkede otte af De tolv Apostle, som sidder her på forhøjningen, i hænderne. Aldrig før eller siden har jeg set så mange medlemmer af De Tolv i spisesalen samtidig.

Da vi forlod kirkens hovedkvarter, skete der noget andet usædvanligt. Vi fik et glimt af præsident Kimball, og min unge ven spurgte: „Taler præsident Kimball nogensinde med sådan nogle som mig?” Omstændigheder, som kun sjældent forekommer, placerede os sammen med præsident Kimball i nogle få minutter. Den korte tid sammen med ham var uforglemmelig. Hans instruktioner var evigtgyldige, og hans kærlighed til den unge mand var uomtvistelig. Både min vens og mit hjerte blev dybt rørt i løbet af det par minutter.

Præsident Kimballs sidste formaning til denne unge mand, efter at han havde givet ham et kærligt knus, rørte min ven dybt. Han sagde: „Min dreng, når du kommer hjem fra din mission, vil du i højere grad forstå det, vi har talt om her.” Den dag nåede en Guds profet ind,

som jeg tror, kun en profet kan. Gennem ham rørte Frelseren min unge vens liv og vendte ham mod Herrens lys.

Da vi kom tilbage til parkeringspladsen, lagde jeg min arm om den unge mand og sagde: „Jeg ved, at din mor ved, at du er her i dag. På grund af hendes kærlighed og hengivenhed til Herren og hendes store kærlighed til dig, er jeg overbevist om, at vor himmelske Fader har tilladt hendes indflydelse at gøre sig gældende her i dag.” Tårer flød, indstilling forandredes, retningslinier blev afstukket, og løfter afgivet.

Hvor vidunderligt er det ikke, mine brødre og søstre, et par måneder senere at kunne rapportere til præsident Kimball, at denne gode, unge mand trofast og dygtigt udførte sit arbejde som fuldtidsmissionær!

Må jeg til sidst fortælle om, hvordan Herren påvirker vort personlige liv gennem vore egne bønner og vor egen tro.

„Lad aldrig en dag gå uden at stræbe efter at påvirke en eller andens liv ved din tjenestegerning.”

En dejlig, nyfødt pige kom til vores søns hjem her på jorden, men kun for at blive mindre end fem måneder. Den kærlighed og den omhu, som blev givet hende af hendes forældre, var meget rørende. Dette lille barnebarns kamp for livet var næsten mere, end vi kunne bære. Aftenen før hendes død tog vi til hospitalet i Logan for at yde den støtte, vi kunne, til vore børn.

Senere den aften knælede hans mor og

jeg i vores søns hjem sammen med ham for at bede om vejledning. Da vi vendte tilbage til hospitalet, og jeg tog mit lille barnebarns hånd og så på hende, følte jeg Frelserens berøring. I mine tanker kom de ord, som om de var talt af hende til mig: „Tag dig det ikke nær, bedstefar, jeg skal nok få det godt.” Fred fyldte mit hjerte. Mesterens berøring beroligede os alle. Snart derefter blev hun frigjort og kunne vende tilbage til sine himmelske forældre.

Åh jo, søskende, vi kan føle Frelserens berøring, og vi kan hjælpe hinanden til at føle den guddommelige berøring. Vi kan velsigne hinanden ved at række ud til de vildfarne unge, til den passive voksnede, til de syge og til alle andre af Guds børn hvor som helst, medlemmer og ikke-medlemmer.

Vi har somme tider brug for at forstå den store betydningen det er at føle evangeliets velsignelser og Herrens fred i vort individuelle liv. Det er meget mere betydningsfuldt, end hvor godt rent tek-

nisk et program falder ud i vores ward og stave. Bare dog alle forældre, hver lærer og kirkeleder ville forstå, at vi kan velsigne hinanden, når vi administrerer Frelserens berøring til gavn for vore medmennesker.

Jeg ved godt, at mange af jer er helt klare over andres behov. Jeg ved også, at I og jeg kan gøre meget mere. Lad os beslutte os til aldrig at lade en dag gå uden at stræbe efter at påvirke en eller andens liv ved vores tjenestegerning! Så kan vi i højere grad glæde os over og påskønne Frelserens skønne opfordring: „Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre der, har I gjort imod mig” (Matt. 25:40).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, at han rørte profeten Joseph Smiths liv, og at gennem ham er evangeliets fylde blevet gengivet til jorden for at velsigne og vejlede hele menneskeheden. Det vidnesbyrd bærer jeg i Jesu Kristi hellige og elskede navn. Amen. □

Ældste Derek A. Cuthbert – De Halvfjerds' første Kvorum

Vores tredivte år som sidste dages hellige

Min hustru og jeg har netop fejret et bemærkelsesværdigt tredive års jubilæum. For tredive år siden ringede unge missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige på vores dør i Nottingham i England.

Hvordan tiltrak deres budskab to aktive medlemmer af en anden kirke? Vi havde, som generationer før os, været medlemmer af landets statskirke. Og desuden var vi meget tilfredse med vores måde at leve på. To dejlige børn var vi blevet velsignet med, og et nyt job i et stort firma var en stor udfordring og årsag til megen glæde.

Hvad mere kunne vi håbe på? Hvad kunne bidrage yderligere til vores lykke? Da missionærerne underviste os og bad sammen med os, begyndte vi at forstå, at der var tomrum i vor tilværelse, at vi havde nogle uopfyldte behov. Må jeg i nogle få minutter fortælle jer om måder, hvorpå vor tilværelse blev mere meningsfyldt og lykkelig, efterhånden som disse behov blev dækkede. Jeg er sikker på, at I vil være i stand til at

genkende nogle af disse behov hos jer selv, i jeres hjem og i jeres familie.

For det første forstod vi, at vores kommunikation med Gud ikke var hyppig nok og ikke stærk nok. Ganske vist havde vi altid sagt vore individuelle bønner, men da vi tilskyndet af missionærerne, også begyndte at bede sammen som mand og hustru og sammen med vore børn, oplevede vi en fantastisk følelse af samhørighed, ikke blot med hinanden, men også med den almægtige Gud.

Missionærerne havde lært os, at han er et personligt væsen, at han bogstaveligt er vores Fader, og bønner begyndte at flyde fra vore hjerter, og de var ikke længere blot remser. Vi kom til at kende ham som en kærlig Fader, retfærdig og venlig, pålidelig og sand. Der er i dag i verden et stort behov for at kommunikere med, tale med og gå med Gud, at vide, at han taler til os i dag, og at vide, at vi virkelig er hans børn.

For det andet kom vi til at kende Jesus Kristus, ikke blot som en historisk skikkelse, men som den levende Guds Søn. I

gymnasiet og de efterfølgende år havde jeg foretaget et specielt studium af Det nye Testamente. Imidlertid havde Frelserens liv og jordiske mission ikke haft nogen større indvirkning på mit liv, før missionærerne bevidnede, sådan som Job fra Det gamle Testamente havde gjort det, at vor Forløser virkelig lever (se Job 19:25).

Jeg kom til at kende ham som min per-

„Må jeg fortælle om måder, hvorpå vores tilværelse blev mere meningsfyldt og lykkelig og uopfyldte behov opfyldt.”

sonlige Frelser, som gav sit liv for mig og for enhver af os. „Større kærlighed har ingen end den at sætte livet til for sine venner” (Joh. 15:13). Enhver behøver en ven, og enhver har en ven ud over al sammenligning - Jesus Kristus og det som korsfæstet og opstanden for os.

For det tredje søgte vi som ungt nygift par sikkerhed i en usikker verden. Vi var vokset op fra ungdommen under anden verdenskrig. Jeg havde været medlem af hjemmeværnet som sekstenårig, oplært til at forsvare mit land, og som syttenårig havde jeg meldt mig til luftvåbnet. Nu, mere end fem år efter krigens afslutning, var der stadig affald i gaderne og rationering i forretningerne. Vi greb efter det forsikrende budskab, som missionærerne gav os, om at Gud taler i dag, som han gjorde i gamle dage, gennem profeterne. Ja, han er interesseret i os, han elsker os *virkelig*, han *har* genoprettet sin kirke og gengivet evangeliet i sin fylde, sådan som han lovede

det. Hvor har verden dog brug for en profet til at lede i disse vanskelige tider. Jeg bærer vidnesbyrd om, at vi har en sådan profet. Han sidder her bag ved mig, mens jeg taler i dette Tabernakel. Han præsiderer over Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Herrens kirke og rige her på jorden.

For det fjerde begyndte vi at komme i kirken efter missionærernes indbydelse - og og hvor følte vi os velkomne! Vi lærte hurtigt, hvad virkeligt fællesskab er, og at oprigtigt broderskab og søsterskab binder mennesker af alle nationaliteter og tungemål sammen. „Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge, men I er de helliges medborgere og Guds husfæller” (Ef. 2:19). Hvilken vidunderlig følelse det er at føle sig behøvet og påskønnet, helt ud over hvad vi tidligere havde oplevet.

Hurtigt fandt vi os syngende i kor; besøgende andre medlemmer i deres hjem, akkurat som de besøgte os, og tjenende andre i nogle af de mange tjenesteprojekter, som kirken giver os. Vi var i stand til at vælge ud fra et bredt spektrum af aktiviteter - drama, dans, sport - for at og supplere den åndelige fremgang, som kom hurtigt ved at tilbede og lære sammen med andre sidste dages hellige. Alle har behov for fortsat at opleve venskabsvarme og glade fællesaktiviteter.

For det femte blev min familie og vores familieliv endnu mere betydningsfyldt og kosteligt for mig, da vi begyndte at holde dejlige familiehjemmeaftener sammen. Vi fandt ud af, at overalt i verden tilbragte medlemmer af kirken mindst én aften om ugen sammen i et godt afbalanceret samvær med åndelig belæring, morskab og udveksling af talenter. Vi elsker vore børn, og vi var glade for at få at vide fra missionærerne,

at selv om dåb er nødvendig for tilgivelse af synder, så er barnedåb ikke nødvendig, for „alle børn, som dør før . . . ansvarlighedsalder frelses i det celestiale rige” (L&P 137: 10 - Joseph Smith - En åbenbaring om det celestiale rige). Vi har kendt et antal forældre, som er blevet stærkt bekymrede over et lille barns død, på grund af den ukristne lære om barnedåb.

Endvidere blev vi også interesseret i vores øvrige familie: vore bedsteforældre, vore oldeforældre og alle vore forfædre. Det er også et universelt behov, som Alex Haley udtrykte det: „en gennemgribende sult efter at kende vores arv”. Enhver har noget familie, somme tider nær, somme tider fjern, somme tider levende i dette liv, somme tider afdøde og ventende på opstandelsen. Den styrke, der kommer fra familien i alle dens aspekter er et vitalt behov, et som kan opfyldes af principper og gennem programmer, der læres af missionærerne. For det sjette påskønner alle et godt helbred, og der er et grundlæggende behov

Ældste Derek A. Cuthbert

for at vores ånd skal huses i et godt fungerende legeme, hvis det overhovedet er muligt. Personligt havde jeg lidt af nogle helbredsmæssige problemer i årenes, men sundhedsloven, dvs. visdomsordet, som missionærerne lærte mig, hjalp mig med at blive af med de problemer. Jeg kan bære vidnesbyrd om, at afholdenhed fra alkohol, tobak, te og kaffe har været en stor velsignelse i mit, min hustrus og vore børns tilværelse. Jeg er glad for, at Herren gav den åbenbaring gennem Joseph Smith, profeten, for næsten 150 år siden og derved gav øget sundhed og vitalitet til millioner af mennesker.

For det syvende var jeg som forsørger for vores unge familie ikke blot interesseret i det fysiske og åndelige velbefindende, men sandelig også i personlige fremskridt i al almindelighed. Jeg opdagede hurtigt, at i Herrens kirke gives der alle slags muligheder for at opfylde dette behov. Inden længe var jeg involveret i undervisningsaktiviteter og lederskab-soplæring og kulturelle aktiviteter af forskellig slags. Fremgang inden for mit firmas organisation var en naturlig følge af fremskridt i kirken. Det var ikke forbavsende, for tidligt i vore diskussioner med missionærerne lærte vi om Guds plan for evig udvikling for sine børn. Har vi ikke allesammen, aller inderst inde, en sådan længsel, et sådant behov for fremskridt og forbedring, og til at udvikle sig og forædle sig?

For det ottende mener jeg, at sammen med disse behov er der også en eventyrlyst i de fleste af os i forskellig udstrækning, et behov for at udforske, et behov for at afsløre. For mange opfyldes dette behov ved at læse spændende historier eller rejsebeskrivelser. For mit eget vedkommende har jeg altid været fascineret

over studiet af Mellemøstens arkæologi og især af den store ægyptiske civilisation.

Mine missionærvenners budskab opfyldte også dette behov, for de fortalte os om en gammel optegnelse på guldplader, skrevet af folk fra Mellemøsten i tiden før Kristus. Forestil jer min iver efter at lære om, hvordan disse gamle folk med deres profeter og deres kultur havde forladt den gamle verden og rejst til den nye, hvor de på det, der nu er det amerikanske kontinent blev et mægtigt folk. Deres optegnelser blev gemt og bevaret, og for lidt mere end 150 år siden

blev de fundet, ikke af arkæologer, men af en ganske ung dreng. Den unge mand, Joseph Smiths tro og værdighed gjorde ham i stand til, ikke blot at finde guldpladerne, men også senere at oversætte hieroglyfferne derpå ved Guds kraft.

Hvor var det spændende at se nogle af de reformerede ægyptiske skrifttegn, som var kopieret af Joseph Smith selv. Jeg vidste, på grund af den følelse jeg havde derved, at det var ægte skrifttegn. Og så at holde den hellige bog i hånden, nemlig Mormons Bog, og ivrigt, oprigtigt og bønsumt at læse den, var en kraftig åndelig oplevelse. Det behov, jeg havde efter spænding ved opdagelse, blev fuldt dækket gennem læsningen af Mormons Bog. Dette var ikke blot en opdagelse af gamle folkeslag, men en fuldstændig nyopdagelse af Jesu Kristi guddommelighed. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Mormons Bog er et vidne, et vor tids vidne, om verdens Frelser, som besøgte dette kontinent efter sin opstandelse. For det niende følte jeg, som et menneske, der havde levet mindre end perfekt og alligevel endnu ikke havde nogen alvorligere overtrædelser til at forstyrre min samvittighed, behov for at foretage visse forandringer i min tilværelse. Jeg var glædeligt overvældet ved at høre om Jesu Kristi rene lærdomme med hensyn til tro, omvendelse og håndspåleggelse til modtagelse af Helligånden. Hvilken glæde det må være at starte på en helt frisk, efter at have opgivet usunde lærdomme, formålsløse traditioner og forvanskede ordinanser.

Også dette måtte synes at være et universelt behov, da alle mennesker er blevet født til dette liv som uskyldige og rene og senere blevet plettet af det, der hører denne verden til. Det vidunderlige ved det er, at Jesus gav sit liv for alle og

enhver. Hans opstandelse var for alle, „thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus” (1 Kor. 15:22)

Før det tiende og sidste har jeg, fordi jeg er blevet døbt ind i denne vidunderlige, genoprettede Jesu Kristi Kirke, følt en indre fred, „Guds fred, som overgår al forstand” (Fil. 4:7). Jeg har hørt mange mennesker sige, at deres største behov og ønske er at opnå fred i sindet. Hvordan kommer en sådan fred? Den kommer af at kende sandheden, for „sandheden vil frigøre jer” (Joh. 8:32). Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesu Kristi Kirke af

Sidste Dages Hellige er den sande Jesu Kristi Kirke, og at den forkynder sande principper og sande ordinanser.

Hvor er jeg taknemmelig, at mine ti mest påtrængende behov er blevet opfyldt, fordi jeg lyttede til missionærerne fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Og at jeg derpå gennem studium og bøn og lydighed mod evangeliets love og ordinanser har fundet lykke, ikke blot her, men i de kommende evigheder.

Må alle inden for min stemmes rækkevidde og alle Guds børn hvor som helst opnå samme opfyldelse, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Eldste Rex C. Reeve sen. — De halyfjerd's første Kvorum

„Vogt mine får”

Jeg bringer hilsener i dag fra de vidunderlige hellige på De britiske Øer og i Afrika. De sender en kærlig hilsen til hver eneste af jer og i særdeleshed til præsident Kimball og generalautoriteterne her på forhøjningen.

Det har været inspirerende at mærke Herrens Ånd, der svæver over disse nationer, og at fornemme de nye højder af troskab og forpligtelse hos kirkens tro-

faste medlemmer, hvoraf mange for nylig er blevet døbt. Jeg bringer hilsener til jer gode forældre til de 2000 missionærer, der tjener i disse lande, og til sønner, døtre og familiemedlemmer af hengivne missionærægtespar, der tjener der. Vi takker jer for alt, hvad I har gjort og stadig gør for at støtte dem: de ofre, I bringer, for at de kan tjene, de opmuntrende breve, I skriver hver uge og de

trofaste bønner, I beder hver morgen og aften på deres vegne. Missionering er sandelig familiearbejde.

Vi lever i en storslået tid, hvor Herren Jesu Kristi evangelium er på jorden. Det har en mirakuløs evne til at forandre hjerter og give livet ny betydning.

Til jer vidunderlige venner, der endnu ikke er medlemmer af denne storslåede kirke: Jeg håber, I kan mærke vor kærlighed til jer. Vi er alle børn af vor himmelske Fader. Vi er brødre og søstre. De inspirerede ord i en primarysang taler om denne store sandhed:

*Jeg er Guds kære barn, og han har sendt mig her, har givet mig et jordisk hjem med far og mor så kær.
(Syng med mig, B-76)*

Vi elsker hver eneste af jer. Vi elsker jer

nok til at vide, at I ikke vil blive fornærmet, når vi taler ligeud til jer, for kærlighed fornærmer ikke.

Vi har dette budskab i dag til hver eneste af jer - at Guds myndighed er blevet gengivet, og at hans kirke er blevet genoprettet på jorden. Jeg vidner for jer om denne sandhed! Men I behøver ikke at tage mit ord for det; I kan selv få vished om det. De, der søger og vil ydmyge sig og række ud mod vor himmelske Fader i bøn, kan vide med sikkerhed, om dette er sandheden eller ej.

For at hjælpe os i vor søgen efter vejen har vor himmelske Fader sørget for, at nogle vidunderlige optegnelser er kommet frem i vore dage. Det er en beretning om hans handlemåde med det folk, der boede på den vestlige halvkugle; og ligesom Bibelen, er det en hellig optegnelse.

Den hedder Mormons Bog. Den blev oversat ved Guds gave og kraft fra optegnelser, der var indgraveret på guldplader. I modsætning til andre bøger har denne hellige bog et løfte. Der står (på side 470):

„Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft.” (Moroni 10:4)

Tusinder af mennesker har bogstaveligt fulgt dette løfte og fundet ud af, at det er sandt. De har fået et vidnesbyrd. Det har bragt deres liv en ny betydning og et større formål.

I kan virkelig selv få vished om det! Men I bør også vide, at når I først har modtaget dette vidnesbyrd fra Ånden, er I under hellig forpligtelse til at bære vidnesbyrd om det til andre.

Og nu til dem af os, der er medlemmer af denne storslåede kirke: Dette er en tid med omfattende missionering. Over 30.000 unge mænd og kvinder, tillige med trofaste og hengivne ægtepar, bringer dette budskab ud til mange nationer og lande. Aldrig før i denne uddeling er en så verdensomfattende bestræbelse blevet gjort for at nå ud til hver eneste sjæl på jorden. Det er storartet, og vi er opmærksomme på den tid og de midler, I og så mange andre så villigt har givet til dette formål.

Men hvor store vore bestræbelser end har været, er det stadig langt fra nok. Hvis vi skal bringe dette budskab ud til hvert eneste land, hver eneste nation, hvert eneste folk og hver eneste sjæl, som vor storslåede missionær-profet-leder har sagt, er der stadigvæk en del af denne

livskraftige missionærstyrke, der ikke er vågnet op. Den er som en sovende kæmpe, der venter på at blive vækket. Når denne sovende kæmpe vågner helt op, vil den tid, hvor man høster med segl, være forbi, og mejetærskeren vil holde sit indtog. Høsten vil kunne måles i millioner i stedet for i tusinder, som det er tilfældet i dag.

Det største behov i dag inden for missionering er at få alle medlemmerne, hvert eneste medlem - de, der bærer hans navn, de, der har fået et vidnesbyrd - til at trække frygtens slør til side og i kærlighed række ud efter venner, slægtninge samt naboer og lade dem vide, at vi virkelig interesserer os for dem som vore brødre og søstre, således at de også kan nyde disse store velsignelser.

Da vi blev døbt, indgik vi en pagt med Herren, og jeg citerer fra Mosiah, at vi med denne pagt står „som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder, hvor I skulle befinde jer, ja til døden.” (Mosiah 18:9)

Tavse vidner er ikke af megen værdi. Herren har sagt: „Det tilkommer enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste.

Derfor har de ingen undskyldning, og deres synder hviler på deres eget hoved.” (L&P 88:81-82)

Han har også sagt til os som medlemmer af hans kirke: „Men i nogle har jeg ikke behag; thi de vil ikke oplade deres mund; men af frygt for mennesker skjuler de det talent, som jeg har givet dem. Ve sådanne, thi min vrede er bluset op imod dem.” (L&P 60:2)

„Oplad munden, og den skal fyldes, . . . Ja, åbn munden og skån jer ikke, og I skal få mange neg at bære ind, thi se, jeg er med jer.

Ja, oplad munden, så skal den blive

fyldt, og sig: Omvend jer, omvend jer, bered Herrens vej, gør hans stier jævne; thi himmeriges rige er nær." (L&P 33:8-10)

I en anden åbenbaring, hvor Herren taler om kirkens medlemmer, siger han om dem, der ikke vil komme i det celestiale rige, men må være tilfredse med at være i det terrestriale rige: „Det er disse, som ikke er tapre i Jesu vidnesbyrd; derfor får de ikke Guds riges krone." (L&P 76:79)

„Vort største behov i dag er at trække frygtens slør til side og i kærlighed række ud efter venner, slægtninge samt naboer og lade dem vide, at vi er interesseret i dem."

Og Markus nedskrev Frelserens ord på hans tid: „Thi den, som skammer sig ved mig og mine ord i denne utro og syndige slægt, ham skal også Menneskesønnen skamme sig ved, når han kommer i sin Faders herlighed med de hellige engle." (Mark. 8:38)

Jeg vil gerne fortælle jer, at et menneske aldrig er Herren nærmere, end når det - lig Frelseren - rækker ud for at bringe en anden sjæl til Kristus. Digteren Whittiers ord giver udtryk for dette.

*Himlens port er lukket for den,
der ene går vejen.
Frels en sjæl,
og den vil frelse din egen.
(„The Two Rabbins",
The Complete Poetical Works of
Whittier, Boston: Houghton
Mifflin Company, 1894, s. 91-92)*

Lad mig stille jer følgende spørgsmål: Har I en hovedbog, hvori I fører regnskab over jeres indtægter og udgifter? Det har mange fremgangsrige mænd.

Ved adskillige lejligheder kom mænd til profeten Joseph Smith og bad ham om at spørge Herren, hvad de kunne gøre, der ville være af størst værdi for dem. Og hver gang lød svaret: „. . . det, der vil være til størst gavn for dig, vil være at forkynde omvendelse for dette folk, så de kan bringe sjæle til mig, og at du sammen med dem kan nyde hvilen i min Faders rige." (L&P 15:6)

Fører vi en missionerings hoved bog, hvori vi kan nedskrive det, der vil være „til størst gavn" for os.

Denne idé vil måske interessere jer og muligvis også hjælpe jer. Vi har en familie-missionerings-hovebog. Det er bare en almindelig hovedbog, hvori vi har sat et billede af den opstandne Kristus, der siger til sin profet, præsident Spencer W. Kimball: „Vogt mine får"

Vi har sat et billede af præsident Kimball der og nedenunder billedet af os selv med hans ord, der lyder således: „Øg din indsats! Gør det nu!" Så har jeg føjet min egen kommentar til: „Det er op til mig, om det skal ske" - hvilket betyder, at jeg skal gøre noget ved det *nu*.

I denne hovedbog har vi skrevet navnene på de dejlige mennesker, vi møder i dagliglivet, og som endnu ikke er blevet medlemmer af kirken.

Under hvert navn skriver vi, hvornår vi har mødt dem, og hvad vi har foretaget os sammen.

For at vise jer, hvor let det er, vil jeg fortælle jer om William og May Brown. Da vi ankom til England i januar 1979, var der usædvanlig meget sne. Vi havde ingen sneskovl, og det var ikke til at købe nogen. Jeg forsøgte at feje sneen

væk, men den var for tung. En ung mand, Phillip Brown og hans ven kom forbi og spurgte, om de skulle rydde gårdspladsen. De udførte et pænt arbejde. Søster Reeve ringede til Phillip Browns mor for at spørge dem, om han kunne komme igen, og for at fortælle, at hendes søn havde udført et godt stykke arbejde for os. Fru Brown sagde: „Kig ind og få en tår kaffe sammen med os, og lær naboerne at kende.”

Søster Reeve gik derover, men hun fik appelsinjuice, og det gav hende selvfølgelig lejlighed til at fortælle dem hvorfor - nemlig, at vi var mormoner. Fru Brown sagde: „Jeg har mødt nogle af jeres missionærer, og de er bestemt nogle dejlige, unge mænd. Hvis vi tænkte på at skifte kirke, ville jeg slutte mig til jeres.”

Vores 42-års bryllupsdag havde vi ingen at dele med, og så tænkte vi:

„Hvorfor ikke ringe til William og May?” Vi ringede til dem og sagde: „Kommer I ikke over og fejrer denne dag sammen med os?” Vi har haft den ene behagelige oplevelse efter den an-

den. De har en Mormons Bog og en af kirkens sangbøger (fru Brown spiller orgel iden kirke, de tilhører). Vi sender dem kort, når vi er ude at rejse. Det er dejlige mennesker. Vi holder kontakten vedlige. De er vore gode venner.

Vi har ikke sat et bestemt tidspunkt af til missionering, men holder bare øje med muligheder for alle, vi møder, og i dette korte tidsrum har vi skrevet 29 navne i vores hovedbog. Tre af disse mennesker er blevet døbt, og en fjerde skulle døbes den 3. oktober, mens andre får undervisning af missionærer.

Når missionærerne går fra dør til dør i England, må de banke på 3000 døre for at finde ét menneske, der vil lytte til dem. Det betyder, at de tilbringer over 90% af deres tid med at finde mennesker.

Kan I forestille jer, hvad der ville ske, hvis hver eneste familie i kirken ville trække frygtens slør til side og beslutte sig til i kærlighed og venskab at række ud efter deres naboer og venner? Ikke alene ville høsten blive stor, men hver eneste familie, der deltog i processen, ville få del i missioneringens store velsignelser.

Herren lover store velsignelser til dem, der underviser i dette evangelium. I afsnit 4 i Lære og Pagter siger han: „Den, der bruger seglen med hele sin styrke (dvs. at man skal lægge kræfterne i), samler et forråd, så han ikke omkommer, men sikrer sin sjæls frelse.” (L&P 4:4)

„Og den, der går ud og prædiker dette riges evangelium og er tro i alt, skal ikke blive træet i sit sind eller blive formørket, ej heller skal han blive træet på legeme, lem eller led; og ikke et hår fra hans hoved skal ubemærket falde til jorden. Og han skal ikke hungrer eller tørste.” (L&P 84:80)

Det er bestemt et fantastisk løfte!

„Og den, som modtager jer, hos ham vil jeg også være; thi jeg vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer.” (L&P 84:88)

Til jer brødre, der er stavspræsidenter og biskopper: Hvis I virkeligt ønsker at helliggøre jeres folk - hvis I ønsker at styrke jeres ward og stave - så led dem og involver dem i missionering. Hver eneste ung mand bør være beredt til at udføre en mission. De får 50 års åndelig oplæring på en mission. Det er det største, der kan ske for en ung mand. Og hver eneste familie bør opbygge venskaber. Lad mig

sige til jer fædre, hvis I virkelig ønsker at styrke og velsigne jeres familie - så hjælp dem til at opbygge venskaber.

Jeg vidner for jer, at Jesus er Kristus, Guds Søn, vor Frelser og Forløser, og han taler til os gennem sin profet, præsident Spencer W. Kimball.

Jeg beder Gud om at velsigne os, så vi kan få missionærånden ind i vore hjerter, således at vi kan række ud og give til dem, der ikke har de store velsignelser, som vi har. Husk på, at Kristus kun har vore hænder og vor røst til at udføre sit værk i dag. Og jeg vidner for jer, at det giver et stort udbytte at dele evangeliet med andre, og dette siger jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste Vaughn J. Featherstone – De halvfjerds' første Kvorum

„Tilgiv dem”

Mine kære brødre og søstre. Som stavspræsident, missionspræsident og generalautoritet har det gennem årene været mit privilegium at virke som almindelig dommer i vore dages Israel. Disse erfaringer har tilskyndet mig til at benytte min tildelte tid i dag til at drøfte to principper - omvendelse og tilgivelse.

For ikke så længe siden talte en ung hustru ved sin ægtemands begravelse og sagde: „Vi kom til at forstå, at uvæsentlige ting virkelig er uvæsentlige. Når ånden er syg, kan der ikke ske en virkelig helbredelse, ligegyldigt hvor stærkt det fysiske legeme er. Hvis ånden er rask, er fysiske svagheder uvæsentlige, uden

hensyn til en svækkende sygdoms virkninger.”

Herren har sørget for en måde, hvorpå vore åndelige sygdomme kan helbredes. I Esajas 1:18 læser vi: „Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er eders synder som skarlagten, de skal blive hvide som sne; er de end røde som purpur, de skal dog blive som uld.”

og videre i Lære og Pagter: „Dog skal den, der omvender sig og holder Herrens befalinger, tilgives.” (L&P 1:32)

Ligeledes: „Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.” (L&P 58:42)

For at man kan få tilgivelse for sine synder, kræver Herren, at man kommer til ham, sørger over sine synder, forsøger dem, er lærevillig, tilgiver andre og tilstår.

I det 58. afsnit af Lære og Pagter læser vi videre: „Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem.” (L&P 58:43)

Vi må altid være virkelig oprigtige. I Mark Twains bog, *The Adventures of Huckleberry Finn*, siger Huck:

„Det fik mig til at ryste. Og jeg besluttede mig faktisk til at bede og se, om jeg ikke kunne forsøge at holde op med at være den slags dreng, jeg var, og blive bedre. Derfor knælede jeg ned. Men ordene ville ikke komme. Hvorfor ville de ikke det? Det var til ingen nytte at forsøge at skjule det for Ham. . . Jeg vidste udmærket godt, hvorfor de ikke ville komme. Det var, fordi mit hjerte ikke var, som det skulle være; det var, fordi jeg ikke var ærlig; det var fordi jeg spillede dobbeltspil. Jeg foregav, at jeg ville holde op med at snyde, men inderst inde holdt jeg fast ved den største af alle syn-

der. Jeg forsøgte at få min mund til at sige, at jeg ville gøre det rette. Men inderst inde vidste jeg, at det var løgn, og Han vidste det. MAN KAN IKKE BEDE EN LØGN. . . Det fandt jeg ud af.” (New York: Platt & Munk, 1960, s. 445-46)

Huck Finn havde ret. Man kan ikke

„Hvis I har en alvorlig overtrædelse på samvittigheden, som ikke er blevet tilstået, så gå til jeres biskop. Han vil være fuld af kærlighed og vil velsigne jer.”

bede en løgn; og uanset hvad der bliver besluttet af en almindelig dommer, kan virkelig tilgivelse ikke finde sted, før man har vist oprigtig omvendelse. Den almindelige dommer virker som Herrens stedfortræder. En biskop kan blive bedraget, men det kan Helligånden ikke. Når tilståelse finder sted, bør det være fra hjertets og sjælens inderste dybder. Hvilken tragedie, når et menneske endelig har samlet mod nok til at gå til biskoppen og så forlader hans kontor efter kun delvist at have tilstået. Åh, mine elskede brødre og søstre, „hyrden bør ikke vige tilbage fra de syge får.” (Victor Hugo, *Les Misérables*, New York: Random House, n.d., s. 32) Biskopperne i dette rige er blevet udrustet med visdom, dømmekraft og barmhjertighed fra det høje. De kan lette den angrende synders byrde.

For nogle år siden bankede en mand på døren til mit kontor sent en aften og

Kirkens medlemmer opretholder kirkens ledere

sagde: „Præsident, må jeg tale med dig? Er vi alene?” Jeg forsikrede ham om, at der ikke var andre på kontoret. Vi satte os overfor hinanden ved skrivebordet, og han sagde: „Fire gange er jeg kørt over til stavskontoret og har set, at der var lys hos dig, og fire gange er jeg kørt hjem igen uden at gå ind. Men,” fortsatte han, „i går aftes læste jeg igen i *Tilgivelsens mirakel*, og jeg indså, at enhver alvorlig overtrædelse kræver tilståelse. Jeg har siddet i to højråd og har virket som biskop to gange, og jeg tror, Herren kaldte mig.”

Jeg gav ham ret: „Jeg er sikker på, at han kaldte dig.”

Han fortsatte: „For 42 år siden, før min hustru og jeg blev gift, bedrev vi én gang -ugen før vi skulle i templet, utugt. Vi løj

ikke overfor biskoppen, der var min hustrus far; han talte blot med os og underskrev vore anbefalinger. Derpå tog vi til stavspræsidenten, og han interviewede os ikke. Han underskrev vore anbefalinger, og vi tog til templet uværdige. Mens vi var på bryllupsrejse,” fortsatte han, „besluttede vi at gøre det godt igen med Herren. Vi besluttede, at vi ville betale mere end vor del af tiende og mere end vor del af byggefondet; vi ville acceptere enhver opgave på velfærdsfarmen og gøre alt andet, vi blev bedt om at gøre. Vi besluttede, at vi ikke var værdige til at tage til templet, og vi kom der ikke i et helt år. Det er 42 år siden, overtrædelsen fandt sted, og vi har levet så nær et kristuslignende liv, som det har været os muligt. Jeg tror, at vi er blevet tilgivet,

men jeg ved, at tilståelse er nødvendig.” Derpå citerede han fra 2 Ne. 9:41, hvor der står: „Se, menneskets vej er snæver, men den ligger for ham i lige retning, og portens vogter er den Hellige i Israel; og han holder ingen anden vej end gennem porten, og han kan ikke bedrages, for Gud Herren er hans navn.”

Derpå sagde han: „Jeg vil hellere tilstå over for dig nu. Jeg er ikke længere ung, og jeg har ikke mange år tilbage. Jeg ønsker at være i stand til at møde min Frelser uden at have ladet noget være ugjort.”

Jeg lyttede til hans tilståelse. Jeg græd sammen med ham, og da han var færdig med sin tilståelse, fortalte jeg ham på kirkens vegne, at han var tilgivet. Han behøvede ikke at tale om det, tænke på det eller bekymre sig om det mere. Jeg sagde til ham, at han aldrig mere skulle nævne det over for mig igen, for jeg ville ikke kunne huske det og havde ikke noget ønske om det. Den dag i dag kan jeg ikke huske, hvem manden var, selv om jeg husker sagen.

Vi rejste os og fulgtes ad hen til døren. Jeg spurgte: „Hvor er din hustru?” Han svarede: „Hun sidder ude i bilen.” Jeg spurgte: „Kommer hun herind?” Han svarede: „Nej, hun kan slet ikke tænke på det, uden at det næsten knuser hende.”

Jeg sagde: „Sig til din hustru, at jeg gerne vil tale med hende nu. Fortæl hende, at jeg ønsker at lette hendes hjerte for det og få det ud af verden. Sig til hende, at jeg ved, hvad der skete, at jeg vil bringe det ud af verden, og at det aldrig mere behøver at blive taget frem igen. Fortæl hende, at jeg vil gøre det så let som muligt for hende.”

Han sagde: „Jeg skal sige det til hende, men jeg tror ikke, hun vil komme herind.”

Jeg svarede: „Sig til hende, at selv om jeg skal sidde hele natten, går jeg ikke hjem, før hun kommer ind. Jeg kan ikke bære den tanke, at hun skal have dette på sin samvittighed en eneste dag mere her i livet; 42 år er længe nok.”

Han gentog: „Jeg skal sige det til hende, men jeg tror ikke, hun vil komme herind.”

Han gik og var væk i 15 minutter, 30 minutter og 45 minutter. Jeg følte mig fristet til at kigge på parkeringspladsen for at se, om de var taget hjem, men jeg holdt stand. Så hørte jeg en forsagt banken på døren. Jeg åbnede den, og hun stod udenfor. Hendes øjne var våde af gråd. Hun havde sikkert sagt til sin mand, at hun ikke kunne gå herind. Han havde insisteret og fortalt hende, at jeg ville blive her hele natten. Endelig - 45 minutter efter - stod hun ved døren. Jeg tog begge hendes hænder og førte hende gennem værelset. Jeg satte mig ned ved skrivebordet, og så sagde jeg: „Din mand har tilstået en overtrædelse, der

fandt sted for over 42 år siden, og som du deltog i. Jeg vil gerne gøre det let for dig. Jeg ved, hvori overtrædelsen bestod. Enhver alvorlig overtrædelse kræver en tilståelse. Sig det til mig, og jeg vil lette dit hjerte for den.”

Det var som at køre et spand vilde heste at få en tilståelse ud af hende. Endelig - 15 minutter efter - tilstod hun. Jeg græd; hun græd. Så sagde jeg til hende, at det var ude af verden, at jeg ikke ville huske det, og at hun skulle glemme det og lade det være ude af verden. Derpå rejste jeg mig, stak min arm under hendes, og vi fulgtes ad ned ad gangen og ud til parkeringspladsen.

Da vi næsten var nået hen til døren, spurgte jeg: „Hvordan føler du dig tilpas?”

Hun standsede op, så på mig med tårer i øjnene og sagde: „Præsident, jeg føler mig ren for første gang i 42 år.”

I en lille skrivelse, udgivet af kirken, står der: „Når man har vasket sine klæder i Lammets blod, er de ikke længere snavsede.” (Spencer W. Kimball, *A Letter To A Friend*, pjece, s. 23)

En dag kom en kvinde hen på mit kontor. Hun lænede sig frem over skrivebordet og sagde: „Præsident, jeg har båret på en overtrædelse i 34 år, som jeg ikke kan bære på et eneste øjeblik mere. Jeg ved, hvor følsom du er, og jeg vil så nødig bebyrde din sjæl med mere.”

Jeg sagde: „Kære søster, før du fortsætter, så lad mig dele et evangelisk princip med dig. Når du løfter en byrde fra din sjæl, bliver den også løftet fra præstedømmelederens sjæl.”

Hun sagde: „Jeg ved, jeg vil blive kastet ud. Jeg ved, jeg vil blive udelukket af kirken, men behøver det at være for altid? For 34 år siden, før min første ægte mand og jeg blev gift, var jeg involveret i

en abort. Siden dengang har jeg følt mig som en morder. Det var min mands idé, og jeg gjorde ikke modstand. Jeg fik en abort. Senere blev vi gift. Han var konstant utro i de første to år af vort ægteskab. Til sidst blev jeg skilt fra ham og er siden blevet gift med en vidunderlig mand, der er medlem af kirken. Han ved alt, og han ønsker stadigvæk at blive beseglet til mig. Præsident, tror du, at vi enten i tid eller evighed kan blive beseglet? Jeg ved, jeg vil blive kastet ud, men behøver det at være for altid?” Tårerne strømmede ned ad hendes kinder. Jeg kendte denne kvinde og syntes, at

Det mandlige kor af unge mormoner

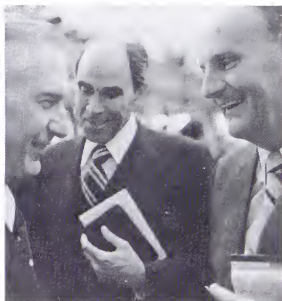
hun var en af de mest kristuslignende kvinder, jeg nogen sinde havde mødt. Hun bagte altid brød, boller og småkager til folk i nabolaget. Når der var wardsfest, og hjælpeforeningssøstrene ryddede op, vaskede hun altid gulvet. Hun sagde, at hun ikke følte sig værdig til at stå ved siden af dem og vaske op, på grund af det hun havde gjort; hun følte sig kun værdig til at vaske det gulv, de gik på. Hun fortalte mig, at hun aldrig havde sladret om nogen. „Hvordan kunne jeg,” sagde hun, „efter det jeg havde gjort?”

Jeg lyttede til hendes tilståelse, bevæget til tårer, og sagde: „Jeg har aldrig før haft et tilfælde med abort. Jeg bliver nødt til at skrive til præsident Kimball, præsidenten for De tolv Kvorum, og få hans råd.”

Jeg skrev til præsident Kimball og fortalte ham hele historien. Jeg fortalte ham, at hun var en af de mest kristuslignende kvinder, jeg nogen sinde havde kendt, og at hun var villig til at underordne sig den beslutning, han ville træffe. To uger senere fik jeg svar fra ham. Jeg ringede til søsteren og bad hende om at møde mig på stavskontoret så hurtigt som muligt. Da jeg ankom til stavsbygningen, var hun allerede kommet. Hendes øjne var røde, og hun var bleg. Jeg ved, at hun må have været nede på knæ adskillige gange efter min opringning for at bede om barmhertighed.

Igen satte jeg mig ved skrivebordet over for hende, og jeg sagde: „Jeg vil ikke lade dig vente et eneste sekund mere. Vi vil ikke engang holde bøn først. Lad mig læse præsident Kimballs brev for dig.

„Kære præsident Featherstone, Du kom med en forespørgsel angående en kvinde, der for 34 år siden var involveret i en abort. Efter din beskrivelse

Eldste James E. Faust hilser på 2 præstedommebærere

lyder det, som om hun har omvendt sig for længe siden. Du kan fortælle hende på kirkens vegne, at hun er tilgivet.

Efter et omhyggeligt og indgående interview kan du udstede en tempelanbefaling til denne gode søster, så hun kan tage til templet og blive beseglet til sin nuværende ægtemand.

Selv om Frelseren havde siddet, hvor kvinden sad, kunne jeg ikke have følt mig nærmere ved ham. Jeg tror, at han ville have gjort nøjagtig det samme. Det var som om en byrde på 1000 kg var blevet løftet fra denne gode kvindes skuldre. Hun græd af lettelse og glæde. Selv i dag kan jeg ikke huske, hvem kvinden var.

Præsident J. Reuben Clark jun. har sagt: „Jeg føler, at (Frelseren) vil tildele den mindste straf, der kan retfærdiggøre vor overtrædelse. . .

Jeg tror, at når det drejer sig om at tildele belønninger for vor gode opførsel, vil han give os den største, som det er muligt at give.” (J. Reuben Clark jun., „As Ye Sow. . .” Brigham Young University

Speeches of the Year, Provo, den 3. maj, 1955, s. 7) Det tror jeg også af hele mit hjerte og hele min sjæl.

Jeg også af hele mit hjerte og hele min sjæl.

I 2 Mos. 32 var Moses gået op på bjerget. Israellitterne havde formet en guldkalv med en mejsel. De ofrede brændofre og satte sig ned for at spise, drikke og lege, og der herskede stor ugudelighed, da Moses kom ned fra bjerget. Han kastede tavlerne fra sig, og de gik i stykker; han brændte guldkalven og sørgede for, at afgudsdyrkerne blev udryddet.

Da folket så havde omvendt sig (og det er nøglen), gik Moses igen frem for Herren og bad: „Om du dog ville tilgive dem deres synd! Hvis ikke, så udslet mig af den bog, du fører!” (2 Mos. 32:32)

Jeg har muligvis lyttet til 1000 alvorlige overtrædelser; og hver gang en virkelig angrende synder har forladt mit kontor, har jeg enten knælet ned bag skrivebordet eller bøjet hovedet i bøn og sagt: „Herre, jeg beder dig, tilgiv ham eller hende. Hvis ikke, så udslet også mit

navn af din bog. Jeg ønsker ikke at være, hvor de ikke er, for de er nogle af de mest kristuslignende mennesker, jeg nogen sinde har mødt.”

Selv om deres synder er som skarlagten, skal de blive hvide som sne (se Es. 1:18), og Herren har lovet, at han ikke mere kommer dem i hu (se L&P 58:42).

Mine elskede brødre og søstre, Herren har givet hver eneste sjæl en kristuslignende kirkeleder, der er blevet udrustet med kræfter og nøgler fra det høje til at være hans stedfortræder ved udøvelse af tilgivelse på kirkens vegne. Jeg beder jer indtrængende: hvis I har en alvorlig overtrædelse på samvittigheden, som ikke er blevet tilstået, så gå til jeres biskop.

Han vil være fuld af kærlighed og barmhjertighed og vil velsigne jer og løfte syndens byrde fra jeres skuldre, når I kommer som en angrende sjæl i vore dages Israel.

Jeg ved, at han, vor Frelser, elsker os, og at han er vor Forløser, vor Forsoner og for Frelser. I Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident Ezra Taft Benson - De Tolv apostles Kvorum

Bered jer til trængslens tid

I over 40 år er kirkens medlemmer i en kærlighedens ånd blevet rådet til at være sparsommelige og uafhængige, at undgå gæld, betale tiende og et rundhåndet fastoffer, være flittige, samt have tilstrækkeligt med mad, tøj og brændsel til mindst et år.

I dag er der overbevisende grunde til igen at fremhæve dette råd. Det blev gjort meget effektivt ved det storartede velfærdsmøde i morges. Jeg vil blot føje en smule til.

Kirkens medlemmer mærker de økonomiske vanskeligheder, forårsaget af højere skatter og inflation forbundet med stadig nedgang. Nogle er gået til deres biskopper for at bede om hjælp til at betale terminer, billån og regninger på elektricitet, brændsel og vand.

Uheldigvis har nogle fået den opfattelse, at når de kommer ud for hårde tider, når de har været uforstandige og ekstravagante med deres midler og har levet over evne, kan de enten gå til kirken eller regeringen for at få hjælp. Glem af nogle af medlemmerne er det grundlæggende princip ved kirkens velfærdsplan, at „ingen virkelig sidste dages hellig - så længe han er fysisk arbejdsdygtig - fri-

villigt vil give afkald på at klare sig selv. (Marion G. Romney i *KT*, okt. 1973, s. 86)

Et af de første principper, der blev åbenbaret til fader Adam, da han blev drevet ud af Edens have, var følgende: „I dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden.” (1 Mos. 3:19) Alt, hvad vi her i livet opnår af materiel beskaaffenhed, kommer som et produkt af arbejde og Guds forsyn. Arbejde i sig selv producerer livets fornødenheder.

Når jeg siger dette, er jeg klar over og har forståelse for den vanskelige situation, mange unge familier der kæmper for at få det til at løbe rundt, befinder sig i. De står overfor den økonomiske byrde med at sørge for livets tre store nødvendigheder: mad, tøj og husly. Jeg har også forståelse for den situation, som enker og andre søstre, der selv må opfostre familier, befinder sig i. Gennem åbenbaring har Herren sørget for deres pleje og støtte. (Se *L&P* 83:1-2, 4-6)

Mere end nogen sinde før trænger vi til at lære og at anvende principperne for økonomisk uafhængighed. Vi ved ikke, hvornår vi selv vil blive påvirket af kri-

ser, der involverer sygdom eller arbejdsløshed. Men vi ved, at Herren har forordnet verdensomspændende ulykker i fremtiden og igen og igen har advaret os om at være beredte. Af denne grund har brødrene gentagne gange fremhævet et grundlæggende program for timelig og åndelig velfærd.

I dag vil jeg fremhæve et meget grundlæggende princip: hjemmeproduktion og opbevaring. Har I nogen sinde tænkt over, hvad der ville ske med jeres samfund eller nation, hvis transporten blev lammet, eller hvis der kom krig eller depression? Hvordan ville I og jeres naboer få mad? Hvor længe ville købmanden på hjørnet - eller supermarkedet - kunne forsyne samfundet med livets fornødenheder?

Kort efter den anden verdenskrig blev jeg kaldet af Det øverste Præsidentskab til at rejse til Europa for at genoprette vore missioner og indføre et program med uddeling af mad og tøj til de hellige. Jeg ser tydeligt i erindringen de mennesker, der hver morgen steg på togene belæsset med alt muligt for at tage ud på landet og bytte deres ejendele med mad. Om aftenen var banegården fyldt med mennesker belæsset med grønsager og frugt, samt et utal af hvinende grise og kyllinger. Aldrig har jeg hørt et lignende postyr. Disse mennesker var naturligvis villige til at bytte praktisk talt hvad som helst for det, der opretholder livet - nemlig mad.

Hjemmeproduktion af fødevarer er et næsten glemt middel til økonomisk uafhængighed. Vi er alt for vant til at gå i forretninger og købe alt, hvad vi har brug for. Ved at producere nogle af vore fødevarer mindsker vi i stor udstrækning inflationens indvirkning på vore penge. Mere væsentligt er det, at vi lærer,

hvordan vi skal producere vore egne fødevarer og involvere alle familiemedlemmer i et gavnligt projekt. Jeg føler, at et af præsident Kimballs vigtigste råd i vor tid er hans gentagne opfordring til at anlægge vore egne haver. Her er et eksempel på hans fremhævelse af dette råd gennem de sidste 7 år:

„Vi opfordrer jer til at dyrke alle de fø-

„Herren har advaret os igen og igen om en tid med store trængsler. Har vi lyttet til hans råd? Vi må samle et års forråd.”

demidler, som I på nogen måde kan på jeres ejendom. Bærbuske, vindruer, frugttræer - plant dem, hvis klimaet egner sig dertil. Dyrk grønsager og spis dem fra jeres egen have.” (*Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 105)

Mange af jer har lyttet til og gjort, som præsident Kimball rådede jer til, og I er blevet velsignet for det. Andre har sagt til sig selv, at de hverken havde tid eller plads. Lad mig foreslå, at I gør det, som andre har gjort. Slå jer sammen med andre og søg tilladelse til at bruge et ledigt område som have, eller lej en plet jord og anlæg haver. Nogle ældsters kvorummer har gjort dette som et kvorum, og alle, der har deltaget, har høstet fordelene ved en høst af grønsager og frugt samt velsignelserne ved samarbejde og familieinvolvering. Mange familier har gravet græsplæner op for at få køkkenhaver.

Vi opfordrer jer til at være mere uafhængige, således at kirken, som Herren har sagt, „kan være uafhængig af alle andre

skabninger, som er under den celestiale verden, trods de trængsler, der skal komme over jer". (L&P 78:14) Herren ønsker, at vi skal være uafhængige, fordi der vil komme trængsler. Han har gentagne gange advaret os om dette.

Præsident Brigham Young sagde: „Hvis du ikke har noget at spise, hvor megen visdom kan du så prale af, og til hvilken virkelig nytte er dine talenter, hvis du ikke kan sørge for dig selv og spare op til en dag med mangel på de fornødenheder, der er beregnet på at opretholde livet for dig?" (*Journal of Discourses*, 8:68; også i *KT* okt. 1973, s. 53)

Fødevarereproduktionen er blot en del af den gentagne opfordring til at samle tilstrækkelige fødevarer til mindst et års forbrug, hvor det er lovligt at gøre det.

Kirken har ikke fortalt jer, hvilke fødevarer I skal opbevare. Denne beslutning er op til de enkelte medlemmer. Der findes imidlertid nogle udmærkede forslag i hæftet „Noget væsentligt om hjemmeproduktion og forråd" (PGWE 1125), som kirken har udgivet.

„Når vi tager Herrens råd i betragtning mht. forråd, bør hvede have en høj prioritet: „Der er mere frelse og sikkerhed i hvede," sagde Orson Hyde for år tilbage, „end i alle verdens politiske systemer." (*Journal of Discourses*, 2:207) Vand er selvfølgelig tvingende nødvendigt. Andre vigtige ting kunne omfatte honning eller sukker, bælgplanter, mælkeprodukter eller erstatninger samt salt eller tilsvarende. Åbenbaringen om forråd kan blive lige så vigtig for vores timelige

frølse, som det var for folk på Noas tid at gå om bord i arken.

Ældste Harold B. Lee gav os følgende råd: „Hvis vi i stedet for at tænke så meget på et års forsyning af det, vi normalt ville benytte, og i højere grad tænker på, hvad der vil kunne holde os i live, hvis vi ikke har andet at spise, vil det være lettere at opbevare et års forråd . . . bare nok til at holde os i live, hvis vi ikke havde andet. Vi vil ikke blive fede af det, men vi vil overleve. Og hvis I tænker på den slags forråd snarere end et helt års forsyning af alt det, som I er vant til at spise - noget, som i de fleste tilfælde ville være umuligt for den almindelige familie - så tror jeg, at vi ville komme nærmere det, præsident Clark tilrådede os dengang tilbage i 1937.” (Welfare Conference Address”, 1. okt. 1966)

Der er velsignelser forbundet med at være nært knyttet til jorden, ved at dyrke sin egen føde, selv om det kun er en lille have bag huset og et par frugttræer.” (Se *KT*, okt. 1973, s. 52)

De familier, der i de sidste dage har et tilstrækkeligt forråd af fødevarer pga. deres forudseenhed og evne til selv at frembringe noget, vil være heldigt stillet. Rådet fra kirkens autoriteter har været konsekvent gennem årene og kan opsummeres med følgende ord:

„Lad os først og fremmest leve retskaffent. . .

Lad os undgå gæld, som vi ville undgå pesten; hvis vi nu er i gæld, så lad os komme ud af den; hellere i dag end i morgen. Lad os helt og holdent leve af vore indtægter, og også spare en smule op. Overhovedet for hvert hjem må sørge for at have mindst et års forbrug af mad og tøj, og om muligt også brændsel. I, der har et stramt budget, sæt jeres penge i fødevarer og tøj - ikke i aktier og

obligationer. I, der har rigeligt, vil mene, at I ved, hvordan I skal klare jer, men jeg må foreslå, at I ikke spekulerer. Hver familie må stræbe efter at eje sit hjem, fri for forpligtelser. Lad enhver, som har en have, dyrke den; enhver, som har en gård, drive den.” (Præsident J. Reuben Clark jun., i *CR*, apr. 1937, s. 26) (*KT*, okt. 1973, s. 51)

Lad mig tilføje, at I ikke behøver at sætte jer i gæld for at få et års forråd. Planlæg at opbygge jeres forråd, ligesom I ville opbygge en opsparingskonto. Gem lidt til forråd, hver gang I får løn. Henkog et glas med frugter eller grønsager fra jeres have. Lær, hvordan man kan opbevare mad ved at tørre eller fryse det. Gør jeres forråd til en del af jeres budget. Opbevar frø til at plante, og hav tilstrækkelige redskaber ved hånden til at gøre det. Hvis I er ved at spare til en bil mere, et fjernsyn eller andre ting, der blot skal bringe jer større behagelighed eller fornøjelse, så trænger I sikkert til at omprioritere. Vi opfordrer jer indtrængende til at gøre det under bøn - og til at *gøre det nu*.

Jeg taler med en følelse af stort hastværk. Jeg har set, hvad trængsler kan gøre ved mennesker. Jeg har set hungren rase i Europa. Jeg har oplevet de forfærdende og udmærkede skygger af menneskelige væsener. Jeg har set kvinder og børn gennemrode hærens lossepladser for at finde noget spiseligt. Disse scener og navnløse ansigter kan ikke udslættes af min erindring.

Jeg vil aldrig glemme de hellige i Hamburg, der var på sammenbruddets rand pga. sult, eller deres små børn, som jeg bad om at komme op til forhøjningen, mens vi tømte vore lommer for alt spiseligt. De fleste havde aldrig før set sådanne ting pga. krigstilstandene. Jeg

kan heller ikke glemme de vordende og ammende mødre, hvis øjne fyldtes med tårer, da vi gav dem hver en appelsin. Vi så de frygtelige fysiske og sociale bivirkninger af sult og underernæring. En søster forlod sit hjem i Polen og gik over 1600 km med 4 små børn. De døde alle 4 af sult og kulde. Alligevel stod hun foran os i sin udmarvede tilstand - hendes tøj var i laser, og fødderne havde hun bundet ind i sækkelærred - og bar vidnesbyrd om, hvor velsignet hun var.

Jeg kan ikke glemme de franske hellige, der ikke kunne få brød og i stedet for brugte kartoffelskræller til nadverens sakramenter. Jeg vil heller ikke glemme den tro, de hollandske hellige udviste, da de antog vort forslag om at dyrke kartofler for at mildne deres egen sulttilstand, og derefter sendte en del af deres første høst til det tyske folk, der havde været deres bitre fjender. Året efter sendte de dem hele høsten. Sjældent har der været opført en mere kristuslignende gerning af kærlighed og barmhjertighed i kirkens annaler.

Alt for ofte soler vi os i vor behagelige tilfredshed og tror ikke, at de ødelæggende virkninger af krig, økonomisk katastrofe, sult og jordskælv kan finde sted

her. De, der tror således, er enten ikke fortrolige med Herrens åbenbaringer, eller de tror ikke på dem. De, der selvtilfredse tror, at disse ulykker ikke vil finde sted, at de på en eller anden måde vil blive afværget pga. de helliges retfærdighed, bliver bedraget og vil angre den dag, de antog en sådan vildfarelse.

Herren har advaret os igen og igen om en tid med store trængsler, og gennem sine tjenere har han givet os råd om, hvordan vi kan være beredte til disse vanskelige tider. Har vi lyttet til hans råd?

Jeg bærer vidnesbyrd om, at præsident Heber J. Grant var inspireret af Herren, da han oprettede kirkens velfærdsprogram. Det øverste Præsidentskab var inspireret, da de kom med den første offentlige bekendtgørelse i 1936 og erklærede, at hovedmålet med kirkens velfærd var „at hjælpe folket til at hjælpe sig selv“ (i *CR*, okt. 1936, s. 3). Jeg bærer vidnesbyrd om dette inspirerede råd fra 1936 og op til vor tid om, at de hellige skal opbevare et års forråd af fødevarer. Når præsident Spencer W. Kimball bliver ved med at opfordre medlemmerne til at dyrke haver og frugttræer og producere deres egne fødevarer, er han ligeledes inspireret af Herren.

Brødre og søstre, vær trofaste over for dette råd, så vil I blive velsignet - ja, det mest velsignede folk på hele jorden. I er gode mennesker, det ved jeg. Men vi trænger alle til at blive bedre, end vi er. Lad os indtage en stilling, hvor vi ikke blot er i stand til at føde os selv ved hjælp af hjemmeproduktion og forråd, men ligeledes andre.

Må Gud velsigne os til at være beredte til de dage, der ligger forude, og som måske er de mest alvorlige, der vil komme. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste James E. Faust – De tolv apostles Kvorum

Disse vil jeg gøre til mine ledere

Jeg føler mig ydmyg ved muligheden for her i aften at tale til dem, der bærer præstedømmet. Jeg vil gerne rette mine bemærkninger til kirkens ledere, og især til de fremtidige ledere, de unge mænd i det aronske præstedømme. Mange af I unge mænd vil få lederansvar hurtigere, end I gør jer det klart. Jeg synes ikke, det er så længe siden, jeg var kvorumspræsident for diakonerne. Hvad angår den verdensomspændende, hurtigtvoksende kirke, er lederskab en af vore største udfordringer.

For ca. et år siden sad jeg i et møde for ældsternes kvorum. Medlemmerne af præsidentskabet var gode og dygtige mænd; men da de skulle uddele kvorumsopgaver og få arbejdet gjort, begrænsede de det til dem, der var til stede, og som meldte sig frivilligt. Ikke en eneste opgave blev tildelt.

Et af de første principper, vi må huske på, er, at Herrens værk går fremad gennem uddeling af opgaver. Dette er en

vigtig del af det nødvendige princip med at delegere. Ingen påskønner en frivillig mere end jeg, men det fulde arbejde kan ikke blive udført, som Herren ønsker det, udelukkende af dem, der måske er til stede ved møder. Jeg har ofte spekuleret på, hvordan jorden ville se ud, hvis Herren ved skabelsen havde overladt arbejdet til frivillige.

Hvis vi ser på udførelsen af opgaver som opbygning af Guds rige og som en mulighed såvel som et privilegium og en ære, bør disse opgaver og udfordringer bestemt gives til hvert eneste medlem af kvorummet. En sådan involvering bør med passende visdom og diskretion omfatte dem, der muligvis trænger mest til det - de inaktive og delvis aktive brødre. Opgaver bør altid gives med den største kærlighed, omtanke og venlighed. De, der bliver bedt om at udføre opgaverne, skal behandles med respekt og påskønnelse.

Generalautoriteter modtager regelmæs-

sigt opgaver fra Det øverste Præsidentskab og fra præsidenten for De tolv Kvorum. Når sådanne opgaver kommer skriftligt, hvad de som regel gør, eller gives personligt, er de altid fyldt med sætninger som „hvis du vil være så venlig“, „hvis det er belejligt“ eller „Vil du

Principper og forslag til kirkens ledere og fremtidige ledere

være så venlig at tage dig af dette eller hint.” Disse opgaver bliver aldrig givet som en befaling eller et krav.

Lige siden jeg første gang var i Ægypten under den anden verdenskrig, har jeg været interesseret i gamle ruiner. Der er noget fascinerende ved at lægge mærke til, hvorfor nogle søjler står endnu, mens andre er styrtet sammen. Meget ofte er de blevet stående, fordi de bærer på en byrde. Heri tror jeg, der ligger et parallelt princip i lederskab. De, der er trofaste over for præstedømmet, bærer ofte på en byrde af ansvar. Der er størst sandsynlighed for, at de, som er involveret, vil føle sig forpligtet. Derfor vil en dygtig kvorumsleder ønske, at alle i kvorummet får mulighed for at tjene i en eller anden kaldelse, der passer til omstændighederne.

Det mest omfattende minikursus i lederskab blev givet af Frelseren selv: „Og han siger til dem: ‚Kom og følg mig.‘” (Matt. 4: 19) En leder kan ikke bede andre om at gøre noget, han ikke selv er villig til at gøre. Vor sikreste kurs er at følge Frelserens eksempel, og vor sikkerhed ligger i at lytte til og følge direktiverne fra hans profet, kirkens præsident.

For nogle år siden var jeg på rejse i Rosario Argentina missionen i den nordlige del af Argentina. Mens vi kørte afsted, passerede vi en stor kvæghjord, der var ved at blive flyttet. Hjorden bevægede sig fredeligt og uden besvær fremad. Den forholdt sig rolig. Der var ingen hunde. I spisen red der 3 gauchos (cowboys) 15-20 meter fra hinanden. Disse 3 ryttere sad sammensunkne i sadlen, fuldstændig afslappede, forvissede om, at hjorden ville følge dem. Bagest i hjorden red en enlig rytter. Han var også sunket sammen i sadlen, som om han sov. Hele hjorden bevægede sig fredeligt og roligt og var blevet tæmmet. Efter denne oplevelse syntes det indlysende for mig, at ca. $\frac{3}{4}$ af ledelse består af i at vise vejen og ca. $\frac{1}{4}$ i at følge op.

Når lederen giver direktiver, behøver han ikke at være bombastisk og højroset. De, der bliver kaldet til at lede i Mesterens tjenestegerning, bliver ikke kaldet til at være høvdinger eller diktatorer. De bliver kaldet til at være gode hyrder. De skal hele tiden oplære andre til at indtage deres pladser og blive større ledere end deres lærere. En god leder forventer meget, inspirerer meget og vækker begejstring hos dem, han er kaldet til at lede.

En leder skal sørge for, at der sker noget, og at mennesker bliver påvirket. Der skal ske en udvikling og forandring. Han må sørge for, at de, der står under ham, ikke svigter. Men det skal gøres på Herrens måde. Han skal være et redskab i den Almægtiges hænder til at forandre liv. Han har brug for at vide, hvor han er nu, hvor han er på vej hen, og hvordan han vil nå dertil.

En leder skal være god til at lytte. Han må være villig til at tage imod råd. Han skal vise ægte omsorg og kærlighed til

dem, der står under hans forvaltning. Ingen præstedømmeleder kan nogen sinde være effektiv, med mindre han husker nøglerne til sandt lederskab, som står omtalt i Lære og Pagter afsnit 121: „Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtomdighed og uskrømtet kærlighed; gennem venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget. Irettesæt skarpt, når den Helligånd driver dertil, og udvis derefter større kærlighed mod ham, som du har irettesat, at han ikke skal betragte dig som sin fjende.” (L&P 121:41-43)

Efter min erfaring sker det meget sjældent, at Helligånden driver en til at irettesætte skarpt. Enhver irettesættelse skal gives med forsigtighed i et forsøg på at overbevise vedkommende, der bliver irettesat, om, at det bliver gjort i hans egen interesse.

Præsident Joseph F. Smith minder os om følgende:

„En af de højeste egenskaber i al sandt lederskab er en høj standard af tapperhed. . . Der har aldrig været noget tidspunkt i kirken, hvor det ikke var nødvendigt for dens ledere at være tapre og modige mennesker; ikke blot tapre i den forstand, at de var i stand til at møde fysisk fare, men også i den forstand, at de var urokkelige og tro mod en klar og

Mange lande og sprog var repræsenteret blandt ledere og medlemmer, som overværede konferencen. For dem, der ønskede det, var der simultantolkning af talerne ved konferencen.

redelig overbevisning.” (*Evangeliske lærdomme*, 9. kap. underrubrik 25, paragraf 1)

Med tro på Herren samt ydmyghed kan en præstedømmeleder fortrøstningsfuldt forvente guddommelig hjælp i sine problemer. Det kræver muligvis kamp og overvejelse, men belønningen er sikker. Svaret kommer måske på samme måde, som det kom til Enos: „Da kom Herrens røst igen til mig,” sagde han (Enos 1:19). Eller det er måske den følelse, som er beskrevet i afsnit 9 i Lære og Pagter.

Efter at have modtaget en sådan guddommelig forsikring ved og gennem Helligåndens kraft kan den ydmyge leder følge en usvigelig kurs med den absolutte overbevisning i sind og hjerte, at det, der bliver gjort, er det rette, og hvad Herren selv ville gøre i dette tilfælde.

Præsident Kimballs store ydmyghed gør et dybt indtryk på mig. For år tilbage berettede han om en oplevelse, der understregede, at personen i en kaldelse ikke er så stor som kaldelsen. Ældste Spencer W. Kimball fortalte følgende:

„På et hotel i Poconobjergene i Pennsylvania lærte jeg for mange år siden en betydningsfuld lektie, da præsidenten for Rotary International sagde til distriktsmedlemmerne i forsamlingen: „Mine herrer. Det har været et storslået år for jer. Folk har æret jer, prist jer, givet jer middage, applauderet jer og givet jer flotte gaver. Hvis I nogen sinde skulle få den fejlagtige idé at de gør dette for jer personligt, så prøv bare at vende tilbage til klubberne næste år, når ledelsen hviler på andre skuldre.”

Dette har holdt mig nede på knæ i min hellige kaldelse. Når jeg har været tilbøjelig til at tro, at æresbevisningerne var til *mig* rundt omkring i kirken, så husker

jeg, at det ikke er til mig, men til den *stilling*, jeg sidder i, at æresbevisningerne er ment. Jeg er blot et symbol.” (*I Conference Report*, okt. 1958, s. 57)

De fleste af os, der kaldes til lederstillinger i kirken, føler, at vi er utilstrækkelige pga. manglende erfaring eller har for få kundskaber og for lidt uddannelse. Blandt de mange beskrivelser af Moses finder vi følgende: „Men den mand Moses var såre sagtmodig, sagtmodigere end noget andet menneske på jorden.” (4 Mos. 12.3)

For år tilbage husker jeg, at præsident John Kelly, der dengang præsiderede over Fort Worth Texas staven, kaldte broder Felix Velasquez til at være præsident for den spanske gren. Så vidt jeg husker, arbejdede denne gode mand som kontrollør ved jernbanen. Da præsident Kelly kaldte ham til denne stilling, svarede han: „Præsident, jeg kan ikke være præsident for den spanske gren. Jeg kan ikke læse.” Præsident Kelly lovede ham derpå, at hvis han ville

tage imod kaldelsen og flittigt arbejde på at højne den, ville han blive støttet og velsignet. Med Herrens hjælp blev denne ydmyge mand - gennem sine ihærdige bestræbelser - i stand til at læse. Han var en god grenspræsident og virkede i mange år i denne kaldelse, og han sidder nu i stavens højråd. Herren velsigner sine tjenerne på mange måder.

Brødre, vi kan lære, vi kan studere, vi kan forstå de grundlæggende principper, vi behøver at kende som medlemmer af Guds hellige præstedømme. Vi kan lære de store sandheder og undervise i dem med intelligens og forståelse til dem, der kommer for at lære. Vi kan også støtte os til styrken fra andre, hvis talenter er større end vore egne. Præstedømmekvorummet er konstrueret til at give sine medlemmer mulighed for at bruge deres talenter til at opbygge et stærkt kvorum. Nu kommer jeg til det enestående ved lederskab gennem præstedømmet i kirkenes styre. Jeg vil gerne citere præsident Stephen L. Richards, der har sagt:

„Som jeg opfatter det, er det enestående ved kirkenes styre, at det sker gennem *råd*. . . Der går næppe en dag, uden jeg ser Guds visdom i at danne råd: til at styre sit Rige. I den Ånd, hvorunder vi arbejder, kan mænd med tilsyneladende afvigende indbyrdes meninger og meget forskellige baggrunde komme sammen, og under denne Ånds indflydelse kan de rådføre sig med hinanden og nå til enighed.” (*Conference Report*, okt. 1953, s. 86; fremhævelse tilføjet)

At rådføre sig med hinanden som ledere er nøglen til et præsidentskabs eller biskorpråds vellykkede funktion. Men hvad nu, hvis det er vanskeligt eller umuligt at nå til enighed i beslutninger, der skal træffes? Præsident Joseph F. Smith gav os følgende råd:

„Når biskopper og deres rådgivere derfor ikke er enige, eller når præsidenter og deres rådgivere har forskellige meninger eller fremgangsmåder, så er det deres pligt at mødes og sammen gå til Herten og ydmyge sig for ham, indtil de modtager åbenbaring fra Herren og ser sandheden på samme måde, så de kan gå foran deres folk som en enhed.” (*Evangeliske lærdomme*, 9. kap. underrubrik 27, paragraf 1)

De, der skal lede i denne kirke, må være et eksempel på personlig retfærdighed. De bør søge Helligåndens konstante vejledning. De bør have orden i deres liv og hjem. De bør betale deres regninger ærligt og til tiden. De skal være eksemplarske i hele deres adfærd. De bør være ærlige og retskafne mænd. Når vi søger Helligåndens konstante vejledning, vil Herren bønhøre os.

Mens jeg virkede som områdetilsynsførende i Sydamerika, havde jeg en uforglemmelig oplevelse i Montevideo, Uruguay. Jeg ville gerne veksle nogle penge, fordi jeg på daværende tidspunkt boede i Brasilien. Derfor tog broder Carlos Pratt mig med ind i en bank i byens centrum. Han præsenterede sig for en af funktionærerne, og denne sagde, at de ville veksle 1000 dollars. Jeg havde ikke 1000 dollars i kontanter, men blot en check fra en bank i Salt Lake City. Banken i Montevideo havde aldrig for haft mig til kunde. De havde faktisk aldrig før set mig og kunne ikke forvente nogen sinde at se mig igen. Det var umuligt for dem at få bekræftet, om jeg havde 1000 dollars stående i den bank, hvorfra jeg havde checken. Men de godtog uden tøven min check - udelukkende baseret på den kendsgerning, at jeg var mormon, og at de tidligere havde gjort forretninger med andre mormoner. Jeg var ærlig

*En regionalrepræsentant sammen med
aldste Gordon B. Hinckley*

talt både taknemmelig og glad over deres tillid.

Det er en præsidents pligt at præsidere, at sidde i råd og at undervise „i overensstemmelse med pagterne” (L&P 107:89). Der er mange pagter, men den ed og pagt, der hører til det melkisedeske præstedømme - omtalt i Lære og Pagter afsnit 84 - fortjener særlig opmærksomhed. Kontrakten mellem præstedømmebæreren og Herren lyder således: Hvis du adlyder præstedømmets lov, vil du få- tildelt enhver velsignelse, jeg har magt til at give dig, ja, endog til at blive som jeg er (se L&P 84:33-39).

Da Frelseren var ved at give Peter et kursus i lederskab, sagde han: „Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre.” (Luk. 22:32)

Det er interessant, at han brugte ordet *styrk*. Det er meget vanskeligt at styrke andre, hvis man ikke er god til at kommunikere. Meget ofte opstår der problemer, ikke fordi der er noget i vejen med planen, men fordi kommunikationen er utilstrækkelig.

Sidste år kaldte jeg en ny patriark i en af de nye stave i Centralamerika. Denne ydmyge mands store tro og retfærdige liv gjorde et dybt indtryk på mig. Det viste sig, at hans hustru var taget med på en tempeltur. Jeg følte, at der manglede noget meget specielt ved overdragelsen af denne store kaldelse til denne hellige mand, fordi hans hustru ikke kunne være til stede.

Jeg tøver ikke med indtrængende at råde dem, der har det privilegium at overdrage kaldelser i kirken, til at inddrage den pågældendes ægtefælle. Ligeledes bør man rådføre sig med familiens overhoved, før man overdrager kaldelser til familiemedlemmer.

Præstedømmeledere har anledning til at holde præstedømmeinterview. Gennem personlig kontakt og personlige interview kan lederen i særdeleshed opnå følgende: 1. Inspirere og motivere.

2. Delegere og vise tillid.

3. Holde ansvarlig og følge op.

4. Undervise ved eksempel og princip.

5. Være gavmilde med påskønnelse.

Somme tider holder ledere tøjlerne for stramt og begrænser derved ofte de naturlige talenter og gaver hos dem, der er kaldet til at arbejde ved deres side.

Lederskab frembringer ikke altid en harmonisk symfoni af gruppens tro, færdigheder og talenter, hvad der vil forårsage den største effektivitet og kraft. Det er somme tider blot en solo. Præsident Lee lærte os den dybere mening af skriftstedet: „Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.” (L&P 107:99) Ud over at få os alle til at lære vore pligter skal ledere lade eller tillade deres kolleger at være fuldt ud effektive inden for deres egne embeder og kaldelser, og medhjælpere bør

være fuldt udstyret med passende myndighed.

For nylig gav ældste Howard W. Hunter regionalrepræsentanterne en effektiv belæring om dette emne: „Det fortælles, hvorledes Alexander den Store i det fordums Grækenland gik til den brillante Diogenes¹⁾, der havde travlt med at foretage nogle undersøgelser. Alexander kredsede ivrigt omkring Diogenes og spurgte: „Hvordan kan jeg hjælpe dig?“ Diogenes' svar lød ganske enkelt: „Vær venlig ikke at stå i vejen for mig!“”

Jeg beder til, at de, der er og vil blive kaldet som ledere, ved at arbejde flittigt med vejledning fra Helligånden, klarere vil kunne forstå vor pligt og få større indsigt til at sætte mål og følge en mere retfærdig kurs.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at denne kirke vokser og har fremgang, fordi vi står under Guds hellige præstedømmes vejledende indflydelse. Jeg tror, at vore ledere kan frembringe den store åndelige kraft, der er nødvendig for at lede Guds værk gennem personlig åbenbaring, som de i retfærdighed er berettiget til. Herrens råd til Josua er uvurderligt: „Har jeg ikke budt dig: Vær frimodig og stærk; vær ikke bange og bliv ikke forfærdet, thi Herren din Gud er med dig i alt, hvad du tager dig for!” (Jos. 1:9) At det må være således, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

¹⁾ Diogenes (ca. 412-323 f.Kr.) en berømt, kynisk filosof.

Biskop H. Burke Peterson – Førsterådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Lutring af vort sind og vor ånd

Mine brødre i præstedømmet, med den ret eller det ansvar jeg har pga. min opgave her i aften, vil jeg gerne opløfte en advarsels røst og et pålæg om, at vi bereder os til kampen. Denne opfordring

gælder for alle præstedømmebærere over hele verden. Dette budskab er adresseret til den 12-årige diakon såvel som til hans far eller bedstefar, som er ældste eller højpræst.

Satans ødelæggende styrker bliver mere og mere effektive i deres ubarmhjertige jagen efter mænds og drenges hjerter og sind overalt. Mange er temmelig uskyldigt blevet ført ind i vaner, der tager kvælertag på nogle af selve eliten inden for præstedømmets hær. Jeg frygter, at nogle af de tilstedeværende i aften er langt mindre effektive, end de kunne være eller ville blive, hvis de ikke var således hjemløse.

Jeg vil gerne begynde med ved hjælp af ord at male et billede af et område i den mellemøstlige del af Arizona. Her er der nogle høje og ofte sneklædte bjerge. Vi henviser til dem som De hvide Bjerge. De fleste af de væsentlige vandproducerende strømme, der opfylder Central Arizonas landbrugsmæssige og husholdningsmæssige behov stammer fra dette udspring. Fra disse bjerge kommer vandforsyningen til hjemmene i byen Phoenix. Om vinteren er bjergene dækket med sne, der ofte er flere meter dybt. Vandstrømmene, der udspringer herfra, er kølige og klare, fyldt med herligt, livgivende vand. Strømmene flyder mange kilometer i denne uforurenede tilstand, ned ad bjergene og gennem dalene for til sidst at løbe ud i store reservoirer, der er bygget til at opbevare vandet i tørre perioder.

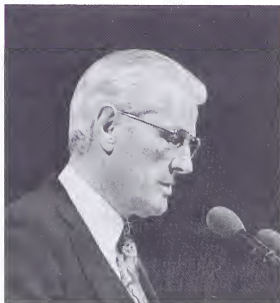
I det østlige Arizona er der også mange rige malmlejer, som bliver og har været benyttet i mange år med kobber som et af de vigtigste metaller. Nogle af de vandstrømme, der stammer fra De hvide Bjerge, løber gennem minebyerne, og vandet bruges ved bearbejdningen af malmen. Spildet ved denne proces finder i nogle tilfælde vej tilbage til vandstrømmene, hvad der forårsager misfarvning og tilsætning af skadelige elementer, der gør vandet uegnet til at drikke. Disse

vandstrømme løber også ud i de store reservoirer.

På nogle årstider er der skybrud i bjergene. Himlene åbnes bogstavelig talt og udtømmer deres indhold. Når vandet kommer i så store mængder, som det gør ved sådanne lejligheder, bliver store bunker jord revet løs; småkrat og somme tider træer bliver også skyllet ned ad vandløbene og ud i reservoirerne.

Disse reservoirer har en usædvanlig evne til at beholde alt, hvad der fyldes i dem - det kølige og rene, klare og herlige vand, der kommer fra den glitrende pakis, såvel som det forurenede vand fra industrierne og det brune, mudrede vand, der er følgen af sommerens tordenbyger. Det hele samler sig bag de store klippe- og cementdæmninger. Som jeg har nævnt, benyttes en del af vandet bag disse dæmninger til husholdningsforsyninger for over en million mennesker. I den tilstand, vandet opbevares bag dæmningerne, er det naturligvis udrikkeligt pga. de urenheder, som er tømt ud

Biskop H. Burke Peterson

i det. Derfor skal der være et filtreringssystem, der gør det brugbart.

Først er der store gitre og grove net, der affiltrerer blade, grene og døde dyr. Filtreringssystemet bliver finere og finere, efterhånden som det fjerner andre skadelige urenheder. Efter megen omhygge-

**En opfordring til at holde
vort sind fri fra sjofle
historier, billeder, bøger,
vittigheder,
fjernsynsudsendelser og film
samt sjofelt sprog.**

lig opmærksomhed og rensning bliver det endelig lukket ud i byens rørledninger i rensed tilstand, parat til at blive brugt af dalens indbyggere.

Da vi kom her til jorden, var vort sind og vore tanker rene og gode - ubesmittede af de skadelige urenheder, der omgiver os og bliver en del af dette livs erfaringer. I den spæde barndom er vort sind fri fra uretfærdige og usunde tanker. Vi er uskyldige og uberørte af de fleste af Satans skadelige indvirkninger.

Vort sind, der er ligesom et vældigt reservoir, er modtageligt for alt, hvad vi fylder det med - godt og dårligt, det værste skidt såvel som retfærdige tanker og oplevelser. Mens vi går gennem livet, kan vi blive udsat for historier, billeder, bøger, vittigheder og sprogvendinger, der er sjofle og vulgære, eller for fjernsynsudsendelser og film, der ikke er gode for os at se eller høre. Vort sind optager det hele. Det har en evne til at opbevare alt, hvad vi giver det. Uheldigvis beholder vor sind det, vi giver det - somme-

tider for evigt. Det er en meget lang proces at rense et sind, der er blevet tilsmudset af urene tanker.

Somme tider kan vort sind være så fyldt med sjofelheder og forurening, at det er ude af stand til at være en åndelig styrke for os selv og vor familie, for slet ikke at tale om menneskeheden i almindelighed. Når vi er i denne tilstand, kan vi ikke tænke klart og rigtigt. Hverdagsproblemer bliver vanskeligere at løse. Vi siger og gør ting, vi ellers aldrig ville have drømt om.

Der er to ting, vi må gøre. For det første må vi standse strømmen af disse skadelige og usunde oplevelser og tanker til vort sind. Uretfærdige tanker går forud for onde handlinger. Og uretfærdige tanker opstår af vulgære historier, vittigheder, billeder, samtaler og utallige andre djævelske produkter.

Vulgaritet viser sig på mange måder. Vi lever i et samfund, hvor blasfemi og vulgaritet er accepterede adfærd- og ytringsmidler - for nogle endog en livsform. Jeg mindes et forretningsmøde, jeg deltog i for nogle år siden sammen med en gruppe mænd, der var veluddannede, kompetente i deres erhverv og venlige over for alle - men deres sprog bestod mest af banden og sværgen.

Broder Boyd K. Packer har sagt: „Realiteten af dårligt sprog er ikke nogen grund til at tolerere det.” (*New Era*, jan. 1976, s. 5) Vi er ofre for en dårlig vane. Jeg vil antyde, at de, der tror, at vulgaritet kun finder sted nu og da, når en person fremkommer med oplagte grove og frastødende udtalelser, er på vildspor. Vulgaritet er ikke så stor en sjældenhed, som det burde være. Det næres af en konstant udsættelse for vulgære og sjofle oplevelser. Vi kan betragte vulgaritet på flere måder: for det første *som et*

udtryk for personlig svaghed, og for det andet som et bidrag til personlig svaghed.

Nogle demonstrerer eller giver udtryk for personlig svaghed, når de fortæller vittigheder eller historier om legemet og dets funktioner, når de fortæller vittigheder eller kommer med vovede bemærkninger om kvinder eller piger, og når de er ligegyldige over for hellige ting. Det er vulgaritet når nogle taler simpelt om legemsdele eller seksuelle spørgsmål. Alt for ofte bruger præstedømmebrødre tarveligt slang, selv de laveste udtryk - og ofte bruger man vrede som en undskyldning for sådanne udtalelser. Det er forkert. Ingen behøver at bande eller være vulgær på noget tidspunkt.

Nogle bidrager til denne personlige svaghed, når de læser sjofle blade, ser vulgære film eller fjernsynsudsendelser eller forbliver i en gruppe, hvor man drøfter vulgære emner. Alle disse former for erfaringer vil svække enhver ånd og gøre den mindre modstandsdygtig over for „den Ondes gloende pile”. (Ef. 6:16) Brødre i præstedømmet, vi bør ikke se eller tale om underlødige film. Der bør ikke være pornografiske blade, billeder eller historier og ikke noget med at fortælle sjofle vittigheder eller tale om grove oplevelser. En gang imellem bør vi standse op og spørge os selv: „I hvis hår kæmper vi?” Har I mod til at forlade en underlødige film - eller bliver I siddende og siger til jer selv: „Det er snart forbi”, eller „Alle andre gør det; det må være en godkendt form for underholdning”? Har I mod til i jeres eget hjem at udelukke fjernsynsudsendelser, der er fyldt med vovede samtaler om sex - ja, endog med billeder? Har I tænkt på i den senere tid, hvor effektive disse film er, når det drejer sig om at trænge ind i selv de stærkeste

ånder? Brødre, vi må ikke fylde os med sådan noget!

Lad os nu antage, at vi har standset strømmen - ikke skåret ned på den, men standset den. Det næste, vi skal gøre, er at udvikle et filtreringssystem, der vil rense vort sinds store reservoir, således at de livgivende tanker derfra igen kan blive rene og passende til anvendelse. Effektiviteten af vort filtreringssystem afhænger af vort livsmønster. I samme grad, som vort sind er rent, vil vi have held til at hjælpe os selv og andre. Det er rigtigt, at vi måske systematisk udfører mange af de opgaver, vi får tildelt såsom at undervise en søndagsskole- eller præstedømmeklasse, udfylde rapporter, lede et møde - men medmindre vor ånd er i harmoni, og vi taler, underviser og handler under Helligåndens ledelse, udretter vi ikke ret meget af evig værdi. Hemmeligheden ved at rense vor ånd fra urenheder er ikke særlig kompliceret. Det begynder med bøn hver morgen og slutter med bøn hver aften. Dette er det vigtigste trin i renselsesprocessen, jeg kender. Det kan blot være en bøn om styrke til at vænne sig af med dårlige vaner - idet vi husker, at alle bønner ikke bliver besvaret lige med det samme. Når først dette trin er i orden, har jeg set mange mirakler finde sted. Uden dette vil der hele tiden være frustrering, sorg, uvirksomhed og fortvivelse.

For det andet vil der komme en yderligere forædling i filtreringsprocessen: Et øget mål af åndelig renhed kan opnås gennem dagligt studium af skrifterne - ikke længe måske, men *hver dag*. Hvis jeg var en dreng, der havde det aronske præstedømme, ville jeg begynde at studere skrifterne i aften og så aldrig lade en dag gå uden at læse i dem. Dette var en forpligtelse, præsident Kimball pålagde

sig for over 70 år siden, da han var på jeres alder.

For det tredje skal I give jeres ånd den vederkvægelse, der kommer, når man gør noget godt for en anden, uden at vedkommende forventer det. Det behøver ikke at være noget særligt, men *gør* det - hver dag. Det kan blot være en munter hilsen, et kort besøg hos en sengeliggende, en telefonopringning eller et lille brev. Blot det, at I samler jeres snavsede sokker op, vil måske glæde en mor eller hustru, der ikke forventer det. Ifølge skrifterne tjener en discipel af Frelseren først og fremmest andre (se Matt. 20:27).

Og endelig skal I udvælge en befaling, som I stadigvæk kæmper med, og virkelig forsøge at efterleve den, så den kan blive til velsignelse i jeres liv.

Dette er altså nøglen til et lykkeligt og produktivt liv og til vor himmelske Faders evige belønninger:

1. Standse strømmen af forurenede tanker. Være langt mere kritiske med de oplevelser, vi giver vort sinds store reservoir.

2. Udvikle et effektivt filtreringssystem, der vil fjerne urenhederne og rense ånden.

Således lyder opråbet altså, brødre: Rust jer til kampen. Affør jer verdens klædedragt, og ifør jer retfærdighedens rustning. Lad den præstedømmemyndighed, I bærer, blive en mægtig indflydelse til det gode i jeres hjem, i jeres ward og kvorummer, i jeres samfund og i jeres lande. Præstedømmets kraft er et *produkt* af retfærdighed; det er *ikke* en uforment gave.

Ved et tempelmøde for kort tid siden sluttede præsident Romney sit vidnesbyrd med en bøn om, at han for altid ville blive fundet trofast i at forsvare sin

Ældste Boyd K. Packer sammen med 2 unge bærere af det aronske præstedømme

del af kamplinien. Når jeg i aften bærer vidnesbyrd om, at Frelseren står i spidsen for denne præstedømmehær og dette værk, som vi er ansvarlige for, føjer jeg min bøn til, at vi hver især vil blive fundet trofaste i de ting, vi er blevet betroet. For Herren har sagt: „Se derfor til, o, I, der indtræder i Guds tjeneste, at I tjener ham af jeres hele hjerte, sjæl, sind og styrke, så I kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag.” (L&P 4:2)

Brødre, som jeres ven og broder opfordrer jeg jer indtrængende til at berede jer, som I aldrig før har gjort det, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Eldste Robert L. Backman – De halvfjerds' første Kvorum

Til Kirkens unge mænd

I den forløbne sommer var det mit store privilegium at være med i kredsen, da min svigersøn ordinerede et af mine børnebørn og overdrog ham præstedømmet. Det var en stor ære for mig som bedstefar, og jeg ved, at Robbie ikke kunne have været mere stolt af det, end jeg var. Siden den tid har jeg tænkt meget over, hvad jeg gerne ville sige til Robbie om den ære, der er overgået ham, og hvor meget jeg som hans bedstefar ønsker, at han skal leve værdigt til at opnå de velsignelser, hans far lovede ham gennem Herrens inspiration. Derfor vil jeg gerne rette mine bemærkninger i aften til Robbie og til hele denne store hær af det aronske præstedømme, der sidder her foran mig, og som lytter overalt i verden. Mens jeg virkede som missionspræsident, var det mit store privilegium og ansvar at interviewe hver eneste missionær, når han begyndte sin mission. Det var altid en stor oplevelse, men somme tider gav det mig et indblik i mine missionsærers baggrund, der chokerede mig. En ældste fortalte mig, at han voksede op i en lille landkommune som søn af byens drukkenbolt. Da han efter at være blevet kaldet som missionær steg på bus-

sen for at tage til Salt Lake City til missionshjemmet, var hans far der for at sige farvel til ham. Han må have været fuld, for hans sidste ord til sønnen var: „Søn, du bliver aldrig til noget.” Mens jeg talte med missionæren, kunne jeg mærke, at han gentagne gange havde hørt denne sætning, mens han voksede op: „Du bliver aldrig til noget.” Og denne fine unge mand, der var kaldet af Herren som hans repræsentant, troede det. Jeg besluttede at bevise, at faderen tog fejl, ved at sørge for, at missionæren fik en vellykket mission, gav ham en meget dygtig kammerat og iagttog hans fremskridt med vågen interesse og daglige bønner. Og han gjorde bestemt fremskridt.

Da datoen for min afløsning nærmere sig, foretog jeg en sidste rundtur i missionen for at sige farvel til mine elskede medarbejdere. På dette tidspunkt var den unge mand zoneleder, en meget vigtig kaldelse i missionsmarken. Han ledede zonekonferencen som en erfaren biskop. Jeg mærkede det stærke bånd af kærlighed, der havde udviklet sig mellem ham og de andre missionærer. Jeg tænkte på de mange mennesker, der

havde sluttet sig til kirken pga. hans hengivne tjeneste og styrken af hans vidnesbyrd. På et belejligt tidspunkt under konferencen stillede jeg mig ved siden af ham med armen omkring ham, og med en klump i halsen sagde jeg: „I vil sikker ikke tro det, men engang var der en, der sagde til denne unge mand, at han aldrig ville blive til noget.” Han vendte sig imod mig, så mig lige i øjnene og sagde: „Vi viste ham bestemt, at han tog fejl, ikke sandt, præsident?”

Hvad havde forårsaget en så dramatisk forandring i denne ældstes liv - en forandring fra en forskræmt lille bondedreng til en Guds mand? Han havde gjort nogle interessante opdagelser, der havde beredt ham til at møde livets udfordringer og være rustet til succes - de samme opdagelser, som hver eneste sidste dages hellig må gøre under modningsprocessen, hvis han vil nå sit potentielle her og herefter. Han havde opdaget, at han virkelig var en Guds søn - med evnen til at blive som Gud er, med al hans kraft, styrke og storhed. Han vidste, at Kristi løfte var sandt: „Derfor skal alt det, som min Fader, har, gives ham.” (L&P 84:38) Hvilken opdagelse for en ung mand at gøre - at finde ud af, at han er en Guds søn!

Får det jer ikke til at føle jer temmelig specielle at vide, hvor meget Gud stoler på jer? Denne kirkes fremtid ligger i jeres hænder. I er dem, Gud har udvalgt som sine ledere, holdt tilbage for at komme til jorden, når I kunne påvirke jeres medmennesker ved kraften af jeres liv og ved at dele evangeliets principper med dem. Hvor godt klarer I det, unge mænd?

En af vore fine unge mænd, der boede i den østlige del af dette land, hvor han var en af de få sidste dages hellige på gymnasiet, modtog sin missionærkaldel-

se. Mens han beredte sig til sin mission, bad han sine forældre om tilladelse til at invitere 25 af sine venner, som ikke var mormoner, hjem til en afskedsfest. I aftenens løb viste den unge missionær sine venner *Menneskets søgen efter lykke*, forklarede, hvorfor han tog på mission for sin kirke og bar sit vidnesbyrd for dem. De gav ham alle et knus og lod ham vide, at de holdt af ham og støttede ham. Min missionær havde også opdaget, at han på trods af sine svagheder, sine skrøbeligheder og sin ungdom havde en kolossal, ubrugt evne til at tjene sine medmennesker og påvirke dem i en god retning - ja, endog til at være et redskab i Herrens hænder til at forandre og frelse liv.

Ved en ungdomskonference mødte jeg 5 unge mænd. En af dem, der for nylig var blevet inaktiv, var blevet overtalt til at deltage i konferencen af sine energiske venner, der ikke ville lade ham falde bort fra kirken. Bevæget af ånden ved ungdomskonferencen og vennernes kærlighed sluttede denne unge, inaktive mand sig til sine 4 venner, da de afgav et løfte til hinanden, at de ville leve retskaffent. I dag udfører han en mission for Herren, og han er taknemmelig for de kammerater, der var så interesserede i ham.

Unge venner, det er et interessant fænomen, hvorledes vor evne til at tjene, og vore muligheder for det, vokser, når vi tjener. Og vi lærer den store hemmelighed bag et rigt og lykkeligt liv - at virkelig lykke ikke opnås gennem rigdom, berømmelse og høje stillinger. Sand og varig lykke kommer ved tjeneste.

Min missionær havde lært noget om det hellige præstedømmes fantastiske kraft, der havde hævet ham op over hans egne naturlige evner. Denne kundskab var kommet, da han udøvede det ved at tje-

ne andre og derved velsignede dem som Herrens repræsentant.

I aronske præstedømmebærere har denne hellige kraft, når I forbereder jer til de store åndelige gaver, der følger med den ed og pagt, der hører til præstedømmet, for I har fået retten til engles betjening (se L&P 13). Herren har lovet jer: „Jeg

Tænk over følgende tre mål:

„Jeg vil tage på mission.”

„Jeg vil giftes i templet.”

„Jeg vil altid forblive aktiv i kirken.”

vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer.” (L&P 84:88) - endog på fodboldbanen, i klasseværelset, under jeres studier, i jeres arbejde, under leg - i alt, hvad I foretager jer.

Mens jeg overværede et nadvermøde i Okinawa, blev jeg så imponeret over den måde, hvorpå det aronske præstedømme forberedte og omdelte nadveren, at jeg, da det blev min tur til at tale, bad to af diakonerne om at komme hen til talerstolen. Jeg spurgte den ene: „Hvad er dine mål i livet?” Hans svar kom omgående: „At blive ligesom min Frelser!” Jeg spurgte den anden: „Hvad betyder det for dig at vide, at du har det aronske præstedømme?” Han rettede sig op i sin fulde højde, så ud over talerstolen og sagde stolt: „Det er den største ære i mit liv!”

Ærer I denne hellige kaldelse, og virker I i denne hellige tjenestegerning, ligesom mine japanske brødre gjorde? En diakon

blev spurgt om, hvad han gjorde. Han svarede: „Jeg gør det, man forventer af mig.”

Mine kære unge brødre, Gud har udtaget jer blandt alle sine sønner til at hjælpe ham i dette store sidste dages værk. Han stoler på jer, og han har tillid til, at I lever op til den store udfordring det er, virkelig at repræsentere ham. Han bereder jer til jeres vigtige missioner, og han forventer, at I forstår, at I er anderledes end andre drenge og unge mænd - ikke bedre, men anderledes - fordi I er blevet velsignet med Jesu Kristi evangelium og Guds præstedømme. Fordi han har givet jer så meget, forventer han, at I lever et bedre liv end jeres venner og bekendte, der ikke har evangeliets lys - han forventer, at I er i verden, men ikke af verden. Han lover jer styrke til at modstå fristelser og Satans magt, hvis I vil holde fast ved evangeliets jernstang og ære jeres hellige kaldelse.

Hvad er det, der afholder os fra at være de trofaste præstedømmebærere, som Gud ønsker?

Problemet med nogle af os er, at vi bliver fanget i abefælder. I Afrika har de indfødte en enestående effektiv måde at fange aber på. De skærer toppen af en kokosnød, fjerner kødet, og hullet i kokosnødden er så stort nok til, at aben kan få hånden ned i den. Derpå fastspænder de kokosnødden til jorden og fylder jordnødder i den. Når de indfødte har fjernet sig, nærmer aberne sig kokosnødderne - lokket af duften fra de dejlige jordnødder - får øje på jordnødderne, stikker hænderne ned for at gribe fat om dem og forsøger at tage dem op - men opdager så, at hullet er for lille for deres knyttede næver. De indfødte vender tilbage med sække og putter aberne i dem. De river, bider og skriger, men de vil

ikke smide jordnødderne for at frelse livet.

Kender I nogen, der er fanget i en abefælde, for hvem det, der har mest betydning, bliver tilsidesat for det, der har mindst betydning?

Jeg vil gerne have, at I tænker over dette, unge brødre; og at I derpå sikrer jer, at I ikke på lignende måde er fanget af fristelserne i vort samfund, af såkaldte venners hån og dumdristighed, eller af de snigende onder Satan vil anbringe på jeres vej i tiltrækkende indpakninger, der viser sig at være tomme og hule. I skal udvikle mod til at forsvare det, I tror på og til at være sande i troen.

En ung, åndelig neger sluttede sig til kirken i Vestvirginia for nylig. Han var begejstret over den nyfundne sandhed, der

var kommet ind i hans liv, og forsøgte ivrigt at dele Jesu Kristi evangelium med sine gymnasiekammerater. Deres reaktion var, at evangeliet var for strengt. Vi kan være stolte af hans svar til dem: „Hvad strengt kan der være ved at følge Kristi sande kirke?“

I den tid, jeg har levet, har jeg opdaget, at lykke kommer af at følge Guds befalinger. Alma lærte ad erfaringens vej, at „ugudelighed . . . aldrig (har) været lykke“ (Alma 41:10). Tro hans ord. Støt jer til erfaringen og troen hos mænd og kvinder, I stoler på, når I vælger jeres vej i livet. Hvis I flittigt vil søge efter sandhed og efterleve disse smukke principper, vil jeres liv blive rigt, belønnende - og spændende. Vor Fader i himlen har brug for stærke mænd til at opbygge sit

Det varme efterårsvejr gjorde det muligt for besøgende, som ikke kunne få plads i Tabernaklet at lytte til konferencens møder udenfor Tabernaklet

rige, og når jeg ser på jer, ved jeg, at I er de bedste, han har.

Vi synger: „Zions ungdom, Israels hære, fremad drag mod synden ud.” (Sang nr. 32) Var I klar over, at denne sang blev skrevet om jer? Præsident Kimball har mindet os om det. Han har sagt: „Vi opfostrer en kongelig generation . . . der har noget særligt at udrette.” (*Ensign*, maj 1976, s. 45)

Det særlige, I skal udrette, omfatter at være herskere over nationerne, lovgivere, forretningsmænd og mænd i liberale erhverv, lærere, håndværkere, landmænd osv. Men endnu vigtigere er det,

at det særlige, I skal udrette, indebærer, at I skal grundlægge Zions rige og opbygge det. Det kræver meget mere end den skødesløse holdning mange af os indtager, når vi skal forberede os for livet. Det kræver, at vi sætter mål — vidtrækkende mål, der når ind i evigheden, mål, der kræver mod og beslutsomhed at nå.

Hvor mange af jer har tænkt på, hvad I vil lave 5, 10 eller 25 år frem i tiden? Og hvilke forberedelser træffer I for at sikre jer, at I har ledelsen og ikke er blevet bedraget af livet? Intet står i vejen for en dreng, der ved, hvor han er på vej hen. Hvis jeg var jer, ville jeg sætte mig nogle vigtige mål lige nu.

Det første skulle være: „Jeg vil tage på mission.”

Vi sidder her sammen med præsident Kimball, der har erklæret, at hver eneste ung mand bør udføre en mission. Støtter I ham som profet? Hvis I gør, bør jeres eneste svar være: „Hvornår? Jeg vil være parat.” Denne mission vil være en af de vigtigste begivenheder i hele jeres liv, ligesom den var for min missionær, der fik at vide, at han aldrig ville blive til noget.

For det andet: „Jeg vil giftes i Herrens hus!”

Hvis I blot ville forstå, hvor uhyre vigtigt det er for jeres evige mål, ville I slet ikke tænke på at gifte jer noget andet sted; og det ville indvirke på, hvem I går ud med, og hvordan I opfører jer, og det ville have indflydelse på hele jeres moral og åndelige liv.

For det tredje: „Jeg vil altid forblive aktiv i Guds kirke!”

Det vil være et anker for jer som intet andet på jorden, for det vil give jer mulighed for selv at opdage den virkelige betydning af lykke. Det vil forsikre jer

om, at ligegyldigt hvor I befinder jer, hører I til - for I har brødre og søstre, der elsker jer og støtter jer. I vil kende noget til Jesu Kristi evangeliums broderskab: I vil lære ham at kende som jeres Frelser, og jeres vidnesbyrd vil brænde klart.

Tænk over, hvad sådanne mål vil betyde for jer. Når der kommer fristelser, som der helt bestemt gør, vil I være beredt. I vil have truffet valget i forvejen: „Jeg vil tage på mission!” „Jeg vil giftes i templet!” „Jeg vil altid forblive aktiv i Guds kirke!” „Derfor vil jeg ikke give efter for fristelsen!” Når I træffer disse grundlæggende beslutninger i forvejen, så tænk på, hvor mange andre beslutninger, der allerede er truffet: at efterleve visdomsordet, at være moralsk ren, at deltage i jeres møder, at betale tiende, at studere evangeliet osv. I vil ikke gå på akkord med nogle vigtige principper, I vil have ledelsen i jeres liv, og I vil nyde den fred og afklarethed, der kommer af at holde Guds befalinger.

Jeg beder inderligt vor Fader i himlen om at velsigne jer fine unge mænd til at

forstå, at I er sønner af Gud med enestående, betydningsfulde roller i livet og tunge ansvar over for jeres medmennesker. Jeg beder ham om at velsigne jer med visdom, mod, tålmodighed, forståelse, kærlighed til jeres brødre og søstre og en stor tro på Herren og hans evangelium, samt at han vil bevare jer rene, sunde og stærke på trods af fristelser og ondskab.

Og må I forstå, at dette er jeres verden, en smuk verden med ubegrænsede muligheder for at vokse, at lære og at tjene. I vil gøre verden bedre gennem de forberedelser, I træffer nu, og gennem den ædle tjenestegerning I udfører hele livet igennem som et tegn på den kærlighed I har til jeres himmelske Fader og hans Søn, idet I bærer vidnesbyrd om evangeliets sandhed ved jeres gode eksempel og den vejledning, I giver jeres medmennesker. „Israels ungdom, løft dit sværd” og vær den hær, som Gud kan bruge for at fremme sine store hensigter; det beder jeg om i Jesu Kristi, vor Frelser, hellige navn. Amen. □

Præsident Marion G. Romney - Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Den ed og pagt, der hører til præstedømmet

Mine kære brødre, planen for denne konference byder mig at sige nogle ord til jer på nuværende tidspunkt. Jeg har til hensigt at sige nogle få ord vedrørende „den ed og pagt, der hører til præstedømmet” (L&P 84:39), eftersom alle vi der sidder i denne store forsamling, er præstedømmebærere. Vi har netop fejret 150-året for kirkens organisering og jeg er i den forbindelse kommet til at tænke på at 10 måneder forud for denne organisering, modtog profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery det melkisedekske præstedømme fra Peter, Jakob og Johannes.

Af tradition har Guds folk altid været kendt som et pagtsfolk. Selve evangeliet er den nye og evige pagt. Abrahams efterkommere gennem Isak og Jakob er kendt som pagtsfolket. Vi kommer ind i kirken ved hjælp af en pagt, som vi indgår når vi træder ned i dåbens vande. Den nye og evige ægteskabspagt er porten til ophøjelse i det celestiale rige. Mænd i kirken modtager det melkisedekske præstedømme gennem en ed og en pagt.

En pagt er en aftale mellem to eller flere parter. En ed er en svoren bekræftelse af ubrydeligheden af de løfter der findes i aftalen. I præstedømmets pagt er parterne Faderen - det vil sige Herren - og den der modtager præstedømmet. Hver af parterne i pagten påtager sig visse forpligtelser. Modtageren påtager sig at ære sin kaldelse i præstedømmet. Faderen lover ved en ed og en pagt modtageren at hvis denne således ærer sin kaldelse vil vedkommende blive helliggjort af Ånden til sit legemes fornyelse; at han vil blive medlem af „Guds kirke og rige og Guds udvalgte”, og de vil modtage „min Faders rige. Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham” (L&P 84: 33-34, 38).

Det er om sådanne, dvs. dem som modtager præstedømmet og ærer det - at følgende er blevet skrevet: „Det er disse, i hvis hænder Faderen har givet alt.

Det er disse, der er præster og konger, som har modtaget af hans fylde og af hans herlighed, og er den Allerhøjestes præster efter . . . den enbårne Søns orden.

Derfor er de, som der står skrevet, guder, nemlig Guds sønner.” (L&P 76:55-58).

Disse ophøjede velsignelser lover Faderen til modtageren af det melkisedekske præstedømme ved en ed og en pagt, som han siger „han ikke kan bryde eller op-hæve” (L&P 84:40). Men disse velsignelser, modtager man ikke blot ved at blive ordineret. Ordinationen til præstedømmet er en forudsætning for at man kan modtage dem, men det er ikke en garanti for at man modtager dem. For at en mand kan modtage dem må han trofast udføre de pligter som blev pålagt ham da han modtog præstedømmet, det vil sige, han må ære sin kaldelse.

Lad os nu blot i et øjeblik overveje hvad det vil sige at ære sin kaldelse i præstedømmet. Idet Herren talte til de forsamlede præstedømmebærere på den tid da eden og pagten blev åbenbaret, sagde han: „Jeg har endog givet de himmelske hærskarer og mine engle befaling om jer” (L&P 84:42), kursiv tilføjet). For mig har dette altid været en yderst impone-

rende og hellig udtalelse - at tænke sig at Herren har givet sine engle og sine himmelske hærskarer befaling med hensyn til dem som modtager præstedømmet. Idet han henvendte sig til ældsterne, fortsatte han:

„Dog nu giver jeg jer (I der er bærere af præstedømmet) den befaling at I skal vogte jer og flittigt give agt på det evige livs ord; thi I skal leve af hvert ord, som udgår af Guds mund”. (L&P 84:43-44). Det er opfyldelsen af denne befaling som berettiger præstedømmebærerne til de velsignelser og belønninger som Faderen tilbyder „med en ed og en pagt, der hører til præstedømmet.” Den status som en mand der modtager præstedømmet og derpå bryder pagten, opnår, forklares af Herren således:

„Men den, som bryder pagten, efter at han har indgået den og vender sig helt derfra, kan ikke få syndsforladelse, hverken i denne verden eller i den tilkommende” (L&P 84:41). Når der er fastsat en sådan straf for at bryde denne pagt, fristes man til at spørge om det er tilrådeligt i det hele taget at acceptere dens forpligtelser; det vil sige man stiller sig tvivlende indtil man har læst det vers der følger efter beskrivelsen af straffen. Der finder man ud af at dem som ikke modtager denne ed og pagt ikke er *meget*, hvis i det hele taget bedre stillet, end dem som modtager den og derpå bryder den. For i dette vers siger Herren: „Og ve alle, som ikke kommer til dette præstedømme, som I har modtaget” (L&P 84:42).

Det er ganske enkelt hvad „den ed og pagt, der hører til præstedømmet” indebærer (kursiv tilføjet). Du kan læse den i sin fulde længde, således som Herren åbenbarede den i afsnit 84 i Lære og Pagter begyndende med vers 33.

Præsident Marion G. Romney

Det fremgår af denne åbenbaring at den eneste måde hvorpå en mand kan opnå den største fremgang med hensyn til opnåelsen af evigt liv, hvilket er formålet med jordelivet, er ved at opnå og ære det melkisedekske præstedømme. Det er af største vigtighed at vi forstår hvad der kræves af os for at vi kan ære vore kal-

**Den eneste måde hvorpå en
mand kan opnå den største
fremgang med hensyn til
opnåelse af evigt liv . . . er
ved at opnå og ære det
melkisedekske
præstedømme.**

delsler, eftersom „det evige liv . . . den største af alle Guds gaver” (L&P 14:7) afhænger deraf. Jeg er overbevist om at det i det mindste kræver følgende 3 ting:

1. At vi opnår kundskab om evangeliet.
2. At vi i vores personlige liv overholder evangeliets standarder.
3. At vi hengivent tjener.

Med hensyn til vigtigheden af evangeliet sagde profeten Joseph Smith at „det er umuligt for et menneske at blive frelst i uvidenhed” (L&P 131:6). At det han havde i tankerne var uvidenhed om evangeliets sandheder fremgår af den kendsgerning at han ved en anden lejlighed sagde:

„Et menneske bliver ikke frelst hurtigere, end det tilegner sig kundskab, thi hvis det ikke tilegner sig kundskab, vil det blive ført i fangenskab af en eller anden ond magt i den anden verden, da onde ånder vil have mere kundskab og følge lig mere magt end mange mennesker,

som er på jorden. Derfor behøver vi åbenbaring til at hjælpe os og give os kundskab om det, der hører Gud til.” (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 261).

Der er ingen anden kundskab end kundskab om Gud der vil kunne frelse os. „I må vokse i nåde og i sandheds erkendelse,” siger Herren til brødrene i kirkens første tid (L&P 50:40).

I den åbenbaring der blev givet præsident Brigham Young i Winter Quarters i januar 1847, sagde Herren:

„Lad ham, der er uvidende, samle visdom ved at ydmyge sig og påkalde Herren sin Gud, at hans øjne må blive åbnet, så han kan se, og hans øren åbnes, at han kan høre.

Thi min Ånd er sendt til verden for at oplyse de ydmyge og de angervignte og for at fordømme de ugudelige.” (L&P 136:32-33).

14 år tidligere havde Herren rådet brødrene:

„Og jeg giver jer den befaling, at I skal vedblive i bøn og faste fra denne stund af.

Og jeg befaler, at I skal undervise hinanden i rigets lære.

Lær flittigt, og min nåde skal ledsage jer, så I kan blive mere fuldkomment undervist i evangeliets teori, principper, lære og lov og i alle ting, som tilhører Guds rige og er nyttigt for jer at forstå.” (L&P 88:76-78).

En af de bedste måder at lære evangeliet på, er ved at studere skrifterne. Vores formål med at opfordre alle bærere af det melkisedekske præstedømme til at læse Mormons Bog er at de derved kan lære mere om evangeliet. Man kan ikke oprigtigt studere Mormons Bog uden at lære nogle evangeliske sandheder, for den indeholder „Jesu Kristi evangeliums

Præsident Marion G. Romney

fyldte både til ikke-jøderne og jøderne” (L&P 20:9). Profeten Joseph var så betaget af bogen at han „fortalte brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten, og et menneske vil komme Gud nærmere ved at efterleve dens forskrifter end nogen anden bog (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 232.)

At lære evangeliet fra bøger er imidlertid ikke tilstrækkeligt. Den, som vil ære sin kaldelse i præstedømmet må efterleve det. I virkeligheden er det at få kundskab om evangeliet og det at efterleve det to ting der er afhængige af hinanden. De går hånd i hånd. Man kan ikke lære evangeliet fuldt ud uden at efterleve det. Det at få kundskab om evangeliet er noget der sker gradvist. Man lærer en lille smule, adlyder det man lærer, men lærer så lidt mere, man adlyder det, og dette gentager sig i et endeløst kredsløb. Dette er mønsteret for hvorledes man når frem til fuldstændig kundskab om evangeliet.

Johannes den Elskede fortæller at dette var den måde hvorpå Jesus modtog en fylde af viden. Han skrev:

„Og jeg, Johannes, så, at han ikke modtog fylden fra begyndelsen, men at han fik nåde for nåde . . . men han gik fra nåde til nåde, indtil han fik fylden” (L&P 93:12-13). Jesus foreskrev denne proces for os med følgende ord:

„Thi dersom I holder mine bud, skal I modtage af hans fylde og forherliges i mig, som jeg er forherliget i Faderen; derfor siger jeg til jer, at I skal modtage nåde for nåde” (L&P 93:20). Og i et andet skriftsted hedder det:

„Og ingen kan modtage en fylde uden at holde hans bud.

Den, som holder hans bud, modtager sandhed og lys, indtil han er forherliget i sandheden og kender alt” (L&P 93:27-28). Jeg kan ikke forstå hvorledes nogen kan læse disse ord uden at deres hjerter fyldes af glæde.

Jesus påpeger endvidere at de bud som det forlanges at vi skal overholde findes i skrifterne, og han tilføjer: „Dersom du elsker mig, skal du tjene mig og holde alle mine bud.” (L&P 42:29). Og til „den, som holder mine befalinger, vil jeg åbenbare mit riges hemmeligheder, og disse skal i ham blive en levende kilde, der vælder op til evigt liv” (L&P 63:23). Mange af de bud der er givet vedrørende vores personlige opførsel findes i afsnit 42 i Lære og Pagter, som profeten Joseph betegner „som værende kirkens lov” (L&P 42, overskrift). Hver eneste præstedømmebærer bør være bekendt med denne åbenbaring samt med de instruktioner der gives i afsnit 59 og afsnit 88, især vers 117 til 126. En præstedømmebærer der oprigtigt har til hensigt at ære sin kaldelse således at han kan gøre sig sig fortjent til den velsignelse der følger

med „den ed og pagt, der hører til præstedømmet” bør være bekendt med alle de instruktioner der er blevet givet for at vejlede os med hensyn til vores personlige opførsel - både dem der findes optegnet i skrifterne og dem, som vi i dag modtager af de levende profeter. Man kan næppe forvente at være beskyttet „mod Djævelens snigløb” ved at tage „Guds fulde rustning” på (se Ef. 6:11) medmindre man ved hvori denne rustning består.

Men befalingerne vedrører ikke alene ens personlige opførsel. De pålægger hver eneste præstedømbærer det stimulerende ansvar at tjene - tjene med at bringe det gengivne evangelium med alle dets præstedømmelige velsignelser ud til menneskene på jorden; samt tjene med at trøste, styrke og fuldkommengøre Guds hellige og vores medmenneskers liv.

Denne tjenestes natur er i detaljer blevet forklaret gennem åbenbaringerne og de levende profeter. Herren har lagt denne byrde på sit præstedømme. Det kan kun blive udført korrekt af mænd, som ærer deres præstedømme - som kender evangeliet, som tilpasser deres liv efter dets standarder, og som med entusiasme hengivent tjener i overensstemmelse med den ånd i den guddommelige erklæring om at „menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed. Thi kraften dertil har de i sig” (L&P 58:27-28).

Sådanne mænd ærer deres kaldelse, og de skal modtage de belønninger der er blevet lovet af Herren i „den ed og pagt, der hører til præstedømmet”. Det er min ydmyge bøn at vi alle må blive fundet værdige til at tilhøre denne udvalgte gruppe, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Præsident Spencer W. Kimball

Varetagelse af medlemmernes behov

Mine kære brødre, det er altid en stor glæde for mig at kunne have det privilegium at mødes med jer ved et generalpræstedømmemøde. Vi er forsamlet her i Tabernaklet på Temple Square i Salt Lake City og i mere end 2000 andre steder, verden over. Tænk på hvilken hellig og mægtig kraft denne forsamling af mænd og drenge repræsenterer. Jeg glæder mig sammen med jer mine brødre over de mangfoldige velsignelser, som vi der bærer præstedømmet modtager!

Brødre, der er en ting jeg gerne vil nævne her i indledningen af min tale. Til dem af jer som er borgere i USA: jeg vil gerne opfordre jer og de af jeres familiemedlemmer, som er gamle nok til at de har stemmeret, til så mange som muligt at gå til stemmeurnerne i næste måned, tirsdag den 4. november og stemme på de stærkeste, og fineste mennesker, som helt sikkert vil gøre mest for at værne om denne nations (USA's) rettigheder og frihed. Vi anbefaler ingen kandidater, men vi håber at I vil stemme på gode mænd og kvinder, som er i besiddelse af karakter, hæderlighed og evner. I skal

være dommerne. Desuden håber vi ligeledes at kirkens bygninger og organisationer ikke vil blive benyttet til at fremme nogen som helst kandidaternes meninger eller kandidaturer.

Når vi læser og studerer i skrifterne bliver vi klar over at Frelseren altid har været optaget af hans folks velfærd, både individuelt og kollektivt. Det er dette princip, der går ud på at man søger for og dækker kirkens medlemmers behov i denne problematiske tid, jeg ønsker at tale til jer brødre om i aften.

Biskopper og grenspræsidenter, vær venlig at være opmærksomme overfor de behov som de dyrebare enkeltpersoner og familier, der er medlemmer af jeres ward og grene, har. I er de hyrder, som skal ernære jeres folk. Lad i videst mulig omfang jeres rådgivere og andre, som tjener og virker under jeres ledelse, være dem, der leder programmerne. Hvis I gør dette vil I være i stand til på et meget tidligt tidspunkt at finde frem til de medlemmer som har alvorlige problemer, mens deres udfordringer og problemer stadig er små og til at overkomme. Vær

Præsident Spencer W. Kimball

opmærksom på de problemer og spændte forhold I kan se hos familierne, for at I kan give dem det råd, den kærlighed og den opmærksomhed der er nødvendig når det er påkrævet. En time nu samme med en dreng eller en pige, der har problemer kan frelse ham eller hende, og det er uendeligt bedre end de hundrede af timer, man senere i deres liv skal anvende, for at få dem tilbage hvis de er blevet inaktive.

Som vi har sagt så mange gange, uddeleger de pligter som andre kan udføre, således at I frit kan gøre de ting som I og udelukkende I kan udføre. Hjemmelærerne skal hjælpe med at våge over flokken. Selv om hjemmelærerne ikke kan råde på samme måder som en biskop eller en grenspræsident, kan hjemmelærerne under kvorumsledernes og biskoprådenes ledelse yde den behørig og forebyggende hjælp.

Vær venlig stavspræsidenter, biskopper og grenspræsidenter i særdeleshed at interessere jer for at forbedre kvaliteten af undervisningen i kirken. Frelseren har

bedt os om at vogte hans lam (se Joh. 21:15-17). Jeg frygter at alt for mange af vores medlemmer kommer til kirke, overværer en klasse eller et møde, og går derpå hjem, stort set uden at have lært noget. Dette er i særdeleshed uheldigt hvis det sker på et tidspunkt da disse mennesker står overfor en periode med problemer, fristelser og kriser. Vi har alle behov for at blive rørt og næret af Ånden, og effektiv undervisning er en af de vigtigste måder hvorpå dette kan ske. Ofte gør vi et stort arbejde for at få medlemmerne til at komme til kirken, men holder derpå ikke i tilstrækkelig grad øje med hvad de modtager når de kommer.

I går da jeg talte til regionalrepræsentanterne, henledte jeg opmærksomheden på den udfordring som vi allesammen står overfor når vi underviser de kultur- og minoritetsgrupper, der bor iblandt os, i evangeliet. Hvis vi ikke viser disse gode mennesker speciel opmærksomhed, vil vi miste dem. I april 1977 sagde jeg, da jeg talte om lamaniterne, at vi ikke længere „blot kunne undervise dem og forkynde evangeliet for dem, men at vi måtte oprette kirken iblandt dem” (Seminar for regionalrepræsentanter, 1. apr. 1977). Denne udtalelse gælder alle kulturer.

I løbet af de sidste få år er der blevet udviklet et grundlæggende enhedsprogram til støtte i de områder hvor der er specielle sproglige eller kulturelle behov. Dette programs håndbøger og rapporter er langt mindre komplicerede end dem man benytter i forbindelse med det fuldstændige kirkeprogram. De er fantastiske og er nu tilgængelige på de fleste sprog. Vi har ligeledes lavet tegninger til små, og billigere bygninger for også at kunne dække dette behov. Vi kan optræ-

ne ægtepar i det grundlæggende enhedsprogram, som derpå kan hjælpe med at etablere kirken blandt folk i alle lande. De steder hvor dette program anvendes således som det er skitseret, har vi opnået stor succes. Vi opfordrer jer præstedømmeledere til at blive bekendte med dette program samt til at benytte det til velsignelse for folk. Herren sagde: „Thi de kan ikke tåle fast føde nu, men de må have mælk” (L&P 19:22).

En ting til der er meget vigtig, mine brødre - som specielt I der er stavspræsidenter, biskopper og grenspræsidenter bør være opmærksomme på. Husk altid de medlemmer af jeres flok, som er bedrøvede, ensomme og efterladte. Der er altid nogle iblandt os som har behov for vores omsorg og opmærksomhed. Vi må aldrig glemme eller overse dem. „En ren og ubesmittet gudsdyrkelse for Gud, vor Fader er dette: at besøge faderløse og enker i deres trængsel” (Jak. 1:27).

Scott Archibald, en af de mange dovogtere ved konferencen

Vi er med rette kendt for at være et kirkebyggende folk. Jeg håber at vi vil blive endnu bedre kendt som et familiebyggende folk. Forsøm ikke jeres egne familier, brødre. Den nye samlede mødeplan tillader jer, hvis I planlægger godt, at afholde alle møderne i den samlede mødeplan tillige med de nødvendige admi-

Råd med hensyn til uddelegering, forbedring af undervisningens kvalitet, venskabsformidling af minoritetsgrupper, hjælp til mennesker med specielle følelsesmæssige behov - med påbud om at vi ikke må forsømme vores egne familier.

nistrative møder, og stadig at have adskillige timer sammen med jeres familie hver søndag. . .

Vær venlig at sørge for at dette sker, således at I brødre i præsteømmet ikke forsømmer jeres egne familier, og således at jeres fine stavspræsidenter, biskopper, grens- og kvorumspræsidenter, samt andre kan gøre det samme.

Jeg elsker jer mine brødre, mine elskede brødre, og jeg er taknemmelig for jeres tro, jeres hengivenhed og jeres kærlighed for sandhedens sag, Mesterens sag. Brødre, jeg vil gerne udtrykke min kærlighed for jer og jeres folk der er spredt over verden. Mår Herren velsigne jer, og I skal vide at I er højt elsket her i kirkens hovedsæde. Mår Gud velsigne jer; fred være med jer, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Præsident Marion G. Romney – Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Omvendelse

Kirkens ældster" . . . sagde Herren „skal forkynde mit evangeliums grundsetninger, som de findes i Bibelen og Mormons Bog' (L&P 42:12). I overensstemmelse med dette bud vil jeg sige nogle få ord vedrørende omvendelse, som både Bibelen og Mormons Bog lægger stor vægt på.

Sand omvendelse, efterfulgt af dåb og håndspålæggelse for Helligåndens gave, bringer tilgivelse. En sådan omvendelse er umulig uden tro på Herren Jesu Kristi forsoning.

Denne storslåede sandhed er klart og smukt fremsat i Mormons Bog. Idet Alma fulgte den vejledning han havde modtaget af en engel sagde han til sit folk:

„Omvend jer, thi himmeriges rige er nær.

Og om ikke mange dage skal Guds Søn komme. . .

. . . for at genløse dem, som vil lade sig døbe til omvendelse ved tro på hans navn." (Alma 9:25-27)

Alma sagde ikke at Jesus ville forløse alle og enhver. Løftet er begrænset til

dem, som på grund af deres tro på Kristus vil omvende sig og lade sig døbe.

Amulek, Almas missionærkammerat, bar ligeledes vidnesbyrd om denne begrænsning. „Jeg ved," sagde han, „at Kristus skal komme blandt menneskenes børn for at påtage sig sit folks overtrædelser, og at han skal sone for verdens synder, thi Gud Herren har talt det. Og således vil han bringe alle dem frelse, der vil tro på hans navn; og hensigten med dette . . . offer er at tilvejebringe den inderlige barmhjertighed, som overvinde retfærdigheden og *tilvejebringer det middel*, hvorved mennesker kan få tro til omvendelse." (Alma 34:8, 15; fremhævelse tilføjet)

På denne måde tilfredsstiller nåden „retfærdighedens krav og omringe(r) dem (det vil sige, dem der har tro til omvendelse) med sikkerhedens arme, medens den, der ikke øver sig i tro til omvendelse, er udsat for hele lovens retfærdige fordringer; derfor er den store og evige forløsningsplan *kun for den, som har tro til omvendelse*" (Alma 34:16; fremhævelse tilføjet).

Idet Jesus talte til sine nephitske disciple sagde han:

„Intet urent kan indkomme i hans (Faderens) rige; derfor indgår ingen til hans vilje, uden de, der har vasket deres klæder i mit blod som følge af deres tro og omvendelse fra alle deres synder samt deres trofasthed indtil enden.

Og dette er befalingen: Omvend jer, alle jordens ender, og kom til mig og bliv døbt i mit navn.” (3 Ne. 27:19-20)

Det er denne omvendelse, der er baseret på tro på Jesus og håb om „gennem Kristi forsoning og hans opstandelses kraft at blive oprejst til evigt liv” jeg ønsker at tale om i dag (se Moroni 7:41). Dette er den omvendelse som leder menneskene til at opnå en løsning af alle deres problemer hvadenten de så er individuelle eller kollektive. Det er denne

„Omvendelse bringer den sjæl, som har tro på Herren Jesus Kristus og hans evangelium, tilgivelse samt velsignelserne ‚fred’ og ‚hvile’”

omvendelse som Jesus Kristus, vores Herre kalder os til at foretage.

Til en af sine nutidige disciple har han sagt:

„Derfor befaler jeg dig at omvende dig, ja, omvend dig, at jeg ikke skal slå dig med min munds ris, med min vrede og min harme, og dine lidelser blive svære - hvor svære ved du ikke, hvor gruelige ved du ikke, ja, hvor tunge at bære begriber du ikke!

Thi se (jeg citerer stadig Forløseren), jeg,

Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke vil omvende sig, må de lide ligesom jeg.

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødt fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk.”

Han fortsætter: „Dog, ære være Faderen, jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn.” (L&P 19:15-19).

Det vil sige at Jesus udholdt de lidelser som krævedes for at tilfredsstille retfærdighedens krav, hvorved det blev gjort muligt for menneskene at rense sig fra deres synder gennem tro og omvendelse. „Derfor,” fortsætter han, „befaler jeg dig atter at omvende dig, så jeg ikke skal ydmyge dig med min almægtige kraft, og bekende dine synder, at du ikke skal lide de straffe, hvorom jeg har talt.” (L&P 19:20).

Først blandt menneskets synder er nægtelsen af at acceptere Jesus Kristus for hvad han er samt fornægtelsen af hans evangelium som værende den sande livsmåde.

„Og i intet fortørner mennesket Gud mere,” siger Herren, „og mod ingen er hans vrede blusset op i større grad end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting, og som ikke adlyder hans befalinger” (L&P 59:21).

De søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen guds billede, hvis billede er i verdens lignelse, og hvis væsen er en afguds væsen, som bliver gammelt og skal forgå i Babylon, ja, Babylon den store, der skal falde” (L&P 1:16).

Med hensyn til omvendelsens natur har

Herren sagt: „Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem.” (L&P 58:43)

Der synes ikke at være ret stor uvished med hensyn til betydningen af *aflægge*. Imidlertid er kravet om at *bekende* almindeligvis ikke forstået. I virkeligheden eksisterer der en betydelig forvirring i verden med hensyn til bekendelse af synd, ligesom der eksisterer en mængde falske lærdomme.

For at hjælpe med at udrydde denne forvirring, vil jeg gentage nogle af de betragtninger der allerede er blevet fremsat med hensyn til dette emne.

Vi skal bekende alle vore synder for Herren. For overtrædelser som er helt personlige, og som ikke berører andre end os selv og Herren, forekommer det at være tilstrækkeligt at vi bekender vores synd for os selv samt for Herren.

I virkeligheden vil der ikke komme noget godt ud af at bekende sin synd til andre i sådanne tilfælde. Præsident Brigham Young sagde engang: „Hold jeres synder som ikke vedrører andre, hemmelige, og hold jeres personlige ugudelighed hemmelig; skjul den så vidt det er muligt for offentlighedens blik.” (Discourses of Brigham Young, udv. af John A. Widtsoe, Salt Lake City; Deseret Book Co., 1941, s. 158)

For synd, som berører andre personer end en selv, bør man bekende sin synd til den person, der er berørt af synden ligesom man også må søge at opnå tilgivelse fra vedkommende.

Undertiden er ens overtrædelser af en sådan natur, at hvis man ikke omvender sig fra dem, bringer man sit medlemskab eller fællesskab med Kristi kirke i fare. En fuldstændig og effektiv omvendelse kræver at synderen som ønsker at

omvende sig, bekender sin synd for sin biskop eller for en anden præsiderende embedsmand i kirken. Kirkeembedsmanden kan ikke give synderen tilgivelse for sin synd (eftersom magten hertil udelukkende er forbeholdt Herren selv og dem til hvem han specielt uddelegerer denne magt). Men kirken kan gennem dens embedsmænd (magten ligger ikke hos embedsmændene men i kirken), med fuld kundskab om kendsgerningerne træffe de foranstaltninger med hensyn til kirkens lov, som omstændighederne kræver og fortjener.

Hvis en person har forårsaget sine synder og gennem behørig bekendelse har bragt orden i sit liv overfor Herren, overfor de mennesker vedkommende har fornærmet, samt overfor Jesu Kristi kirke hvis det er nødvendigt, kan vedkommende med fuld tillid søge Herrens tilgivelse og leve et helt nyt liv, idet den pågældende person stoler på Kristi fortjenester.

Herren har sagt:

„Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.” (L&P 58:42)

Som eksempel på hvorledes de mennesker føler, som gennem tro på Kristus samt gennem omvendelse, opnår tilgivelse, vil jeg citere følgende eksempler fra Mormons Bog. Først vil jeg citere fra Enos, som skrev:

„Og jeg vil fortælle jer om den kamp, som jeg havde med Gud, førend jeg fik forladelse for mine synder.

Se, jeg gik ud i skoven for at jage dyr; og de ord, som jeg ofte havde hørt min fader sige angående det evige liv og de helliges glæde, sank dybt i mit hjerte.

Og min sjæl hungrede, og jeg knælede ned for min Skaber og anrøbt ham i kraftig bøn og påkaldelse for min egen

sjæl, og jeg påkaldte ham den ganske dag, og da natten kom, vedblev jeg fremdeles at bede højt, så det nåede himlen. Og en røst kom til mig og sagde: Enos, dine synder er dig tilgivet, og du skal blive velsignet.

Og jeg, Enos, vidste, at Gud ikke kunne lyve; altså var min skyld borttaget.

Og jeg sagde: Herre, hvorledes er dette sket?

Og han sagde til mig: På grund af din tro på Kristus, som du aldrig før har hørt eller set. Og der vil gå mange år, førend han åbenbarer sig i kødet; gå derfor bort, din tro har frelst dig.

Og da jeg havde hørt disse ord, begyndte jeg at nære et inderligt ønske for mine brødre, nephiternes, velfærd og derfor udgød jeg min ganske sjæl til Gud for dem". (Enos 2-9)

Kærlighed og omsorg for ens medmenneskers velfærd fylder altid den forløstes hjerte og som den følgende beskrivelse illustrerer fyldes hjertet af fred.

Ved afslutningen af kong Benjamins magtfulde afskedstale:

„så han på mængden rundt omkring, og se, de var faldet til jorden, thi Herrens frygt var kommet over dem.

Og de havde set, at de i deres egen kødelige tilstand endog var ringere end støvet på jorden. Og de råbte alle som med een stemme, idet de sagde: O, vær barmhjerterig og anvend Kristi forsonende blod, så at vi kan få tilgivelse for vore synder, og at vore hjerter kan renses, thi vi tror på Jesus Kristus, Guds Søn, som skabte himlen og jorden og alle ting, og som skal komme ned blandt menneskenes børn.

Og efter at de havde talt disse ord, kom Herrens ånd over dem, og de fyldtes med glæde, eftersom de havde fået forladelse for deres synder og fred med samvittig-

heden ved den særdeles stærke tro, de havde på Jesus Kristus, som skulle komme ifølge de ord, som kong Benjamin havde talt." (Mosiah 4:1-3)

Den glæde og sjælefred som man får når man har modtaget forladelse for sine synder er smukt beskrevet i den beretning som Alma gav sin søn Helaman om sin omvendelse. Alma sagde:

„Thi jeg gik om med Mosiahs sønner og søgte at ødelægge Guds kirke, men Gud sendte os sin hellige engel for at standse os på vejen.

Og han talte til mig som med tordenrøst, og den hele jord skælvede under (mine) fødder, og (jeg) faldt til jorden, thi Herrens frygt kom over (mig).

Men røsten sagde til mig: Stå op! Og jeg rejste mig op og så engelen. Og han sagde til mig: Om du selv vil ødelægges, så søg dog ikke mere at ødelægge Guds kirke."

Og Alma sagde: „Og jeg faldt til jorden; og i tre dage og tre nætter kunne jeg ikke åbne munden, og jeg kunne heller ikke bruge mine lemmer.

Og engelen sagde flere ting til mig, som blev hørt af mine brødre, men jeg hørte dem ikke; thi da jeg hørte de ord: Om du selv vil ødelægges, så søg dog ikke mere at ødelægge Guds kirke, blev jeg grebet af så stor skræk og frygt, at jeg måske skulle blive ødelagt, at jeg faldt til jorden og ikke hørte mere.

Men jeg blev plaget af evig kval, thi min sjæl var i højeste grad i oprør og plaget af alle mine synder.

Ja, jeg huskede alle mine synder og overtrædelser, for hvis skyld jeg blev plaget af helvedes kvaler; ja, jeg indså, at jeg havde stridt imod min Gud, og at jeg ikke havde holdt hans hellige bud.

Og jeg havde dræbt mange af hans børn, eller rettere sagt, jeg havde forledt dem

til fordærvelse; ja, så stor havde min ugudelighed været, at selve tanken om at komme i min Guds nærhed plagede min sjæl med udsigelig angst.

O, tænkte jeg, gid jeg kunne blive forvist og tilintetgjort, både sjæl og legeme, så jeg ikke skulle komme til at stå for min Guds åsyn og blive dømt efter mine gerninger.

Og i tre dage og tre nætter blev jeg plaget og oprørt ved erindringen om mine mange synder, da huskede jeg også at have hørt min fader profetere for folket angående Jesus Kristus, en Guds Søn, der skulle komme for at gøre forsoning for verdens synder.

Og da denne tanke bemægtigede sig min sjæl, råbte jeg i hjertet: O, Jesus, du Guds Søn, forbarm dig over mig, som er i bitterheds galde og omgivet af dødens evige lænker.

Og da jeg tænkte således, mindedes jeg ikke længere mine kvaler, og jeg oprørtes ikke mere ved erindringen om mine synder.

Og hvilken glæde og hvilket forunderligt

Præsident Marion G. Romney og præsident Spencer W. Kimball

lys så jeg ikke; ja, min sjæl blev fyldt med glæde, lige så stor som min kval havde været.

Ja, jeg siger dig, min søn, at intet kunne være så smerteligt og så bittert, som min kval var. Og atter siger jeg dig, min søn, at på den anden side kan intet være så lifligt og sødt, som min glæde var." (Alma 36:6-21)

Jeg føjer mit vidnesbyrd til disse vidnesbyrd om at omvendelse bringer den sjæl som har tro på Herren Jesus Kristus og hans evangelium, tilgivelse samt velsigelserne „fred" og „hvile".

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtom og ydmyg af hjertet; „så skal I finde hvile for jeres sjæle." Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let." (Matt. 11:28-30)

At vi alle gennem omvendelse og ved at holde ud til enden må opnå denne hvile, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste Bruce R. McConkie – De tolv apostles Kvorum

Gud Herren og genoprettelsen

Vi er Herrens tjenere og han har udsendt os for at bringe verden et budskab.

Herren har et budskab til folk i dag, og han har åbenbaret det til os. Vi er blevet befalet at gå frem i hans navn, og med hans kraft og fortælle menneskene overalt hvad der venter os forude og hvad Herren ønsker at de skal gøre.

Freden er blevet taget fra jorden. Dette er en tid med krige og rygter om krige (se L&P 45:26).

Jorden vil snart blive hærget af pest og ødelæggelse.

Vi lever i en tid fyldt med trængsel og forvirring; det går ikke godt for nationerne, og alle ting er i oprør. Menneskenes hjerter svigter dem på grund af frygt, og Herrens store og frygtelige dag er nær, ja, den står for døren (se L&P 45:26; 110:16).

Vi lever i en tid med ondskab og synd. Hovedparten af menneskene er kødelige, sanselige og djævelske. De har glemt Gud og svælger i kødets lyster. Kriminalitet, umoral, aborter og homoseksuelle vederstyggeligheder er hurtigt ved at blive normen blandt de syndige og ugudelige. Verden er snart lige så fordærvet som den var i Noas dage.

Hvis vi skal kunne undgå de farer der

venter forude, hvis nogen af os skal kunne udholde den dag da Herren vender tilbage, hvis nogen af os skal kunne opnå fred i dette liv og blive arvinger til det evige liv i den kommende verden, må vi modtage budskabet sendt fra det høje og rette os efter de råd det indeholder.

Dette budskab - vores budskab til verden - er budskabet om genoprettelsen. Det er bekendtgørelsen om at himlene er blevet åbnet, at Guds stemme høres igen. Det er forkyndelsen af fred gennem overholdelsen af det hellige evangeliums love og ordinanser. Det er de gode tider om at der atter findes retmæssige ledere, som besidder rigets nøgler og som har magt til at binde på jorden og besegle i himlen (se L&P 27:13).

Den eneste måde hvorpå mennesket kan undgå ødelæggelsens vederstyggelighed der skal ramme de ugudelige i de sidste dage, er ved at omvende sig og efterleve evangeliet (se L&P 84:117). Evangeliet er budskabet om fred og frelse for alle mennesker. Og vi er blevet befalet at forkynde dets frelsende sandheder for alle mennesker overalt.

Og vi forkynder nu at den store Gud, som sidder på sin trone i hine himle, i denne vores tid har gengivet sit evige

evangeliums fylde. Han har på ny givet mennesket på jorden alle lærdomme, sandheder og principper; samt enhver retlighed, magt og nøgle; alt hvad der er nødvendigt for at han kan frelse og ophøje sine børn i den højeste himmel. Endnu en gang har mennesket modtaget det samme glade budskab som oplyste sindene og oplevede de fordums trofastes sjæle. Herren Jehova har, ved sin egen stemme og ved tjenende engle udsendt fra hans nærvær, samt ved Helligåndens gave, påny givet den plan og det system som frelste Adam, Enok, Abraham og Moses og alle de fordums hellige.

Vores guddommelige hverv - det bud vi har modtaget fra ham hvis tjenere vi er - pålægger os at undervise i frelsens lærdomme samt at bære vidnesbyrd om deres evige sandhed. Og derfor belærer og bevidner vi i alvor om disse vidunderlige sandheder som vi har modtaget. Man finder kun sand religion hvor mennesker tilbeder den sande og levende Gud. Falsk religion er altid resultatet af tilbedelse af falske guder. Selve det evige liv, som er den største af alle Guds gaver, er tilgængelig for dem, og udelukkende for dem, som kender Gud og Jesus Kristus, som han har sendt (se L&P 6:13; Joh. 17:3).

Det er på mode i denne moderne verden at tilbede falske guder af enhver art og slags. Der findes mennesker som bøjer sig for figurer af træ og sten, der er andre som beder til billeder og ikoner. Der findes mennesker som tilbeder køer og krokodiller, og der er andre som hævder at Adam, eller Allah eller Buddha er deres gud.

Der er mennesker som anvender Guddommens navne om en eller anden form for åndelig væsen der er immateriel, uskabt og ukendt og som opfylder det

uendelige rum og som er allestedsnærværende, men ikke opholder sig noget bestemt sted.

Og der findes endog de mennesker som støtter den næsten utrolige teori at Gud er en evigt studerende, som er immatrikuleret ved universets universitet, hvor han er ivrigt optaget af at lære nye sandheder og samler sig ny og fremmed viden som han ikke kendte før.

Hvor nedsættende det dog er - det grænser næsten til blasfemi - at nedværdige Herren den almægtige ved at sige at han er en statue, et billede eller et dyr, eller en åndelig substans eller at han hele tiden lærer, men aldrig er i stand til at komme til kundskab om al sandhed (se 2 Tim. 3:7). Det første princip i åbenbaret religion er at kende Guds natur og væsen. Vi ved „at der findes en Gud i himlen, som er uendelig og evig, den samme uforanderlige Gud fra evighed til evighed, som skabte himlen og jorden og alt, hvad der findes i dem” (L&P 20:17).

„Vi er blevet befalet at gå frem . . . og fortælle menneskene overalt hvad der venter os forude og hvad Herren ønsker de skal gøre”

Denne store Gud, Herren den Almægtige, er en person med et tabernakel. Han „har et legeme af kød og ben, lige så følbart som et menneskes” (L&P 130:22). Han er almægtig, altvidende og allestedsnærværende. Han besidder al magt, han kender alt og er gennem sin Ånds kraft i alle ting.

Vi ved og bevidner „at han skabte mennesket, mand og kvinde, efter sit eget

billede, og i sin egen lignelse skabte han dem" (L&P 20: 18).

Alle mennesker er den evige Faders åndelige børn. Vi er børn af celestiale forældre. Vi levede og boede i herlighedsens riger før grundvolden til denne jord blev lagt.

Vores evige Fader ordinerede og etablerede disse love - kaldet Guds evangelium - som ville sætte os i stand til at gå frem og have fremgang og blive ham lig.

Vi ved og bevidner, at da han anbragte mennesket på jorden, gav (han) dem det bud, at de skulle elske og tjene ham, den eneste levende og sande Gud, og at han skulle være det eneste væsen, som de skulle tilbede" (L&P 20:19).

Vi ved og bevidner at den vigtigste årsag til Mikael's fald var at mennesket derved ville komme til at eksistere og vi bevidner ligeledes at Gud den almægtige gav sin enbårme Søn (se L&P 20:21) for at løskøbe mennesket fra den timelige og åndelige død som Adams fald bragte ind i verden.

Vi ved og bevidner at Kristus, „blev korsfæstet, døde og opstod igen den tredje dag;

og opfor til himlen for at sidde ved Faderens højre hånd og regere med almægtig kraft efter Faderens vilje,

for at så mange, som vil tro og lade sig døbe i hans hellige navn og holde ud i tro til enden, skal blive frelst; (L&P 20:23-25).

Vi ved og bevidner at frelse findes i Kristus; samt at den skyldes hans godhed og nåde; samt at han er vores talsmand hos Faderen.

Vi bærer vidnesbyrd om at han er den eneste mellemmand mellem mennesket og Gud; at gennem hans forsonende offer kan det faldne menneske blive forsonet med Gud; og at han „tilintetgjorde

døden og bragte liv og uforkrænkelighed for lyset ved det evangelium" (2 Tim. 1:10). Vi tilbeder Faderen, i Sønnens navn, ved Helligåndens kraft, og vi opfordrer alle mennesker overalt i verden til at slutte sig til os.

Der er ingen frelse i at tilbede falske guder; der er ingen frelse i falsk religion; der er ingen frelse i nogen som helst form for synd. Mennesket alene kan ikke frelse sig selv. Intet menneske kan kalde sit hensuldrende legeme frem fra graven og få det til at leve igen i udødelig herlighed. Intet menneske kan skabe en cele-

Eldste Bruce R. McConkie og præsident Spencer W. Kimball

stia! himmel hvis indbyggere vil leve i evig herlighed.

Alle de afgudsstatuer, ikoner og billeder der er lavet fra verden begyndte og frem til verdens ende vil ikke have kraft nok til at kunne rense og fuldkommengøre en eneste menneskelig sjæl.

På samme måde vil hverken Adam, Allah eller Buddha, eller nogen anden person hvadenten han er virkelig eller opdigtet, nogen sinde kunne bringe det faldne menneske frelse.

En ukendt, uskabt, immateriel åndelig intethed har aldrig, og vil heller aldrig kunne begave mennesket med Åndens gaver og vil heller ikke kunne forsikre dem om et evigt celestia!t hjem.

Og en studentergud, med begrænset magt, som blot gør forsøg i de evige laboratorier, er ikke et væsen som jeg i det mindste, ville føle mig tilbøjelig til at stole fuldstændigt på.

Sandheden om Gud, sandheden om religion, sandheden om frelse - kan kun forstås gennem åbenbaring. Menneskene i vores tid vil aldrig kunne finde fred, eller sikkerhed eller frelse i verden. Krig, sygdomme og ødelæggelser vil fortsætte med at feje hen over jorden som en stormflod.

Kriminaliteten og ondska!ben vil vokse; menneskenes kærlighed vil blive kold (se Matt. 24:12). Vi behøver ikke at vente på at menneskene en dag skal indføre retfærdighedens tidsalder.

Men dem, der vender sig til Kristus, som tror på hans evangelium, og som slutter sig til hans kirke, og efterlever hans love, og som derved tilbeder Faderen i hans hellige navn - sådanne skal finde fred og sikkerhed og frelse. I verden vil menneskene komme ud for trængsler; i Kristus skal de finde fred (se Joh. 16:33).

Og derfor siger vi: Vi er Herrens tjenere.

Han har åbenbaret sig for os gennem Helligåndens kraft. Vi ved hvem det er vi tilbeder. Det er vores herlige privilegium at tale om ham og hans veje, og vi taler som nogle der har myndighed og ikke som farisæerne.

Vi ved gennem Helligåndens åbenbaring til vores sjæle, at Gud er vor Fader, at Jesus Kristus er alle tings Herre, samt at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds rige på jorden og det er anbragt som et lys på en bakke for at forkynde sandheden om Gud til en falden verden.

Når vi taler ved Helligåndens kraft, er vores ord hellig skrift og det er da røsten og viljen hos ham som sendte os.

Det er vores vidnesbyrd at den almægtige Gud er vores evige Fader, som lever i celestiale riger; at Herren Jesus Kristus er hans Søn i den sande og bogstavelige betydning af ordet; at den hellige Messias kom til verden for at dø på korset for verdens synder; samt at Helligånden - en åndelig person, et åndeligt menneske - er deres tjener og vidne, hvis åbenbaringer og gaver og begavelser er tilgængelige for de trofaste i enhver nation og blandt alle folkeslag. Og vi siger nu således som det er befalet os at gøre:

„Frygt Gud og giv ham ære, thi hans doms time er kommet, og tilbed ham, som har skabt himlen og jorden og havet og vandenes kilder” (L&P 133:38-39).

Vi siger: Kom, tilbed Herren i hellighedens skønhed. Kom, tilbed Herren den almægtige, skabelsens konge. Kom til Kristus og tro og adlyd hans lov for intet menneske kommer til Faderen uden gennem ham eller hans ord. Kom og glæd jer over Herrens åbenbaringer til Joseph Smith og profeterne i de sidste dage, for de åbenbarer Kristus og er vidner om Gud i disse sidste dage.

Vend jer til Herren vores Gud. Omvend jer fra alle jeres synder. Aflæg falske lærdomme; fly alle falske guder; søg sandheden.

Bliv ikke bedraget af menneskers eller djævlens lærdomme. Hold fast ved sandheden og udøv tro således som det var tilfældet med menneskene i fordums tid for hvem himlene blev åbne og som gjorde deres kaldelse og udvælgelse sik-

ker i deres jordiske prøvestands tid (se 2. Pet. 1:10).

O, Gud vor Fader, vil du se på dine børn på jorden med kærlighed og nåde, giv dem mulighed for at omvende sig, og led dem på din hellige vej, således at de kan opnå fred i dette liv og evigt liv i den næste verden. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste J. Thomas Fyans – De halvferds' Præsidium

Syv begivenheder af stor betydning

Jeg hørte ligesom jer om vulkanen St. Helens' udbrud. Vi fik gennem aviser og blade, gennem radioen og gennem TV beskrevet dette storslåede fænomen. Hele min fornemmelse af hvad der var gået for sig havde jeg fra andre.

For tre uger siden var jeg imidlertid i Longview i Washington, som bogstavelig talt ligger ved foden af St. Helens. Floden løber 80 km fra denne vulkan. Jeg så store opmudringsmaskiner og slæbeskovle der skræbde mudder op fra

floden hvorpå man dyngede det op så det kom til at dække flere hektar selv om det lå i bunker der var højere end et menneske. Jeg forstod til dels hvilken kraft der var blevet frigjort ved St. Helens' store udbrud. Man har anslået at vulkanen har udspøjet omkring 2,5 km³ støv.

Jeg vil gerne med et andet billede beskrive en kraft der overgår St. Helens og Vesuv samt alle de jordskælv og tornadoer der forstyrrer vores fysiske fred.

Må jeg have lov at stille vores venner, der ikke er medlemmer af kirken, et par spørgsmål?

I har måske undret jer over hvad det er jeres venner, der er mormoner, tror på. Lad os gå til mormonsismens bjerg og se og måske forstå hvorfor jeres venner tror på den måde som de gør. For kraften der kommer fra dette bjerg vil påvirke jeres liv - ja, jeres evige liv.

Lad os oprigtigt bede om at det I ser og føler der vil bibringe jer en forståelse.

Der er syv begivenheder af stor evig betydning som jeres ven der er mormon vil fortælle jer om.

Begivenhed nummer et: denne storslåede tilkendegivelse af kraft begyndte en smuk forårs morgen i året 1820. En oprigtig sandhedssøger gik ud i en lille skov, som ved denne begivenhed blev gjort hellig og knælede ned i ydmyg bøn til sin himmelske Fader, skaberen af bjerge og have og af alle de ting vi ser om dagen samt af alle de himmelske lys fra stjerner og planeter som vi iagttager om natten.

Himlene blev åbnede og denne store og ædle ånd, Joseph Smith, begyndte at samtale med himmelske væsner. Lad jeres øjne se og jeres hjerter føle, og lad os i det mindste tildels udvise forståelse mens vi lytter til det ordbillede som beskriver denne begivenhed.

„I dette . . . øjeblik så jeg en lysøjle lige over mit hovede, stærkere end solens glans, og den dalede gradvis ned, indtil den hvilede på mig.

. . . Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trods enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: Denne er min elskede Søn. Hør ham!” (J.S.S. 1:16-17).

Al usikkerhed forsvandt. Joseph Smith havde opnået en personlig viden vedrørende virkeligheden af disse guddommelige væsener. Faderen og Sønnen, universets skabere, viste sig for Joseph Smith. . Begivenhed nummer to: Der er gået tre år siden denne første store åbenbaring. Det er nu 1823. Et andet lys viser sig - og en engel instruerer den unge profet. Lad os atter lytte.

„Medens jeg således var i færd med at påkalde Gud, opdagede jeg, at et lys begyndte at vise sig i værelset; hvilket lys blev stærkere og stærkere, indtil værelset var mere oplyst end midt på dagen, da pludselig en person viste sig ved siden af min seng, stående i luften, thi hans fødder rørte ikke ved gulvet.

Han kaldte mig ved navn og sagde til mig, at han var en budbærer, sendt til mig fra Guds åsyn, og at hans navn var Moroni, at Gud havde et værk for mig at udføre. . .

Han sagde, at der var en bog henlagt, der var skrevet på guldplader, og som indeholdt en beretning om dette kontinents tidligere indbyggere og deres oprindelse. Han sagde også, at den indeholdt det evige Evangelium i dets fylde, som Frelseren overgav de tidligere indbyggere det.” (Joseph Smith, 2:30, 33-34).

Begivenhed nummer tre: fire år senere: „Endelig kom det øjeblik, da jeg skulle have pladerne sammen med Urim og Tummim og brystpladen. Da jeg den 22. september 1827, da endnu et år var omme, som sædvanlig gik til det sted, hvor de lå gemt, overgav det samme himmelske sendebud mig dem med den erklæring, at jeg ville blive holdt ansvarlig for dem.” (JS, 2:59).

Guldpladerne, der indeholdt et dyrebart budskab var nu overdraget, dette budskab ville blive hvasket frem ved gud-

Medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum

dommelig oversættelse, som var det en stemme fra støvet.

Lad os prøve at fornemme ånden i oversættelsesprocessen således som den er blevet beskrevet af Oliver Cowdery:

„Det var de dage, som man aldrig kan glemme - at sidde under lyden af en stemme, der talte drevet af himmelens inspiration, fyldte mit hjerte med største taknemmelighed! Dag efter dag vedblev jeg uafbrudt at nedskrive historien eller beretningen, den såkaldte Mormons Bog, efterhånden som ordene faldt fra hans læber.”

(JS. s. 68). Begivenhed nummer fire: endnu to år er gået. Og nu får han atter besøg, og der bliver givet ham kraft fra det høje. Det aronske præstedømme, som besidder visse særlige nøgler bliver

gengivet til jorden. Denne begivenhed beskrives således:

„Vi var stadig beskæftiget med oversættelsesarbejdet, da vi den følgende måned (maj 1829) en bestemt dag gik ud i skoven for at bede og adspørge Herren angående dåb til syndernes forladelse, som vi fandt omtalt under oversættelsen af pladerne. Medens vi således bad og påkaldte Herren, nedsteg et sendebud fra himlen i en lyssky, og efter at have lagt hænderne på os ordinerede han os, idet han sagde:

I Messias' navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse; ... Sendebudet, som besøgte os, ved

denne lejlighed og overdrog os dette præstedømme, sagde, at hans navn var Johannes, den samme, som i Det nye Testamente kaldes Johannes Døberen, og at han handlede under ledelse af Peter, Jakob og Johannes, som havde det melkisedekske præstedømmes nøgler, hvilket præstedømme, sagde han, skulle overdrages os til rette tid, og at jeg skulle kaldes den første ældste i kirken og han (Oliver Cowdery) den anden. Det var den 15. maj 1829, at vi blev ordineret under dette sendebuds hånd og blev døbt.” (JS. 2:68-69, 72).

Peter, Jakob og Johannes kom og ordinerede dem til det melkisedekske præstedømme, som har myndigheden til at handle i Guds navn.

En bekendt af Joseph Smith fremsatte følgende interessante udtalelse: „Hvis du spurgte Joseph hvorledes Adam så ud ville han med det samme kunne fortælle dig det; han ville fortælle dig om hans højde og om hans udseende og alt hvad der ellers var at fortælle om ham. Du kunne have spurgt ham ud med hensyn til Peter, Jakob og Johannes, og han kunne have fortalt dig det.” (John T. Caylor i *Journal of Discourses*, 18:326). Ser I mine ikke-mormon-venner, at han kendte dem fordi han havde et personligt fællesskab med dem.

Begivenhed nummer fem: Vi befinder os i året 1836. Her gav Frelseren sig personligt tilkende over for Joseph Smith og Oliver Cowdery, som de beskriver med disse smukke ord:

„Sløret blev borttaget fra vort sind, og vor forstands øjne åbnedes. Vi så Herren stå på talerstolens brystværn foran os, og under hans fødder var et fint lagt gulv af ægte guld af farve som rav.

Hans øjne var som en ildslue, hans hår var hvidt som nyfalden sne, og hans an-

sigt overgik solen i klarhed. Hans røst var som store vandes brusen, ja, Jehovas røst, som sagde:

Jeg er den første og den sidste. Jeg er den, som lever. Jeg er den, der blev slået ihjel, og jeg er jeres Talsmand hos Faderen.” (L&P 110:1-4).

Lad mig dele en øjenvidneberetning om nogle af disse ting, med jer. Jeg citerer: „Jeg skal ikke gøre forsøg på at skildre jer mit hjertes følelser, ej heller den majestætiske skønhed og herlighed, der omgav os ved den lejlighed, men I må tro mig, når jeg siger, at hverken jorden eller mennesket med alle tiders veltalenhed kunne iklæde sproget så fængslende og ophøjede ord som denne hellige person. Nej! Ej heller evner denne jord at give den glæde, skænke den fred eller fatte den visdom, som hver sætning indeholdt, som han udtalte ved den Helligånds kraft. Forvisningen om, at vi

„Den åndelige kraft der kom fra Sinaj i fordums tid, samt de genoprettende kræfter, er blevet sendt fra himlen i vor tid”

befandt os i en engels nærværelse, visheden om, at vi hørte Jesu røst og den rene sandhed, som den kom fra en hellig person, dikteret ved Guds vilje, er for mig noget, der ikke kan beskrives. (JS, s. 68-69).

Begivenhed nummer seks: Bibelske profeter har igennem tiderne forudsagt Israels indsamling. Lad os gennemgå Moses’ besøg hos Joseph Smith og Oliver Cowdery og hans overdragelse af indsamlingens nøgler:

„Efter at dette syn sluttede, åbnedes himlene atter for os, og Moses viste sig for os og overdrog os nøglerne til Israels indsamling fra jordens fire dele og til at føre de ti stammer fra nordenland. (L&P 110:11)

Begivenhed nummer syv: Derpå kom Elijah som en direkte opfyldelse af Malakias' forudsigelse. Lad os lytte til denne himmelsendte sandhed: „Da dette syn var forbi, åbnede der sig for os et andet stort og herligt syn, thi Elias, profeten som blev optaget til himlen uden at smage døden, stod foran os og sagde: Se, tiden er tilfulde kommet, om hvilken der blev talt gennem Malakias' mund, vidnende, at han (Elias) skulle blive sendt, før Herrens store og frygtelige dag kommer,

for at vende fædrenes hjerter til børnene og børnenes til fædrene, at han ikke skal komme og slå hele jorden med band.” (L&P 110:13-15)

Elijahs myndighed er præstedømmets beseglingsmyndighed hvorved ting der bindes eller løses på jorden, bindes eller løses i himlen, Denne myndigheds nøg-

ler virker således atter på jorden og anvendes i forbindelse med alle evangeliets ordinanser for de levende og de døde. Der er blevet tilkendegivet stor kraft på bjergene. Det var fysisk kraft der blev tilkendegivet på St. Helens, men den vil sandsynligvis snart dø ud, og vil derpå forblive rolig i en længere årrække. Den åndelige kraft der kom fra Sinaj i forudtids tid, samt de genoprettende kræfter, der er blevet sendt fra himlen i vor tid, vil ikke dø ud men påvirke os igen alle evigheder.

Herren har sagt: „Der findes intet øje, som ikke skal se, ej heller øre, som ikke skal høre” (L&P 1:2), „enten . . . min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme” (L&P 1:38).

Jeg hæver min stemme i højtideligt vidnesbyrd om at disse begivenheder vedrørende himmel og jord virkelig har fundet sted, at Frelseren virkelig lever, samt at hans myndighed findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Må Herren velsigne jer mine venner, således at I kan se, høre og forstå. Hvorfor ikke begynde denne vandring i dag? I Jesu Kristi navn. Amen. □

Eldste Marvin J. Ashton— De tolv apostles Kvorum

Modgang og dig

For et par dage siden havde jeg den fornøjelse at kunne være sammen med to af mine venner, der diskuterede deres favorithold i forhold. De var enige om at det der sandsynligvis begrænsede holdet mest med hensyn til at opnå en førende stilling indenfor den nationale sportss verden var dets turneringsplan. De mente, at holdet for dets egen skyld skulle stræbe efter at spille mod nogle stærkere modstandere. Hvad enten det er indenfor fodbold eller livet, er modstanderne, dem vi konkurrerer med, dem vi er imod eller modstår - vores modspillere, vores fjender eller vores problemer - ofte den afgørende faktor med hensyn til vores endelige styrke og indsats.

Modgang vil vise sig under en eller anden form i ethvert menneskes liv. Det er måden hvorpå vi forbereder os til den, samt måden hvorpå vi møder den, der udgør hele forskellen. Vi kan blive nedbrudte på grund af modgang eller vi kan blive stærkere. Det er op til den enkelte hvad det endelige resultat skal blive. Henry Fielding sagde engang: „Modgang er afprøvningen af et princip. Uden denne afprøvning kan et menneske næppe vide hvorvidt han eller hun er ærlig

eller ej.” (*The New Dictionary of Thoughts*, red. af Ralph Emerson Browns, n.p.: Standard Book Co., 1957, s. 6).

Når vi ved at modgang kan omfatte lidelse, armod, sorg, ulykker, eller katastrofer, hvorledes kan vi da bedst benytte modgang som en mulighed for personlig vækst og udviklin?

Lad mig som et svar på disse spørgsmål

„Modgang vil vise sig under en eller anden form i ethvert menneskes liv. Det er måden hvorpå vi forbereder os til den, samt måden hvorpå vi møder den, der udgør hele forskellen”

dele en tildragelse som en af mine specielle venner kom ud for, som han på mit forlangende fortæller med sine egne ord. Jeg synes hans oplevelse er en magtfuld prædiken.

„Det var den tredie lørdag i januar for

nogle få år siden. Jeg var spændt på at skulle deltage i et seminar samme morgen. Jeg havde været hjemme fra min mission i Honolulu på Hawaii i 6 måneder og jeg gennemgik alle en hjemvendt missionærs tilpasningsvanskeligheder. Den udfordring som familien, piger, studium samt den kendsgerning at der på universitetet var 25.000 andre studerende, som var intelligente og ihærdige - nogle af dem endog med masser af penge, mens der var andre der ligesom mig selv måtte vende hver øre - gjorde ikke tingene lettere.

Jeg havde tidligere på ugen fundet et job i et maskinværksted hvor jeg skulle passe en hydraulisk presse. Vi lavede pakninger til hydraulisk udstyr. Efter at have overværet seminaret om morgenen gik jeg på arbejde. Kimball, min kollegiekammerat og tidligere missionærkammerat som var gået på arbejde tidligere om morgenen, forklarede mig, hvorledes jeg skulle fremstille en ny pakning. Efter cirka 20 minutter hang en af de mindste pakninger fast på overfladen af pressepladen. Jeg kæmpede med min venstre hånd for at få den af. Da jeg gik til siden for at koncentrere mig helt om at få den af og bruge min højre hånd, lukkede maskinen sammen om min venstre hånd med forfærdelig lyd idet den knuste min hånd lige under håndledet. Efter hvad der syntes som at være en evighed, åbnede den store presse sig til sidst. Min første tanke da jeg så min hånd var: „Sikke et griseri!“ Derpå hvi-skede den indre stemme som jeg var kommet til at kende, elske og værdsætte: „Jerry, du har mistet din hånd.“ Derpå fulgte der fire timer med operationer. Det første jeg husker jeg hørte, var kirurgens stemme i opvågningsstuen.

„Jerry,‘ sagde han, „kan du høre mig?“

„Ja,‘ svarede jeg.

„Vi var nødt til at fjerne din hånd.‘

De efterfølgende fire dage var fyldte med tårer, smerter, venner, kort, breve og familie. Omsorgsfulde mennesker gjorde det meget lettere for mig, især Kimball. Han underrettede mine forældre og andre der stod mig nær, og hjalp mig på enhver tænkelig måde. Jeg behøvede aldrig at spørge efter noget. Det var allerede udført. Med sit eksempel og sin støtte, gav han mig mod til at stå overfor denne nye udfordring.

Dagene på hospitalet var fyldte med

smertefulde, søvnløse timer og nætter. Disse nætter gav mig en mulighed for at tænke over Frelseren og Joseph Smith, som jeg aldrig havde gjort det tidligere. Jeg gennemgik profeten Josephs liv ud fra alt det jeg havde lært. Han stod overfor fysiske, følelsesmæssige og åndelige trængsler. Jeg var forundret over hans dygtigt vundne sejre. På dette svære tidspunkt lovede jeg Herren, at jeg ville forsøge at acceptere alle mine udfordringer, ligesom profeten Joseph Smith havde accepteret sine.

Selvfølgelig tænkte jeg i løbet af de første nætter ,hvorfor lige mig?' Derpå tænkte jeg, ,ikke mere noget med rodeo, fodbold, eller med at stå på ski,' og jeg tænkte på hvilken kvinde der mon ville gifte sig med en mand med én hånd. Jeg havde ikke udviklet nogen god forestilling om mig selv og besad heller ikke ret megen selvtillid, så disse tanker øgede mine bekymringer.

Min mor besøgte mig på universitetet og jeg kørte med hende hjem for at være hjemme i weekenden. Hun sagde noget, som atter fik mig til at værdsætte hendes storhed: ,Jerry, hvis jeg blot kunne give dig min venstre hånd og få den til at fungere, ville jeg gøre det.'

Det var fastesøndag om søndagen. Jeg takkede alle for deres tanker, bønner og kort, idet jeg stod med min afkortede og indbundne arm. Jeg forstod som aldrig før, at gode venner og trofaste familiedlemmer gør udfordringerne mindre besværlige.

Efter vidnesbyrdmødet, gav en ven jeg ser meget op til, mig en speciel velsignelse. Hans velsignelse besvarede en masse af mine spørgsmål. Han fortalte mig, at denne ulykke ikke var en straf for noget jeg havde gjort, men at det snarere var en mulighed for at hjælpe mig til at blive et

bedre menneske samt for at udvide de specielle træk, som manglede at blive udviklet. Han fortalte mig, at denne udfordring ville give mig større forståelse for folk, for forskellige problemer samt for livet. Når jeg nu ser tilbage har hvert punkt i hans velsignelse og opmuntring hjulpet mig til at realisere mine muligheder.

Det jeg frygtede mest var, hvorledes folk ville acceptere mig. Ville de være bange for mig, stille sig tvivlende overfor min duelighed eller ville de tilsidesætte mig, før jeg kunne bevise, hvad jeg er værd? Ville pigerne afslå, når jeg inviterer dem i byen, fordi jeg er anderledes? Ville det gøre dem ubehagelig til mode at blive set sammen med mig?

Jeg havde inviteret adskillige piger i byen efter min mission, men jeg havde kun inviteret Julie ud et par gange. Da jeg vågnede op på hospitalet, dagen efter operationen, var Julie der sammen med nogle andre venner. Jeg bad alle de øvrige om at forlade værelset, og jeg gik derpå i gang med at holde hvad jeg mente der var den fuldkomne tale for hende. Jeg fortalte hende, at man havde været nødt til at fjerne min hånd. Hvis hun følte det pinligt eller skammede sig over at være sammen med mig eller over at blive set sammen med mig i fremtiden, skulle hun ikke føle sig tvunget til at fortsætte i en eventuel fremtidig forlovelse. Jeg kunne i dette øjeblik se vreden i hendes øjne. Og hun fortalte mig ligeud, at hun ikke var der af medlidenhed eller pligt, men kun fordi hun var interesseret i mig. Hun sagde, at hun ville hjælpe mig, men at hun aldrig ville ynkes over mig. Seks måneder senere blev vi gift i Salt Lake templet.

Der var mange jobinterviews, fordomme og afvisninger; men Herren velsigne-

Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det første Præsidentskab

Præsident N. Eldon Tanner
1. Rådgiver

Præsident
Spencer W. Kimball

Præsident Marion G. Romney
2. Rådgiver

De tolv Råd

Ezra Taft Benson

Mark E. Peterson

LeGrand Richards

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

De halvferds Præsidium

Franklin D. Richards

J. Thomas Fyfe

Neil A. Maxwell

Carlos E. Atasy

M. Russell Ballag

Dean L. Larsen

Royden G. Deneck

Maron D. Hanks

A. Theodore Tulle

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Hartman Rector, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Phingier

W. Grant Bargenter

Robert D. Hiles

Ashley Y. Komatsu

Joseph B. Wirthin

Gene R. Cook

Charles Deiter

William R. Brechtford

George P. Lee

John H. Groberg

Jacobo de Jagger

Vaughn J. Fralichstone

Robert E. Wells

G. Homer Durham

James M. Peanmore

Richard G. Scott

Hugh W. Finneck

F. Enzo Buzze

Yoshitako Kouchi

Ronald E. Peterson

Derek A. Grubbs

Robert L. Bainsman

Rex C. Peters, Sr.

F. Burton Howard

Teddy E. Blinnson

Jack H. Gosmond, Jr.

Richard G. Scott

Yoshitako Kouchi

Ronald E. Peterson

Derek A. Grubbs

Robert L. Bainsman

Rex C. Peters, Sr.

F. Burton Howard

Teddy E. Blinnson

Jack H. Gosmond, Jr.

Emeritus medlemmer af De halvferds første Kvorum

Emeritus patrark

Eldred G. Smith

S. Daphin Young

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

Bernard P. Brockbank

Victor L. Brown

Richard Clarke

1. Råd giver

Joseph Anderson

John W. Vandenberg

St. Lasse Stone

Det præsiderende Biskopråd

H. Burke Peterson
1. Råd giver
Victor L. Brown
2. Råd giver
Richard Clarke
Præsiderende biskop

de os på utallige måder for fortsat at opmuntre os. Da vi fik vores første lille pige, Bracken, havde vi ikke penge nok til at vi kunne fortsætte vores studier. Så efter en alvorlig beslutning gik vi ind i forretningsverdenen, hvilket viste sig at være endnu en mulighed for at lære noget. Efter et par år - med meget modgang - var jeg i stand til at påbegynde en karriere indenfor arbejdsledelse, som ikke alene opfyldte mine mål, men ligeledes var et svar på mine bønner.

I dag kan jeg, når jeg ser tilbage, se at den udfordring, som ligger i modgang er noget man kan bygge videre på. Selvfølgelig kan jeg ikke sige at det var en behagelig oplevelse; det var forfærdeligt. Jeg håber imidlertid at jeg har anvendt denne modgang positivt. Når jeg ser andre mennesker med problemer, med smerter, når der opstår virkelig modgang, har jeg mulighed for at føle med dem, men måske kan jeg ligeledes hjælpe dem, idet de kan se at jeg også har udfordringer at slås med.”

Efter en diskussion fornylig om modgang, var der en ung mand, der var bekymret over de byrder hans mor måtte bære, som stillede dette spørgsmål: „Hvis Gud er almægtig og ved alt, hvorfor lader han da min mor gennemgå lidelser, når han allerede ved, hvad resultatet vil blive?” Vores svar var: „Din mors trængsler er ikke en prøve for, at Herren kan bedømme hende. Det er prøver og trængsler, således at din mor kan bedømme sig selv. Det er af yderste vigtighed, at hun kender sin styrke under modgang samt, at hun kan vokse på grund af sådanne erfaringer.”

Profeten Joseph Smith blev sammen med adskillige af sine ledsagere holdt fanget i Liberty i Missouri i adskillige måneder under forfærdelige omstændig-

heder. De anmodninger og appeller de havde indgivet til betjentene og til domstolene havde ikke bragt nogen hjælp. I sin desperation bad Joseph sin himmelske Fader om forståelse og hjælp. Til sidst modtog han budskabet:

„Min søn, fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot være et øjeblik, og om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje, og du skal triumfere over alle dine fjender.” (L&P 121:7-8). Nøjagtigt og uden tøven kan man erklære at Joseph Smiths ædle karakter og betydning blev dannet og opnået ved, at han konstant sejrede over sine trængsler. Jesus udviklede ligeledes en enestående mental, fysisk, åndelig og social balance ved, at han virkede og tjente under alle former for prøver.

„Skønt han var Søn, lærte han lydighed af det, han led, og da han havde nået fuldendelsen, blev han ophav til evig frelse for alle, som er lydige mod ham.” (Hebr. 5:8-9).

Besværligheder er et værdifuldt redskab i vores stræben efter fuldkommenhed. Modgang behøver ikke nødvendigvis at have nogen forbindelse med styrke. Hvis vi er forberedte, kan vi møde livets udfordringer og sejre. Vi bliver Herrens disciple, når vi fortsætter trofast under alle omstændigheder - der i blandt under lidelser og tragedier.

C. S. Lewis (engelsk forfatter 1898-1963) delte en betydningsfuld iagttagelse med os, da han sagde: „Jeg har set stor åndelig skønhed hos mennesker, som har lidt meget. Jeg har set mennesker, som for størstedelens vedkommende blev bedre med årene og ikke værre, og jeg har set hvorledes den sidste sygdom kan skabe skatte af mod og ydmyghed hos mennesker, der så ud til at være alt andet end

lovende." Jeg har en anden speciel ven, som har kendt meget få dage i sit liv, som ikke har været fyldt med smerte, ubehag eller sygdom. Han byder mørkets magter og trængsler trods. Hans svære trængsler, som han altid har mødt på rette vis, har hjulpet ham til at blive, hvad han er i dag. Lige som Kaleb i fordums tid, kan han sige: „Endnu den dag i dag er jeg rask og rørig . . . så giv mig da dette bjergland." (Jos. 14:11, 12). Flere bjerge, selv dem der består af stor modgang, kan bedre forberede os til i morgen, hvis vi er villige til at bestige dem.

Jesus Kristus, Mesteren, 'deler' sig livs trængsler og sejre med os for at motivere os lede os. Gud styrkede sin Søn, Gud vil ligeledes støtte os, hans børn, hvis blot vi

vil vende os til ham, når vi behøver vejledning.

Hvilken velsignelse det er, at vide at vi kan modtage hjælp mod alle modstanderens gloende pile hvis vi er trofaste. En værdig daglig bøn er en bøn om kraft til at forblive trofast under alle omstændigheder.

Velvidende at Satan og hans hærskarer er utrættelige i deres forsøg på at latterliggøre, hæmme, forklejne og få os alle til at give efter og til sidst falde, hvilken indstilling burde vi da have i dagens samfund? Der er en vigtig ting vi kan gøre udover det at undgå strid og kiv; og det er at leve i værdighed. Der er noget helligt ved det at leve i værdighed. Vi behøver ikke at skændes eller konkurrere med dem, som fremmer eller opfor-

drer til strid. Vi behøver ikke at bruge vores tid på hævn. Dem, som vil bedrage, ødelægge eller forklejne andre, høster deres egen belønning. Deres gerninger har hverken godt lov eller er rosværdige. Hvor afvæbnende må det ikke være for fjenderne at se de tapre gå frem med værdighed og ære under alle udfordrende omstændigheder. Foragt og latterliggørelse er to af de største former for modgang, det kræves af os, at vi gennemgår i dagens verden. At dagligt gøre Herrens vilje levner os ikke tid til strid og kiv.

Hos Harry Emerson Fosdick læser vi: „Det mest usædvanlige ved en østers er dette. Der kommer nogle irriterende elementer ind i skallen. Østersen kån ikke lide disse irriterende elementer. Men ef-

tersom den ikke kan befri sig for dem, anvender den det irriterende til at frembringe det mest vidunderlige en østers har mulighed for at gøre. Hvis der er irriterende elementer i vort liv i dag, er der kun en medicin; lav en perle. Det vil måske blive en perle af tålmodighed, men alligevel, lav en perle. Og det kræver tro og kærlighed at gøre.” (In the Treasure Chest, red. af Charles L. Wallis, New York: Harper & Row).

Dem, som giver efter for modgang, bliver svagere. For den tapre er det springbrædt til øget kraft. Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og gudfrygtige mennesker verden over ønsker ikke at bede om at blive fri for trængsler. De vil hverken give op eller blive grebet af frygt. De vil stræbe efter at berede sig til at møde og overvinde vanskelige trængsler.

Sædvanligvis findes der ikke lette svar på vores problemer. Hver enkelt må tænke, planlægge, arbejde og bede for at finde den hjælp vedkommende behøver og det mod vedkommende må besidde for at overvinde sit problem eller bære sit kors - eller hvad der nu end er faldet i den pågældende persons lod.

Vindere sætter dag efter dag opnåelige mål. Deres planer består af ting der kan gøres, ikke af ting der ikke kan gøres. De erindrer sig, at Gud ikke har givet os en frygtsom ånd, men derimod kraften til at udøve kærlighed samt en sund fornuft.

Gud synes med sin kærlighed at støtte dem, der ligesom Jerry modigt går modgangen i møde. I mange tilfælde synes det som om de har et særligt forhold til ham. „Se, jeg smelted dig . . . prøvede dig i lidelsens ovn” (Es. 48:10).

Vi bør hver især takke Gud for eksemplet fra dem, som findes rundt omkring

os og som kæmper mod daglige voldsomme, virkelige og vedvarende udfordringer. Der er nogle mennesker som i vores menneskelige øjne synes at have en større mængde problemer som vi ser på det, men med Guds hjælp bliver de specielle. De vil ikke smuldre bort. De vil ikke give efter.

Satan ønsker, at vi skal føle, at vi ikke kan udføre vores verdslige pligter. Hvis vi vender os til Gud, vil han tage os ved hånden og føre os igennem vores sorteste timer. Jeg bærer mit vidnesbyrd om disse sandheder og efterlader jer min specielle velsignelse i Jesu Kristi, vores Forlørsers navn. Amen. □

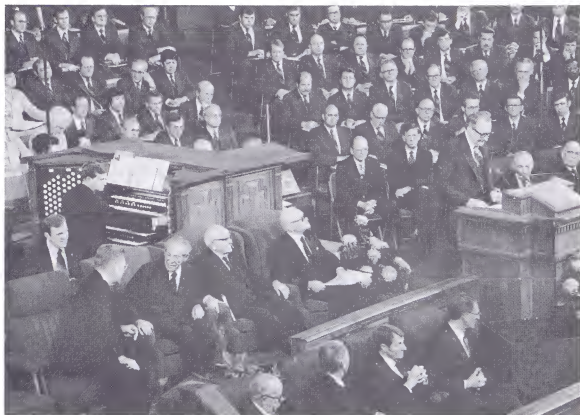

Eldste Gordon B. Hinckley – De tolv apostles Kvorum

„Af jer forlanges det, at tilgiver”

Jeg vil gerne have lov at sige tak til koret for den smukke sang om tilbedelse, som jeg håber vil fungere som en ramme, hvori jeg kan anbringe mine ord. De sidste 6 måneder har været en vidunderlig tid for os som en kirke. I foråret indvarslede vi 150-årsdagen for kirkens organisering. Den 6. april da vi ligeledes var samlet ved en generalkonference, spændte vi over det meste af et kontinent og strakte os halvandet århundrede tilbage i historien, da vi talte om kirkens historie fra dens ydmyge fødested til de store forsamlinger, der er samlet her i dette tabernakel. Siden da har vi med

musik, dans og drama afbilledet den heroiske historie om oprettelsen af Zion i disse sidste dage. Vi har genopfrisket mindet om vores fortid og ærbødigt æret dem, som gav så meget for at gøre alt det, som vi nyder godt af i dag, muligt. I os er der blevet vækket en taknemmelighedens ånd til Gud den almægtige for den vidunderlige måde, hvorpå han har nået sine guddommelige hensigter. Vi er blevet mindet om, at vi udgør en vigtig del af opfyldelsen af en storslået profeti. Alt dette er blevet gjort i jubelårets ånd. Men der er endnu meget at gøre. I det gamle Israel blev hver 50. år fejret som et

Ældste Perry taler ved mødet lørdag morgen

jubelår med mindefest og højtidelighed. Men der eksisterede ligeledes en befaling, der opfordrede til storsindet tilgivelse og ophør med at forurette.

Når vi nu i 1980 afslutter 150 år af vores historie, bør vi som et taknemmeligt folk nå ud til dem, som vi føler har gjort forkert imod os, i en tilgivelsens ånd og med en kærlig og barmhjertig indstilling. Vi behøver dette. Hele verden behøver dette. Det er selve kernen i Jesu Kristi evangelium. Det var det han belærte om. Han var et eksempel herpå i højere grad end nogen anden. Da han led på korset på Golgata, med sine onde og hadefulde anklagere omkring sig, dem som havde fået ham idømt denne forfærdelige korsfæstelse, råbte han: „Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør” (Luk. 23:34).

Ingen af os er blevet kaldet til at tilgive så ædelmodigt, men vi er allesammen underkastet en guddommeligt udtalt forpligtelse til at tilgive og vise nåde. Herren har i en åbenbaring erklæret: „Mine disciple forud søgte at finde fejl hos hinanden og tilgav ikke hinanden af hjertet, og af denne grund blev de hjemstøgt og revset hårdt.

Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd. Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker. Og I skal sige i jeres hjerte: Lad Gud dømme mellem dig og mig og belønne dig efter dine gerninger.” (L&P 64: 8-11).

Vi har i høj grad behov for at anvende

dette gudgivne princip samt .det princip, som ledsager det, omvendelse, som præsidet Romney så overbevisende har talt om. Vi ser, hvorledes der er behov for disse principper i hjemmet hvor misforståelsens små tuer blæses til at blive bjerge af skænderier. Vi ser det blandt naboer, hvor ubetydelige forskelle fører til evig bitterhed. Vi ser det mellem forretningskolleger som skændes og som nægter at slutte forlig og tilgive, selv om sagen i de fleste tilfælde, hvis der blev udvist villighed til at man sammen satte sig ned og talte roligt med hinanden, ville blive løst til velsignelse for alle. Istedet vil de hellere bruge deres tid til at bære nag og planlægge, hvorledes de kan gøre gengæld.

I de første år efter kirkens organisering, da profeten gentagne gange blev arresteret og anklaget på falske anklager af dem, som forsøgte at skade ham, sagde Herren til ham gennem åbenbaring:

„Og enhver, som drager dig for retten, skal blive dømt af loven” (L&P 24:17). Jeg har set dette ske blandt dem som i vores tid, i en hævnerrig ånd har næret nag. Selv dem, som vinder striden synes ikke at have ret meget sindsro, og selv om de måske får penge ud af det, har de tabt noget meget mere værdifuldt.

Guy de Maupassant, den franske forfatter, fortæller en historie om en bonde ved navn Hauchecome, som på markedsdagen kom ind til landsbyen. Mens han gik over torvet, fik han øje på et stykke snor, som lå på brostenene. Han samlede det op og lagde det i sin lomme. Hans handlinger blev iagttaget af landsbyens seletøjsmager, som han kort forinden havde haft en uoverensstemmelse med.

Senere på dagen blev det indberettet, at der manglede en pung. Hauchecome

blev arresteret på grund af seletøjsmagerens beskyldninger. Han blev slæbt for borgmesteren, for hvem han bedyrede sin uskyld, idet han fremviste det stykke snor, han havde samlet op. Men man troede ikke på ham og lo blot ad ham. Næste dag blev pungen fundet, og Hauchecome blev frikendt for alle beskyldninger. Men fornærmet over den nedværdigelse han havde lidt på grund af en falsk anklage, blev han bitter og ville ikke lade sagen dvæle. Uvillig til at tilgive og glemme, talte og tænkte han ikke på andet. Han misrøgtede sin gård. Og overalt hvor han kom frem, fortalte han om den uretfærdighed, han havde lidt. Han rugede over det dag og nat. Besat af sine klager, blev han meget syg og døde. Mens han kæmpede mod døden, mumlede han gentagne gange i febevildelse: „Et stykke snor, et stykke snor.” (The Works of Guy de Maupassant, Black’s Reader Service: Roslyn, New York, s. 34-38).

Med andre hovedpersoner og under andre omstændigheder kunne denne historie gentages mange gange i vores egen tid. Hvor er det dog svært for enhver af os, at tilgive dem, som har såret os. Vi er allesammen tilbøjelige til at ruge over det onde, som er blevet gjort imod os. Denne rugen bliver en nedbrydende og destruktiv kræft. Findes der en dyd, der er større behov for i vores tidsalder end den dyd at tilgive og glemme? Der findes dem, som anser denne dyd som et svaghestegn. Er det sandt?

Efter min mening kræver det hverken styrke eller intelligens at gå rundt i vrede og ruge over den uret man har lidt, at gå igennem livet med hævn i sindet, at borttødsle sine evner på at planlægge hvorledes man skal hævne sig. Der er ingen fred i det at bære nag. Der er ingen lykke

i det at gå omkring og vente på den dag da du kan „blive kvit”.

Paulus taler om „de svage og fattige” elementer i vores liv (se Gal. 4:9). Er der noget mere svagt og fattigt end den beslutning, at man vil slide sit liv op på bitre tanker og rænker mod dem, som måske har fornærmet os?

„Lad os da forbinde sårene,
som sårende ord har
fremkaldt, som forurettelser,
der stædigt er blevet holdt i
live, har fremkaldt - bed om
styrke til at tilgive, og den
vil komme. . . ”

Joseph F. Smith præsiderede over kirken, da man var meget bitre mod vort folk. Han var målet for massevis af ondskabsfulde anklager, af en næsten konstant kritik af redaktører selv her i Salt Lake City. Han blev bagvasket, karikeret og latterliggjort. Hør hans svar til dem, som gjorde det til en sport at ydmyge ham: „Bær over med dem. Rør dem ikke; for at de ikke skal opnå, hvad de ønsker. Lad dem skrive deres egen historie og fælde deres egen dom.” (Gospel Doctrine, 5. udg. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1939, s. 339).

Og derpå gik han med en kærlig og tilgivende ånd i gang med det store og positive arbejde at lede kirken frem til påny at vokse samt til nye bemærkelsesværdige resultater. Da han døde, skrev mange af dem, som havde gjort ham til grin, nekrologer hvori de hyldede ham.

For ikke så lang tid siden sad jeg i lang tid og lyttede til et ægtepar, som sad på

den anden side af mit skrivebord. Der herskede bitterhed imellem ægtefællerne. Jeg vidste, at deres kærlighed engang havde været varm og oprigtig. Men de havde hver især udviklet den vane at tale om den andens fejl. Uvillige til at tilgive den slags fejl, som vi alle gør, og uvillige til at glemme dem og se på den med overbærenhed, havde de fundet fejl ved hinanden, indtil den kærlighed de engang havde følt, var blevet kvalt. Den var blevet til aske ved en skilsmisdom. Nu er der kun ensomhed og gensidige beskyldninger. Jeg er sikker på, at havde der været blot en lille smule omvendelse og tilgivelse i det pågældende forhold, ville de stadig være sammen og ville stadig nyde det kammeratskab, som i så høj grad havde velsignet deres første år i ægteskabet.

Hvis der indenfor min stemmes rækkevidde er nogen, som i deres hjerter nærer fjendskabets giftige bryg mod et andet menneske, bønfaller jeg dig om at bede Herren om styrke til at kunne tilgive. Dette udtrykte ønske vil blive det virkelige indhold i din omvendelse. Det vil måske ikke blive let, og det sker måske heller ikke hurtigt. Men hvis du søger det oprigtigt og fremelsker det, vil det ske. Og selv om det menneske du har tilgivet, fortsætter med at forfølge og true dig, vil du vide, at du har gjort, hvad du kunne for at bringe en forsoning i stand. Dit hjerte vil blive fyldt med en fred, der er uopnåelig på anden vis. Denne fred vil være hans fred, som sagde: „Thi tilgiver I menneskene deres overtrædelser, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer; men tilgiver I ikke menneskene deres overtrædelser, vil jeres Fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser” (Matt. 6:14-15).

Jeg kender ikke en smukkere fortælling i

al den litteratur, der er skrevet, end den der findes i det 15. kapitel af Lukas' evangelium. Det er historien om en søn, der omvender sig og en tilgivende fader. Det er historien om sønnen, som ødede sin arv bort på et tøjløst levned, som forkastede sin faders råd, som hånlige afviste dem, som elskede ham. Da han havde ødt alt bort, var han sulten og venneløs og han „gik i sig selv” (Luk. 15:17), han vendte tilbage til sin fader, som, da han så ham langt borte, „kom løbende og faldt ham om halsen og kysede ham” (Luk. 15:20).

John Longhurst spiller på Tabernaklets orgel

Jeg vil bede jer om at læse denne historie. Alle forældre burde læse den igen og igen. Den er stor nok til at kunne omfatte enhver husstand, og endog større end det, således at den kan omfatte hele menneskeheden, for er vi ikke alle fortabte sønner og døtre, som har behov for at omvende os og tage del i vores himmelske Faders tilgivende nåde og derpå følge hans eksempel?

Hans elskede Søn, vores Forløser, henvender sig til os med tilgivelse og nåde, men samtidig med at han gør dette, kræver han omvendelse. En sand og ædelmodig tilgivelsens ånd vil være en tilkendegivelse på den omvendelse som kræves. Herren har engang sagt - og jeg citerer fra en åbenbaring givet til profeten Joseph:

„Derfor befaler jeg dig at omvende dig. Ja, omvend dig, at jeg ikke skal slå dig med min munds ris, med min vrede og min harme, og dine lidelser blive svære - hvor svære ved du ikke, hvor gruelige ved du ikke, ja, hvor tunge at bære, begriber du ikke!

Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke vil omvende sig, må de lide ligesom jeg.

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødt fra hver pore og led både på legeme og sjæl. . .

Lær af mig og lyt til mine ord. Vandre i min Ånds sagtmodighed, så skal du have fred i mig.” (L&P 19:15-18, 23).

Således er budet, og således er det løfte til os fra ham, der i sin storslåede mønsterbøn tryglede: „Fader . . . forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere” (se Matt. 6:9, 12).

sammen kraften til, at vi kan overvinde den, hvis vi vil iføre os „kærlighedens bånd som en kåbe, thi det er fuldkommenhedens og fredens bånd” (L&P 88:125).

„At fejle er menneskeligt, at tilgive guddommeligt.” (Alexander Pope, *An Essay on Criticism*; 2:1711). Det bringer ikke fred at gå og bære gammelt nag. Det bringer ikke fred at gå og tænke på gamle sår. Der er kun fred at finde i omvendelse og tilgivelse. Det er Kristi fred, ham, som sagde: „Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn” (Matt. 5:9). Jeg bærer vidnesbyrd om dette i Jesu Kristi navn. Amen. □

Bemærk disse smukke ord, som Lincoln fremsatte vedrørende borgerkrigens tragedie: „Lad os uden had til nogen som helst, med kærlighed til alle . . . forbinde . . . sårene” (John Bartlett, *Familiar Quotations*, Boston: Little, Brown & Co., 1968, s. 640).

Mine brødre og søstre, nu da vi afslutter denne jubeltid, lad os da forbinde sårene - de mange sår som sårende ord har fremkaldt, som forurettelser, der stædigt er blevet holdt i live, som intrigante planer om „at blive kvit” med dem, som har gjort forkert imod os, har fremkaldt. Vi har allesammen en lille smule af denne hævnens ånd i os. Heldigvis har vi alle-

Ældste LeGrand Richards – De tolv apostles Kvorum

Et vidnesbyrd

Hvis I er i besiddelse af noget der er mere dyrebart for jer, end livet selv, og I ved at ved at give det væk kan I berige jeres medmenneskers liv uden at gøre jeres eget liv fattigere, ville I så ikke give det væk? Mit vidnesbyrd om guddommeligheden af denne kirke er at denne skat er mere dyrebart for mig end livet selv, og jeg har givet det bort til mange, mange mennesker, hvis liv derved er blevet beriget.

Jeg har haft det privilegium at bære vidnesbyrd fra denne talerstol ved 98 generalkonferencer i kirken. Jeg har skrevet en bog, som anvendes næsten overalt i verden, og som indeholder mit vidnesbyrd, og jeg modtog dette vidnesbyrd i min ungdom gennem Helligånden, som jeg modtog ved håndspålæggelse af sådanne som havde myndighed til at give mig den. Og det gjorde et sådant indtryk på mig som dreng, at det har været en ledestjerne for mig hele livet, og jeg kunne næsten ikke vente til jeg blev gammel nok, med at tage på mission.

Da jeg tog på min første mission, dengang i 1905, rejste min fætter og jeg sam-

men til Liverpool; han blev sendt op til Norge og jeg blev sendt til Holland. Efter at vi havde været i missionsmarken i nogle måneder, modtog jeg et brev fra ham, hvori han skrev: „Jeg mødte en mand den anden dag, som ved mere om religion end jeg nogen sinde har drømt om. Jeg fortalte ham, at hvis han havde noget bedre end det jeg havde, ville jeg slutte mig til hans kirke.”

Jeg skrev tilbage til ham: „Du fortalte ham det helt rigtige. Hvis han har noget, der er bedre, end det du har, bør du tilslutte dig hans kirke.” Derpå citerede jeg nogle af de begivenheder, som broder Fyans fortalte os om her til formiddag. Jeg skrev: „Har han noget der er bedre end Gud Faderens og hans Søn Jesu Kristi personlige tilsynekomst i en lys-søjle, efter århundreder med åndeligt mørke, for at iværksætte tidernes fyldes uddeling samt for at åbenbare guddommens sande personlighed - at de er herliggjorte personer?”

Jeg skrev: „Har han noget der er bedre end det, at Moroni kom med pladerne, hvorfra Mormons Bog blev oversat?

Har han noget der er bedre end det, at Johannes Døberen kom med det aronske præstedømme, myndigheden til at døbe ved nedsænkning i vand til syndernes forladelse? Har han noget der er bedre end det at Peter, Jakob og Johannes - Herren Jesu Kristi apostle - kom med det hellige melkisedekske præstedømme, det hellige apostelembede, med

„Mit hjerte er fuld af
taknemmelighed mod min
himmelske Fader og fuld af
Helligåndens vidnesbyrd om
dette værks
guddommelighed”

myndigheden til at organisere Guds rige og kirke for sidste gang, for at berede vejen for Menneskesønnens komme samt for at kunne overdrage Helligånden ved håndspåleggelse? Har han noget der er bedre end det, at Moses kom med nøglerne til indsamlingen af Israel i de sidste dage, hvilket har ført os her til disse dale i bjergene? Har han noget der er bedre end det, at Elijah kom, om hvis komme Malakias bar vidnesbyrd og sagde, at var det ikke for hans komme før Herrens store og frygtelige dag, ville hele jorden blive fuldstændigt ødelagt ved Herrens komme? Tænk over disse konsekvenser. Nuvel,” skrev jeg, „hvis han har noget, der er bedre end dette, må du slutte dig til hans kirke.” Jeg kan ikke tænke på noget, vi som forældre og ledere i Israel kan plante i vore unges hjerter, som vil hjælpe dem til at undgå denne verdens onder, faldgruber, fristelser og falske menneskelige filosofier, og som vil sætte dem i stand til

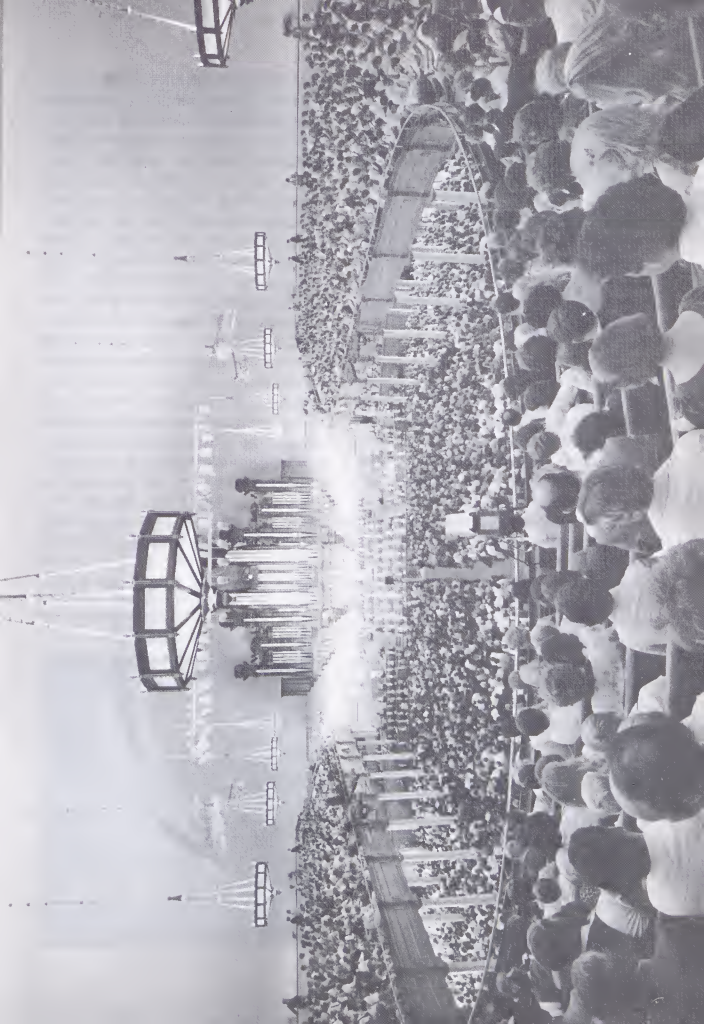
at leve i verden uden dog at være en del af verden, som det at have plantet et vidnesbyrd om sandheden af dette gen-givne evangelium i deres hjerter gennem Helligåndens kraft.

Jeg kan godt lide apostlen Peters ord. Han sagde: „Og nu står det profetiske ord så meget fastere for os; det gør I vel i at agte på som på et lys, der skinner på et mørkt sted, indtil . . . morgenstjernen oprinder i jeres hjerter.

Og dette skal I først og fremmest vide, at ingen profeti i skriften lader sig tyde egenmæssigt. Thi aldrig er nogen profeti fremgået af et menneskes vilje, men drevne af Helligånden udtalte mennesker, hvad de fik fra Gud.” (2. Pet. 1:19-21).

Det er hvad der giver et vidnesbyrd. Og derpå sagde Peter, dagen efter pinsedagen, til dem, som havde dræbt Kristus: „Fat derfor et andet sind og vend om, så jeres synder må blive udslettede, for at husvalestiderne må komme for Herrens åsyn, og han må sende den Kristus, som var bestemt for jer, nemlig Jesus, hvem himmelen skal huse indtil genoprettelsestiderne, da alt skal blive genoprettet, som Gud har talt gennem sine hellige profeters mund fra fordums tid.” (Ap. G. 3:19-21).

Intet menneske kan tro på, at Peter var profet for den levende Gud, og afvente Herrens komme uden at forvente, at der skal være en genoprettelse af alle ting, således som det er blevet omtalt af alle de hellige profeter siden verdens begyndelse. Og en genoprettelse er ikke en reformation. Alle de kirker, der findes i verden i dag har forsøgt at korrigere historiens fejltagelser, indtil der er i hundredevis af kirker, fordi de ikke indbyrdes kan enes. Og hvis de var i besiddelse

af sandheden ville de alle være ens. Derfor var det nødvendigt med en genoprettelse. Det vil sige at disse hellige profeter måtte komme tilbage til denne jord, og det er hvad du er blevet fortalt ved denne konference. Og hvis de kom tilbage til denne jord måtte de nødvendigvis komme til en eller anden, og denne en eller anden kunne ikke være andet end en Guds profet. Som Amos sagde: „Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenerne, profeterne” (Amos 3:7). Og denne profet, det var Joseph Smith.

Vi bærer vidnesbyrd om denne genoprettelse af alle ting - om disse hellige profeters komme, således som det er blevet forklaret ved denne konference i dag. Jeg kan godt lide de profetier, som findes i skrifterne. Jesus vandrede på vejen til Emmaus sammen med to af sine disciple efter sin opstandelse, og da han hørte, hvad de havde at sige med hensyn til ham og hans korsfæstelse, forstod han, at de ikke havde forstået, hvad profeterne havde sagt, så han sagde derfor: „Åh, hvor I er uforstandige og tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt!” (Luk. 24:25), og idet han begyndte med Moses og profeterne, viste han dem, hvorledes profeterne i alle ting havde profeteret om ham.

Jeg elsker Esajas' profetier. Det synes mig som om han næsten har levet mere i vor tid, end i den tid, da han faktisk levede på jorden. Han så fantastisk meget af det, der ville indtræffe på jorden i vores tid. Han så os boende her i disse bjergdale. Han så denne ørken, hvori vi engang levede ca. 1600 km fra transportmidler og forsyninger, blomstre som rosen (se Es. 35:1). Han så floderne flyde i ørkenen, de steder hvor vi i dag har bygget disse store overrislingskanaler (se Es.

43:19). Han så vandet flyde ned fra højene, hvor vi har opsamlet det i bjergenes tilflugtssteder for at kunne bruge det om sommeren (se Es. 41:18). Han så Herrens forløste komme syngende op til Zion (se Es. 51:11, engelsk oversættelse). Og hvor andre steder i verden finder man noget lignende, der kan opfylde denne profeti med undtagelse af her, hvor tabernakelkoret har sunget regelmæssigt i over 50 år? Han så Herrens hus' bjerg grundfæstet på bjergenes top i de sidste dage, da alle nationer vil flygte til det, og de vil sige: „Kom, lad os drage til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal lære os sine veje, så vi kan gå på hans stier” (Es. 2:3).

Der findes i skrifterne utallige profetier om jødernes indsamling til Jerusalem, men denne profeti erklærer: „Did skal folkene strømme . . . lad os drage til Herrens (hus') bjerg.” (Es. 2:2-3).

Jeg tror, at dette smukke tempel, som står på denne plads, er det Jakobs Guds hus, Esajas så.

Jeremias så den dag, da man ikke længe-

Ældste LeGrand Richards, det ældste medlem blandt generalautoriteterne

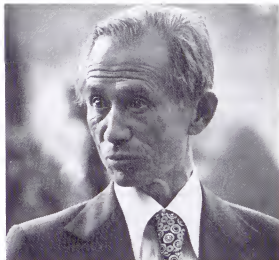
re ville sige: „Herren lever, der førte israellitterne op fra Ægypten! men: Så sandt Herren lever, der førte og bragte Israels hus' afkom op fra . . . alle de lande til hvilke han havde bortstødt dem” (Jer. 23:7-8).

Han sagde, at han ville sende bud efter mange fiskere og jægere, og de ville fiske dem og jage dem fra bjergene og fra kløfterne i klipperne (se Jer. 16:16). De er de 31.000 mormonmissionærer, der er spredt ud over hele verden optaget af at indsamle Israels sæd samt af at bringe den til Zion. Han så, hvorledes de ville blive indsamlet, en fra en by og to fra en familie, og at Herren ville føre dem til Zion, og give dem hyrder efter sit eget sind, der ville vogte over dem med indsigt og kløgt (se Jer. 3:14-15). Er der nogen, som kan sidde ved denne konferences møder og lytte til den levende Guds profeter, uden at forstå, at Jeremias så vores tid, da vi ville komme her, indsamlede en fra en by og to fra en familie, samt at han ville give hyrder efter sit eget sind?

Jeg elsker Esajas' profetier. Jeg kan lide det 29. kapitel hvor han siger:

„Eftersom dette folk kun holder sig nær med sin mund og ærer mig med sine læber, mens hjertet er fjernt fra mig, og fordi deres frygt for mig blev tillærte menneskebud, se, derfor handler jeg fremdelses sært og sælsomt med dette folk; dets vismænds visdom forgår, de kloges klogskab glipper.” (Es. 29:13-14).

Der findes ingen vise eller kloge mennesker i denne verden, som kan forstå alle profetierne som vi sidste dages hellige kan med vores baggrund i evangeliets gengivelse og modtagelse af nogle af de profetier jeg allerede har omtalt og som tidligere er blevet omtalt under denne

konference. Og Esajas begynder dette 29. kapitel således: „Ve dig, Ariel, Ariel, byen hvor David slog lejr! (det var Jerusalem - det var der, David boede). Lad år blive føjet til år (hvilket betyder kommende generationer); lad højtid følge på højtid, da bringer jeg Ariel trængsel, da kommer sorg og kvide, da bliver du et Ariel” (se Es. 29:1-2). Esajas så med andre ord ikke blot den store by Jerusalem ødelæggelse, men han så ligeledes ødelæggelsen af en anden stor by her i Amerika 1100 år efter at han fremsatte den pågældende profeti. Vi læser om ødelæggelse i 2 Ne. 26 og 27, på samme måde, som da han beskrev ødelæggelsen af Babylon 170 år før den blev ødelagt, da han sagde at den aldrig ville blive genopbygget (se Jer. 50:9-13).

Nuvel, han siger i dette kapitel (Es. 29) at deres vise mænds visdom forgår og de kloges klogskab glipper. Der er sket så mange ting i vores tid, som denne verdens vise mænd ikke forstår. Jeg har ikke i dag tid til at opregne flere ting for jer, men mit hjerte er fuld af taknemmelighed, og jeg bærer jer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste George P. Lee – De halvfjerds' første Kvorum

„Bliv ven med ham og hold fred”

Charles Dickens skrev engang:

„Det var den bedste tid, det var den værste tid; det var visdommens århundrede, det var dårskabens århundrede; det var lysets tid, det var mørkets tid; vi havde alt i vente, vi havde intet i vente. (*To byer*, s. 7).

Denne beskrivelse af en periode på hans tid minder os om nogle af tilstande vi finder i vores egen tidsalder. Vi lever i en storslået tidsalder med mirakler og vindingere. Vi har en højere levestandard og bedre uddannelse end nogen anden generation i fortiden. Vi nyder godt af den største komfort og de fineste luksusvarer. Vi har flere ejendele og bedre service end noget andet folk nogen sinde har haft. Vores nation (USA) er den mest velstående og den mægtigste nation man nogen sinde har kendt. Dette er i sandhed den bedste tid.

Men dette er ligeledes den værste tid. Vi er stillet overfor større problemer og farer end mennesket nogen sinde før har stået overfor. Lovovertrædelser, kriminalitet, ødelæggende krige, umoralitet og andre synder flourer mere end nogen

sinde før. Der finder alvorlige forrykkelser sted i naturen. Vi lever i den mest ugudelige tidsalder.

Det vigtigste ansvar som Herren har pålagt os overhovedet er det, at vi skal sørge for at udnytte vores liv bedst muligt og mest muligt. Hvis vi gør den værste tid til den bedste tid, vil vi gå direkte mod himlen, men hvis vi gør den bedste tid til den værste tid, vil vi gå tilbage. Vi kender alle, og forstår allesammen Herrens mirakler, belæring og lærdomme. Vi kender hans eksempel; og dog lever vi undertiden langt fra op til dette eksempel. Vi lever i den allerbedste tidsalder, og dog lever vi måske langt fra op til hans lærdomme og belæring.

Skrifterne sammenligner klart vores tid med Noas tidsalder, da menneskene bragte ødelæggelse over sig selv. Det må stå klart for enhver af os, at problemet dengang og nu er en dårlig forbindelse med Herren. Lige fra begyndelsen har Herren forsøgt at få mennesket til at følge de guddommelige råd, der har til hensigt at bringe os fred, fremgang og lykke. Desværre har menneskets svar på

hans anstrengelser næsten altid været negative, og vi fortsætter med at følge vores egne planer og visdom således at vi fører hinanden på vildspor.

Jeremias skrev engang: „Så siger Herren: Forbandet være den mand, som stoler på mennesker, og som holder kød for sin arm, hvis hjerte viger fra Herren” (Jer. 17:5).

Både fortiden og nutiden viser, at vi mangler evnen til at løse vores egne problemer. Mere end noget andet og mere end nogen sinde, har vi behov for vejledning fra Herren. Jesus stillede diagnosen da han sagde:

„I hyklere! med rette har Esajas profeteret om jer og sagt:

„Dette folk ærer mig med læberne; men deres hjerte er fjernt fra mig.

Det er forgæves, de dyrker mig, og de fører lærdomme, som kun er menneskebud.” (Matt. 15:7-9).

Og han har ligeledes sagt: „Min lære er ikke min egen, men hans, som sendte mig” (Joh. 7:16).

Hans guddommelige instruktioner gav os alle de svar, vi har behov for for at løse de problemer, vi står overfor. Men hans lærdomme og belæringer blev ikke vel modtaget af folkene på hans egen tid og de er heller ikke blevet godt modtaget i vores tidsalder. De er blevet talt for døve øren. Mange mennesker på hans tid, ligesom mange af os, som lever i denne tidernes fyldes uddeling, vælger at følge menneskenes falske lærdomme. Dette program, som går ud på at erstatte Herrens lærdomme med menneskelige lærdomme, har været meget skadeligt og omfattende.

I dagens Amerika, er det i modstrid med loven at tale om Gud i skolerne i visse stater. I disse skoler må man ikke læse Bibelen, man må ikke synge julesange,

og bøn er forbudt, da nogle kan blive forarget. Man kan undervise i ateisme i skolerne, men ikke i Guds ord.

Synden og ondskaben, som Herren kom for at befri os fra, florerer nu mange steder i vores nation (USA) og i resten af verden, ukontrolleret. Kriminaliteten er højere end nogen sinde før. Der syndes mere end nogen sinde før. Der er mere umoralitet blandt voksne og unge end nogen sinde før. Jesus kom som vores eksempel. Han levede et syndfrit liv og gav os et virkeligt eksempel på retfærdighed. Hans enkle budskab lød: „Følg mig!” (Luk. 9:59). Han bad os følge sig med hensyn til sine lærdomme, følge ham med hensyn til sin retfærdighed, samt at følge sig med hensyn til sin kærlighed for andre.

Desværre, er der mange som ikke har fulgt ham; derimod har de fulgt dem, som ikke havde brug for hans belæringer, mirakler og lærdomme. Mange havde ikke plads til ham i deres liv, fordi det var fyldt med synd og glæder. Andre gjorde plads for deres fysiske velbefindende; de gjorde plads for deres uddannelsesmæssige muligheder, hvorfor de ikke havde plads til ham. Nogle har gjort plads for flere arbejdstimer, for at de derved kan samle sig materielle besiddelser, endnu andre har gjort plads for at få mere luksus, forøge deres fritid, og de har gjort plads for flere sportsaktiviteter og mere underholdning, men de har ikke gjort plads for ham. De har gjort plads for flere overtrædelser af sabbaten men de har ikke gjort plads for verdens Frelser - vore Forløser og Mester.

I dag bønfaller Herren os gennem det talte ord, gennem skrifterne, gennem Ånden, gennem sine profeter, gennem trofaste forældres vidnesbyrd, venner, og lærere; men vi har stadig ikke plads til

ham. Vi har ikke plads til hans belæringer og lærdomme, fordi de fleste af os søger efter en behagelig religion - en religion der ikke kræver tid, der ikke koster penge, der ikke kræver nogen indsats, og som passer til vores liv, så vi ikke behøver at foretage nogen ændringer. Det er ikke så mærkeligt, at Herren sagde: „Ræve har huler og himlens fugle reder; men Menneskesønnen har ikke det sted, hvor han kan lægge sit hoved til hvile” (Matt. 8:20).

Når vi ser vores regering uden håb kæmpe med de mægtige problemer, der eksisterer i vores tid, burde vi måske se på, hvorledes Herren ville klare vor tids problemer. I almindelighed arbejder verden med problemernes resultater og virkninger, mens Herren arbejder med roden og årsagerne. Herren søger at udvide præventive foranstaltninger, mens mennesket angriber problemerne, efter at de er opstået. Menneskets svar på

„Vi må tage os tid til at tilbede Gud, til at meditere samt til at udvikle et mere personligt forhold til Herren”

kriminalitet er bedre håndhævelse af loven, større og bedre låse på dørene, større og bedre fængsler, en større og bedre rehabilitering, større og bedre våben. Men Herrens svar er budet om at du skal elske din næste som dig selv, og gøre godt mod andre ligesom du ønsker, at de skal gøre mod dig.

Menneskets svar på fattigdom er offentlig socialtjeneste gennem rationeringsmærker, lån, garanteret indkomst, of-

fentligt finansieret ejendomsbyggeri og andet. Herrens svar er at undervise i selvforsyning, at hjælpe folk til at hjælpe sig selv. Menneskets svar på problemet med umoralitet er p-piller, hjem for ugifte mødre, klinikker for mennesker med kønssygdomme, sexual undervisning og ægteskabsrådgivere. Herrens svar er at undervise i kyskhedens, kærlighedens og renhedens dyder. Herrens løsning af problemerne ville sandsynligvis ikke komme på forsiden af aviserne ej heller blive nævnt i tv-avisen; men ikke desto mindre ville hans løsninger kunne løse USA's problemer såvel som hele verdens problemer, og de ville kunne revolutionere vores verden.

Paulus forsøgte at undervise efeserne i, hvorledes de skulle være gode kristne og gode mennesker. Han sagde:

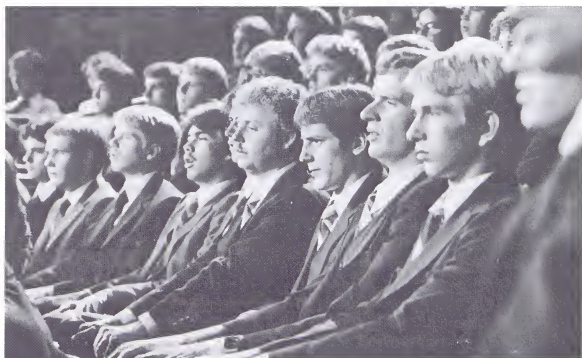
„I øvrigt, hent kraft fra Herren og hans vældige styrke!

Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod Djævelens snigløb.

Så stå da med sandheden spændt som bælte om jeres lænd, og iførte retfærdigheden som brynje,

tag imod ‚frelsens hjelm’ og Åndens sværd, som er Guds ord.” (Ef. 6:10-11, 14, 17).

Det er ikke blot et storslået råd til os allesammen, men det er ligeledes en storslået succesformular. Det er en storslået livsfilosofi, som vi allesammen har behov for, hvis vi skal blive større end de problemer, der skal løses i vores tidsalder. Menneskets forsøg på at løse sine problemer ved hjælp af lovgivning, bestikkelse, magt eller uddannelse har altid slået fejl. Alle menneskets problemer kunne med lethed løses ved, at man vendte tilbage til Kristi sande religion. Som medlemmer af hans sande kirke bør vi føre an med hensyn til at kæmpe

Mandlige medlemmer af Mormon Youth Chorus

for Gud og fædreland, for lov og orden, for helbred og styrke, for flid og mod for sandhed og retfærdighed samt for hinanden.

Vi må tage os tid til at tilbede Gud, til at meditere samt til at udvikle et mere personligt forhold til Herren. Vi må gøre os bekendte med hans belæringer. Vi må fylde vore hjerter med det, der hører Ånden til. Vi er nødt til at blive mere praktiske og begynde at tænke i dag, hvad Jesus tænkte. Vi kan fylde vores sind med vores himmelske Faders formål og vore hjerter med en forståelse af hans veje. Vi kan åbne døren til vores sjæl og gøre plads, således at Frelseren kan komme ind. Døren til vores hjerte kan stadig åbnes indefra. Vores invitation til Herren om at træde ind i vores hjerter må komme indefra. Jobs inspirede råd bør lyde i vore ører. Han sagde: „Bliv ven med ham og hold fred” (Job 22:21).

Herren siger det samme til os som han sagde da han erklærede:

„Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig.

Den, der sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone. (Åb. 3:20-21).

Min bøn, mine brødre og søstre, er, at vi vil gøre den værste tid til den bedste tid ved, at vi gør plads for verdens Forløser i vores personlige liv. Jeg bevidner, at han er livets brød, som kom ned fra himlen. Han er den lovede Messias og Frelser for den menneskelige race. Han er den evige dommer for menneskenes sjæle, og dødens og syndens overvinder. Han tilhører os allesammen fordi han gav alt til os. Han er vores frelse fra sorg og synd. Han er Jesus Kristus! Han lever! I hans navn. Amen. □

Ældste Gene R. Cook – De halvferds første Kvorum

Mirakler blandt Lamanitere

Min familie og jeg bor i øjeblikket i Sydamerika blandt lamaniterne - Lehis børn, Mormons Bogs folk, et folk med store løfter. I en række år har vi været vidne til åndelige mirakler blandt dette folk:

1. Vi har set tusinder af omvendte til Herren, som har fået hans lov givet i deres sind og skrevet på deres hjerter (se Hebr. 8:10).
2. Vi har set dem blive organiseret i talrige Zions stave.
3. Vi har i sandhed set dem „blomstre . . . som rosen”, når profetier er blevet opfyldt gennem dem (se L&P 49:24).
4. Vi har bogstaveligt set Herren udføre mirakler blandt dem pga. deres tro. Hvorfor er det sådan? Hvorfor sker der så dramatiske forandringer blandt dette folk? Titelbladet på den optegnelse, som deres forfædre gav til verden med titlen Mormons Bog, antyder, at denne bog blev „skrevet for lamaniterne, som er en levning af Israels hus”. I det sidste kapitel i bogen giver profeten Moroni lamaniterne sine belæringer til afsked, hvoraf en del indeholder betingelserne for,

hvordan det enkelte menneske kan opnå et vidnesbyrd om sandheden. Denne optegnelse er til alle mennesker, men fra først til sidst indeholder den profetier om lamaniterne, som viser, „at Herrens forjættelser, som han gav sit folk, må gå i opfyldelse” (se L&P 3:18-19).

Løfterne blev ikke kun givet til lamaniterne, men til alle de nationer, som ville komme til at besidde disse landområder. Landet blev velsignet:

„Og således efterlod de gennem deres bønner en velsignelse over dette land, at hver den, der i dette land ville tro på dette evangelium, skulle have evigt liv.” (se L&P 10:49-50).

„Og Jesu Kristi evangelium skal forkyndes blandt dem . . .

Og da skal de fryde sig, thi de skal erkende, at det er en velsignelse fra Guds hånd til dem, og mørket skal begynde at vige fra deres øjne” (2 Ne. 30:5-6).

Der findes endog vejledning for os i dag gennem præsident Kimball og skrifterne:

„. . . du skal begive dig til lamaniterne og prædike mit evangelium for dem; og

dersom de antager din lære, skal du oprette min kirke iblandt dem” (L&P 28:8).

Vor levende profet har også sagt: „Det er et folk, som . . . kalder på hjælp fra dem, som kan presse på, løfte samt åbne døre. Det er et folk, som beder om nåde, tilgivelse, og om medlemskab i riget med alt hvad det indebærer af muligheder for at lære og handle” (Spencer W. Kimball, *Conference Report*, april 1954, s. 107). Herren har velsignet dette folk, denne levning af Jakobs hus. Hans ord er blevet opfyldt. Hvor der en gang var en bar mark, står de i dag stærke og blomstrer i sandhed som rosen (se L&P 49:24).

Hvilket mirakel er det ikke at skue! Blot i en *del* af den lamanitiske verden, i Latinamerika alene findes der over 600.000 medlemmer af kirken og der døbes næsten 7.000 hver måned. Der er i øjeblikket 181 stave med næsten 2.400 menigheder af hellige samt 2.500 latinamerikanske missionærer. Tusinder og atter tusinder af præstedømmebærere - regionalrepræsentanter, missionspræsidenter, patriarker, biskopper, trofaste søstre og trofaste børn i en magtfuld generation, som skal vokse op.

Ja, Lehis efterkommere har lært meget af os, kirken i almindelighed, mens vi har etableret kirken blandt dem. De værdsætter opfyldelsen af den profeti, som siger: „at enhver skal høre evangeliets fylde i sit eget sprog” (L&P 90:11). Vi er taknemmelige for jer, som tjener eller har tjent i disse lande, og for de forældre, som har bekyndret sig om jer, men som alligevel har sendt jer ud, med tillid til Herren og fundet, at deres sønner og døtre har modtaget langt mere gennem deres tjeneste blandt dette folk end de har været i stand til at yde.

De værdsætter også opfyldelsen af disse

af Herrens ord: „. . . jeg vil hellige af deres rigdomme, som antager evangeliet blandt ikke-jøderne, til de fattige af mit folk, som er af Israels hus.” (L&P 42:39). Vi er taknemmelige for de tusinder af jer, som har givet gavmildt og gjort det muligt for værket at gå fremad. I har givet meget, som Herren vil velsigne jer for.

I har også selv modtaget meget, eftersom mange af jer personligt står i gæld til lamaniternes forfædre, som gennem optegnelse af Mormons Bog gjorde jeres opnåelse af et vidnesbyrd muligt. Vi er alle velsignede ved at vi sammen med dem er deltagere i at skabe sidste dages hellige historie og hjælpe dem med at opfylde profetien.

„I Latinamerika alene findes der over 600.000 medlemmer og der døbes næsten 7.000 hver måned, 181 stave, 2.400 menigheder og 2.500 missionærer er fra selve Latinamerika.”

Hvad kan nu resten af kirken lære af dette folk? De vil ikke have jer til at tro, at de er bedre end nogen andre. Man er ikke desto mindre pga. den profetiske natur i deres rolle i de sidste dage og fordi Herren har beredt deres hjerter, i stand til at se Herrens værk i deres liv samt forstå, hvorfor de er så modtagelige overfor evangeliet. Denne forståelse bør belære os alle om helligheden i omvendelsesprocessen. Deres levemåde belærer om de grundlæggende ting i evangeliet - guddommelige træk - træk, som

vi ville have godt af at efterligne i vor udvikling mod ophøjelse. De vil måske aldrig være i stand til at tilbagebetale timelige ressourcer til kirken. Imidlertid kan den yderligere åndelige indsigt, som vi har opnået gennem dem vel udgøre mere end, hvad der kunne forventes at blive tilbagebetalt.

Deres levevis belærer om enkle sandheder som tro, tillid og tillid til Gud. For eksempel blev en lille landsby, som bebos af Aymaraindianere omvendt i løbet af nogle få uger - ja hele landsbyen. Missionærerne lærer gennem tungemåls-gaven at tale spansk, aymara, quechua og mange andre indianske dialekter. De lamanitiske hellige accepterer i tro instruktionerne om at blive selvforsynende, selv om tanken om dette i deres verden synes at være fuldkommen umulig.

De tror alligevel og de er igang med at gøre dette til en realitet.

Deres levevis udstråler de grundlæggende principper i evangeliet såsom omvendelse og uskrømtet kærlighed. Nye ledere kommer ind i kirken fra mange slags forhold i verden, men de står rensede frem og i løbet af et øjeblik rager de op som Herrens ledere. De lærer hurtigt gennem Ånden, at alle kan lede, selv om mange slet ikke kan læse. En mand, som ikke havde kunnet tale i mange år, omvender sig, bliver døbt og siger sine første ord, da han kommer op fra dåbsbassinet.

Deres levevis belærer om enkle sandheder som f.eks. ydmyghed, sagtomdighed og lærevillighed. Tillad mig at dele et andet eksempel med jer. En lamanitisk missionær døber 18 sjæle i løbet af 3

uger, hvor der hele sidste år ikke blev døbt nogen. Der findes kun få problemer med hensyn til lærevillighed blandt dette folk. De er lærevillige, sagtmødige, åbne i deres hjerter og er i denne henseende meget lig lydige børn.

Når ikke-medlemmer første gang bliver undervist i evangeliets sandheder, så tror de uden nogen form for besvær eller kun med ringe besvær. De tror på verdens Frelser. De tror profeter. Det synes som om de altid har gjort dette. Forudtilværelsen synes de at have været alment bekendt med. Beretningen om Joseph Smith er til at tro på og lyder for dem fornuftig. De bliver ikke det mindste overrasket ved at høre om, at der kom engle. De lytter i sandhed til den gode Hyrdes stemme og kommer således i sandhed til Gud. (Se Mosiah 26:21; L&P 84:37).

Deres levemåde belærer om de grundlæggende principper som bøn, faste og præstedømmevelsignelser. En søster, som ikke var i stand til at få børn, føder en datter og får denne gave indirekte gennem en velsignelse som blev givet til hendes mand, hvori løftet blev givet til hende. En syg søster står øjeblikkelig op fra sit sygeleje efter at have fået en præstedømmevelsignelse. Djævelen modstår åbent dette værk og kontrolleres efter behov af præstedømmet. Herrens tjenere nyder mad og vand, som er giftig og bliver ikke skadet dermed. En søster, der som ung pige boede tusindvis af kilometer fra sit nuværende hjem, får i en patriarkalsk velsignelse det løfte, at hun en dag vil servere for generalautoriteter ved sit ydmyge bord. I dag er hun gift med en lamanitisk stavspræsident og denne profetiske udtalelse er blevet opfyldt. Deres liv udstråler grundlæggende sandheder som venlighed, langmodighed og offer.

En mand sælger sit eneste ur for at købe benzin til sin bil, så han kan finde en mand, som Brødrene ønsker at interviewe. En leder, som i mange år har kæmpet for at komme til at eje en bil, sælger den, så han kan tage sin familie med til templet. Mænd, kvinder og børn giver ringe, ure, majs, korn og dyr, ja selv det guld de har i tænderne for at vise Herren deres ønske om at hjælpe ham med at bygge et tempel til Herren i deres lande. Selv om Ånden har manifesteret sig selv i disse menneskers liv på mange mirakuløse måder, så fortsætter den mest almindelige måde, som er den mest effektive, med at være den stille stemme som omvender dem „i deres indre” i tusindvis (se Jer. 31:33).

Dette er Lehis børn, profeternes børn, som er store på mange måder, men som bliver velsignet som alle Guds børn, nemlig gennem deres retfærdighed.

Ingen af os ville nogen sinde prale af vor egen styrke eller vor egen visdom, men sige som Ammon sagde om lamaniterne: „(Vor) glæde er fuldkommen . . . og (vi) vil fryde (os) i (vor) Gud. . .

... thi i hans styrke kan (vi) gøre alt. . . Hvem kan glæde sig for meget i Herren? Ja, hvem kan sige for meget om hans store kraft og hans barmhjertighed og om hans langmodighed med mennekenes børn? (Vi) siger jer, (vi) kan slet ikke give udtryk for, hvad (vi) føler. (Alma 26:11-12, 16).

Mine brødre og søstre, vi må alle gøre hvad vi er blevet rådet til at gøre her ved denne konference. Lad os ikke glemme de enkle sandheder - disse guddommelige karakteregenskaber, det i loven, der

har større vægt, således som det er blevet beskrevet (se Matt. 23:23). Der er de grundlæggende principper, selve kernen i evangeliet, og det største mirakel vil til sidst være det, at de sidste dages hellige besidder dem i rigt mål. Ja, mirakler er ikke ophørt. Det er i dag en miraklernes dag. Vi tror på mirakler. De sidste dages hellige kan forvente mirakler i henhold til deres tro på Jesus Kristus, den eneste under himlen, hvorved menneskene kan blive frelst (se L&P 18:23). I Jesu Kristi navn. Amen. □

Eldste Joseph B. Wirthlin – De halyfjerd's første Kvorum

Lad hver mand lære sin pligt

Det er blandt andet min opgave at have visse ansvar for at lede kirkens arbejde i De forenede Staters sydøstlige område og dette omfatter også Jamaica. Søster Wirthlin og jeg havde fornylig lejlighed til at besøge denne smukke tropeø, og her mødtes vi med en af kirkens meget trofaste ledere, præsident Victor Nugent fra Jamaica grenen. Vor samtale foregik nogenlunde således:

„Præsident Nugent, hvordan går det med dit hjemmelærerarbejde?”

„Det er 100%”

„Hvordan går det så med besøglærerindearbejdet?”

„Det er 100%”

„Og deltagelsen i nadvermødet?”

„100%”

„Tiendebetalingen?”

„100%”

Jeg tror man må gå ud fra, at når en gruppe på omkring 85 medlemmer i kirken udfører tingene så beundringsværdigt, så er det fordi de kender deres pligt og udfører den trofast. De har virkelig forstået betydningen af en betagende åbenbaring, som profeten Joseph Smith modtog:

„Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.

Den, der er lad, skal ikke agtes værdig til at stå i sit kald, og den, der ikke lærer, hvad der er hans pligt, og ikke viser sig Gud velbehagelig, skal ikke agtes værdig til at beholde sin plads.” (L&P 107: 99-100)

Under Robert E. Lees buste, som står i en berømt mindehal (over berømte amerikanere) ved New York universitetet, er en inskription, hvor der står: „Pligt er det mest storslåede ord i vort sprog. Gør din pligt i alle ting. Du kan ikke gøre mere. Du bør ikke ønske at gøre mindre.” (John Bartlett: *Familiar Quotations*, s. 620. Little, Brown and Co., Boston 1968)

De fleste af os har ikke noget imod at gøre, hvad vi bør gøre, så længe det ikke griber ind i de ting, vi ønsker at gøre, men det kræver selvdisciplin og modenhed at gøre hvad man bør gøre, hvadenten man har lyst til det eller ej.

Pligt er alt for ofte noget man forventer af andre, og ikke af en selv. Det er meget vigtigt hvad folk tænker og tror og planlægger, men det er de ting de gør, som tæller mest. Det er et krav, at vi gør os fri af selvished, og tænker på alle menneskers fælles bedste.

Vi er nødt til altid at huske på, at pligter minder os om at vi forvalter alt hvad vor Skaber har betroet os. Når vi villigt og trofast accepterer pligter vil vi finde lyk-

ke. De, som gør lykke til hovedformålet med deres liv kan ikke undgå at gå fejl, for lykke er snarere et biprodukt fremfor et endemål i sig selv. Lykke opnår man, når man gør sin pligt, i bevidstheden om at man lever sit liv i harmoni med Gud og hans bud og befalinger. Medlemmerne i Jamaica grenen ved, at de lever i harmoni med vor Faders bud, og dette bringer dem stor lykke.

En gruppe missionærer - det var også på Jamaica - forstod deres pligt til at under vise om evangeliet til alle mennesker, som ville høre på deres budskab. De var, som alle missionærer er det, afhængig af deres månedlige check hjemmefra, men på Jamaica siger bankreglerne, at når checken er indløst i banken skal der gå to måneder før pengene kan udbetales. Det var meget ubekvemt og frustrerende for missionærerne, og de var enige om at det var umuligt for dem fortsat at holde til et sådant arrangement. De måtte gøre noget ved det - og de gjorde noget ved det! Bankbestyreren blev undervist i evangeliet, blev døbt, og som følge deraf blev check-udbetalingsproblemet løst på en fortryllende måde. Disse ældster kendte deres pligt og udførte den trofast og flittigt.

Det var desuden et problem for missionærerne på Jamaica at få ordentlig og tilstrækkelig kost. De kunne godt få nogle af det man kalder kostens grundpiller, som er nødvendige for at få den rette ernæring, men kun efter en længere og kedsommelig, problemfyldt ventetid. Endnu et problem, og endnu en løsning: Undervis og døb købmanden. Og det gjorde de - så havde de ikke længere problem med at få den mad de ønskede, og havde brug for.

Missionærerne på Jamaica kører på cykel, sådan som de gør det så mange andre

steder i verden, for at udføre Herrens arbejde. Men cykler går nemt i stykker og cykeldelene bliver slidt. De måtte ofte vente på at få de forskellige dele, og på at få reparationerne udført.

Her var løsningen også oplagt - undervis og døb cykelsmeden. Til sidst kunne de rapportere, at han reagerede på missionsnærernes venskab og vidnesbyrd.

„Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt. Trofast overholdelse af sine pligter kendetegner en sand Herrens discipel.”

Det er tydeligt at den bedste måde at få løst sine problemer på er at gøre sin pligt. De, som er gået forud for os, har sat det rette forbillede for pligtopfyldelse, og det bliver stadig efterlevet i vore dage af hengivne lærere og ledere overalt i kirken. Den holdning og ånd, som er det centrale i pligtopfyldenhed gennem et helt liv, er præciseret i dette digt.

*Gør man sit job fra sag til sag
ta'r hvad man møder dag for dag,
og dertil tror at Gud det vil,
man ser det store i livets spil.
Rygt dit kald hvorend det er,
tro at Gud skal bruge dig der.
Og måjen kun er lidt til besvær,
det højner ofte sjælens værd.
For høj og lav må prøves på
om kræfterne g'v os for det bedste
at nå.
Enhver der gør det bedste han kan,
vil aldrig dø som en gældbunden
mand.
Anonym*

Enhver mand og kvinde, som har haft succes i verdenshistorien, har kendt sin pligt og haft et fast ønske om at udføre den. Frelseren havde en fuldkommen fornemmelse for hvad pligt er. Selv om det der krævedes af ham oversteg menneskelige evner, underlagde han sig sin Faders vilje, og udførte sin guddommelige pligt ved at sone for menne skhedens synder.

Joseph Smith var trofast mod sin kaldelse, og udførte sin pligt, selv om han mødte svære forfølgelser og måtte gøre store personlige ofre.

Han fortsatte, holdt ud, og gennemførte genoprettelsen af Jesu Kristis ande evangelium.

Brigham Young udførte også sine ansvarsopgaver. Gennem mange års trofast og pligtopfyldende tjeneste bragte han de hellige til frihedens dal, hvor han skabte et stort og mægtigt rige. Han var pligtopfyldende, og derved opnåede han store ting.

Præsident Spencer W. Kimball har accepteret befalingen om at udbringe evangeliet til jordens ender. Han bestræber sig trofast at udføre sin pligt, og han er et vidunderligt eksempel for os i alt, hvad han gør for at udbrede kærlighedens evangelium.

Resultatet er en verdensomspændende kirke og opfyldelsen af sidste dages profetier.

Disse store mænd har allesammen haft frihed til at vælge. De kunne have valgt at gå en lettere vej, end den pligterne førte dem ud. Men det gjorde de ikke. Deres pligter førte bestemt ikke altid til person lige behageligheder eller tilfældige fordele. Udførelsen af deres pligter betød ofte store ofre og personlig modgang - men alligevel valgte de pligten og udførte den.

Livet kræver, at vi udfører mange pligter - nogle rutinemæssigt og andre som er mere meningsfulde og betydningsfulde. En af de ting der hører med til pligten er, at man sætter det rette eksempel, og benytter enhver anledning til at hjælpe andre på vejen opad livets bakkede vej. Dette kan gøres med et opmuntrende ord, en kompliment, et håndtryk - ved ethvert tegn på omsorg.

Vi er nødt til at huske, at efterhånden som vi lærer at udføre vore pligter ordentligt her, vil vi berede os til også at udføre vore evige pligter.

Ethvert medlem af kirken - enhver mand, kvinde og ethvert barn - møder en forpligtelse til at udføre sin pligt.

Ethvert medlem af kirken har fået befaling om at efterleve Guds love og holde hans bud. Enhver har pligt til at bede dagligt, til at studere skrifterne, komme Frelseren nær, og tjene andre. Enhver bør værdigt kunne deltage i nadveren, og arbejde på, at Helligånden kan få stadig større indflydelse i hans eller hendes liv.

Enhver far har pligt til at forsørge sin familie, og undervise dem i at adlyde Guds love, ved sit eget eksempel. Vores elskede hustruer har fået en strålende pligt til at bringe børn til verden, og for at skabe en kærlig, belærende og tryk atmosfære i hjemmet. Forældrene har en guddommelig pligt til i fællesskab at opdrage deres børn „i Herrens tugt og formaning” (Ef. 6:4).

Det er børnenes pligt at adlyde deres forældre, at lære og at hjælpe til med de huslige pligter. Skrifterne påbyder dem ikke at strides og skændes med hverandre, men at hver især skal påtage sig sin andel i at skabe enighed og fremgang for familien.

Alle har pligt til at dele evangeliet med

andre og være missionærer, uanset om de har fået en officiel kaldelse eller ej. Alle har pligt til at finde frem til deres afdøde forfædre og hjælpe dem til at få del i templets velsignelser. Alle bør flittigt bestræbe sig på at være timelig beredt og sørge for de fattige og nødlidende. Alle bør bestræbesig på at styrke de mindre aktive medlemmer i kirken, og ære deres kaldelser i ward og stav ved at gøre et trofast og hengivent stykke arbejde.

Dette er nogle af vore pligter. Det er måske ikke altid lige spændende eller ligefrem nogen nydelse, at udføre dem, men de er betydningsfulde. Det forædler ånden og styrker sjælen, og det er en stor hjælp i Herrens arbejde.

Den absolutte nødvendighed i at gøre sine pligter i hjemmet, i kirken, i vort daglige arbejde, og ligeledes for vort elskede land - så ledes som det gøres af vore dejlige repræsentanter for kirken i hæren, og af andre medlemmer af kirken indenfor militæret - er levende og smukt beskrevet af Mesterlæreren, Jesus Kristus. Han erklærede: „Derer jo ikke noget godt træ, som bærer dårlig frugt, heller ikke noget dårligt træ, som bærer god frugt. Thi ethvert træ kendes på sin frugt; man samler jo ikke figer af tjørn, plukker heller ikke druer af en tornebusk.

Et godt menneske tager gode ting frem af sit hjertes gode forråd, og et ondt menneske tager onde ting frem af sit onde forråd; thi hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.

Men hvorfor kalder I mig ‚Herre, Herre!’ når I ikke gør, hvad jeg siger?

Enhver, der kommer til mig og hører mine ord og handler efter dem - hvem han ligner, skal jeg vise jer.

Han ligner en mand, der ville bygge et

hus og gravede i dybden og lagde grundvolden på klippegrund; da der så kom oversvømmelse, og vandstrømmen styrtede imod det hus, kunne den ikke røkke det; thi det var bygget godt. Men den, som hører og ikke handler efter det, han ligner en mand, der byggede et hus lige på jorden uden at lægge grundvold; og vandstrømmen styrtede imod det, og straks faldt det sammen, og det hus' sammenbrud blev stort" (Luk. 6:43-49). „Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt" (L&P 64:33), mine søskende. Trofast

overholdelse af sine pligter kendetegner en sand Herrens discipel og Guds barn. Vær tapre til at gøre jeres pligt. Bliv ved med at gøre, hvad I skal. Sørg for at få udført jeres vigtigste opgave - nemlig at klare den anden prøvestand. Vær trofast til at udføre jeres pligter, for det vil føre jer til Gud.

Jeg bærer mit dybe og oprigtige vidnesbyrd om at dette er den eneste måde, hvorpå man kan opnå lykke, og yde sin hjælp til, at riget kan vokse og blomstre. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste Rex D. Pinegar – De halvferds' første Kvorum

Bestem jer til at bestemme jer

Hver gang vi synger denne dejlige sang („Hav tak for profeten, du sendte"), slår mit hjerte i takt med dette vidnesbyrd, og jeg bærer vidnesbyrd for jer om gudommeligheden af Spencer W. Kimballs kald, han, som er Guds levende profet i dag.

Jeg er taknemmelig for min opgave med kirkens unge mænd. De, der tilhører kirkens aronske præstedømmekvorum-

mer, er vore fremtidige missionærer, kirkeledere og ledere i verden. Nu, hvor jeg har så god en lejlighed til det, ønsker jeg at tale til denne store gruppe unge om deres kraft til at blive, hvad de beslutter sig til at blive.

I sommer havde jeg den uforglemmelige oplevelse at være på lejr sammen med 2600 af disse vidunderlige aronske præstedømmebærere og deres ledere. Midt i

en farvestrålende opstilling af telte og spejderuniformer formede lejren sig som et kæmpemæssigt hjul med 12 eger. Hver eger husede en af Israels 12 „stammer”. De 6 lejrdage ved Florida Deseret Ranch bød på lejrferdigheder, særlige demonstrationer, prøver på fysisk duelighed, inspirerende programmer samt adskillige andre aktiviteter (for ikke at nævne fortæringen af over 20.000 liter mælk, næsten 30.000 kg is, 1000 kasser sodavand og 1500 kg brød). De unge mænd og deres præstedømmeledere deltog sammen og koncentrerede sig om præstedømmeformål.

Ved skumringstid den første aften, da hver „stamme” var på plads, marcherede hele „Israel” ind på en arena til åbningslejrålet. Solnedgangens gyldne stråler dannede et storslået bagtæppe til den kilometerlange række af unge mænd, da de to og to marcherede frem mod arenaen. Med farverige bannere løftet højt i vejret gik nutidens Israels sønner frem under en buegang med spejderorden og -loven samt det aronske præstedømmes formål. Når præstedømmelederne førte deres unge mænd forbi disse vagtposter, forventedes det, at hver eneste ung mand aflagde en personlig forpligtelse til dagligt at stræbe mod evigt liv, at være en værdig præstedømmebærer, værdig til at udføre en mission og værdig til at blive gift i templet.

De beslutninger, der blev truffet den aften, blev fulgt op de næste 4 dage af særlige „bjergtops”-erfaringer. Lederne af det fordums Israel gik ofte til en udpeget bjergtop for at modtage særlige instruktioner af Herren. Det var planlagt, at disse „israelittiske” præstedømmebærere ville forberede sig til at komme til særligt udpegede steder i lejren, hvor de kunne modtage åndelig vejledning. Her

erfarede de, at når de havde forpligtet sig til at efterleve evangeliets grundlæggende principper, havde de også forpligtet sig til at træffe andre vigtige beslutninger som f.eks. at være moralsk rene, at være ærlige i ord og gerning, at holde visdomsordet, osv.

Dette er nogle af de „visse beslutninger” som præsident Kimball henviste til i en konferencetale:

„Vi håber, vi kan hjælpe vore unge mænd og unge piger til at forstå, endnu tidligere end de gør det nu, at det er nødvendigt for dem at skulle træffe *visse* beslutninger *én gang* . . . Der er ting, vi kan skubbe bort fra os på én gang og så være færdige med dem! Vi kan træffe en enkelt beslutning om visse ting, som vi vil indarbejde i vor tilværelse og så gøre dem til vore - uden at være nødt til at overveje og beslutte påny hundrede gange, hvad det er, vi vil gøre, og hvad vi ikke vil gøre.

. . . Mine unge brødre, hvis I ikke allerede har gjort det, så bestem jer nu til at bestemme jer!” (*Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 39; fremhævelse tilføjet)

I kan gøre det, mine unge brødre. I kan blive de retfærdige og betydningsfulde mænd, som jeres drømme og ambitioner holder frem for jer. For at nå dette mål er I nødt til at træffe nogle vigtige beslutninger nu, tidligt i livet. Dette er tidspunktet til at bestemme sig til at bestemme sig!

Bestem jer for det første til at sætte mål. I den samme konferencetale sagde præsident Kimball:

„Det er i høj grad passende for de unge i det aronske præstedømme, såvel som for mændene i det melkisedekske præstedømme (og jeg vil tilføje: kirkens kvinder) for sig selv og med beslutsomhed at sætte nogle oprigtige, personlige

mål, hvori de vil søge at forberede deres udvælgelse af visse ting, som de vil fuldføre inden for et bestemt tidsrum." (*Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 38-39)

En af mine venner hjalp sin søn med at sætte mål på følgende måde: Don spurgte sin søn, hvad han ønskede at blive, hvem han gerne ville ligne. Sønnen nævnte et medlem af wardet, der boede i nærheden - en mand, han i nogen tid havde beundret. Don kørte sammen med sin søn hen til mandens bopæl.

Mens de sad i bilen foran mandens hjem, lagde de mærke til mandens ejendele og levevis. De talte også om hans venlighed og gavmildhed, hans gode navn og hæderlighed. De talte om den pris, naboen havde betalt for at blive til det, han var: årene med hårdt arbejde, den nødvendige uddannelse og oplæring, de ofre, han havde bragt, og de udfordringer, han havde mødt. Hans rigdom og den tilsyneladende ubekymrede tilværelse, han nu førte, var et resultat af hårdt arbejde frem mod hans retfærdige mål samt Herrens velsignelser.

Sønnen udvalgte andre mænd, der i hans øjne var eksempler på succesrig og retfærdig levevis, og fra en viis far lærte han deres livshistorie at kende. Derefter satte han på et tidligt tidspunkt i livet sine egne mål for, hvad han ønskede at blive. Og med disse mål for øje som en rettesnor, hvorefter han kunne træffe andre beslutninger hen ad vejen, var han beredt til at blive på den kurs, han havde valgt.

Bestem jer for det andet til at arbejde. Arbejde er nødvendigt, hvis I vil nå jeres mål. J. Paul Getty, der på et tidspunkt blev betragtet som en af verdens rigeste mænd, gav følgende formular på succes: „Stå tidligt op, arbejd længe, og find olie!” Hr. Getty kom også med den tan-

kevækkende bemærkning, at „det er muligt for en mand at stige på et tog, der kører 95 km i timen, og sige til sig selv: jeg kører 95 km i timen.’ Men det er ikke rigtigt. Med mindre han bevæger sig fremad ved hjælp af egen kraft, står han stille.” (J. Paul Getty, *Readers Digest*, sept. 1980, s. 94).

Den verdensberømte violinvirtuos Isaac Stern blev i et TV-interview spurgt om, på hvilket tidspunkt i sit liv han besluttede sig til at vi’ al sin energi til en karriere som koncertviolinist. Hr. Stern fortalte, at han havde givet sin første koncert i San Francisco, da han ikke var ret gammel. Musikkritikerne var meget imponerede og forudsagde en stor fremtid for den lovende unge kunstner. Efter denne opmuntring begyndte Isaac Stern at træffe forberedelser til en anden koncert året efter i New York City. Der var kritikerne ikke så venlige imod ham. De mente, at det ville kræve en masse arbejde, hvis Isaac Stern skulle opnå succes som solist.

„Bestem jer til at træffe beslutninger om visse ting - om mål, om jeres tro på Gud og på jer selv.”

Modløs og skuffet steg den unge hr. Stern på en af New York Citys todækkerbusser og kørte op og ned ad Manhattan Island adskillige gange. Han sagde, at han „græd indvendig”, mens han forsøgte at beslutte sig til, hvad han nu skulle gøre. Havde kritikerne ret? Var han nået så langt, som hans evner rakte? Skulle han søge sig en stilling som et ganske almindeligt medlem af et orkester?

Efter den 4. bustur gennem byen vendte han tilbage til sin lejlighed, hvor hans mor sad og ventede. Han havde truffet sin beslutning: „Jeg vil arbejde, mor - arbejde med min musik, indtil den arbejder for mig.” I dag hyldes Isaac Stern som en af verdens fineste violinister. Arbejde er et princip, hvortil der hører en velsignelse. Arbejde opbygger os fysisk og åndeligt. Det opbygger både vor legemsstyrke og vor karakterstyrke.

En basketballtræner erklærede: „Hvis man finder en mand på toppen af et bjerg, er han ikke faldet derop.” Hvis I og jeg skal nå toppen af vort guddommelige potentiel, må vi arbejde os hvert eneste trin fremad. Stien er muligvis ujævn, besværlig og ukendt; men vi kan klatre op ad den med held, hvis vi er villige til at arbejde med hele vor styrke og forpligtelse.

Bestem jer derefter til at tro. Tro på Gud. Tro på jer selv. Tro på at Gud er meget interesseret i jer som enkeltpersoner, at han er ivrig efter, at det skal gå jer godt. Med sin Søns Jesu Kristi evangelium har han givet os et sikkert mønster på succes i sidste instans.

Når vort liv er i overensstemmelse med hans evangelium, modtager vi sikkerhed gennem hans Ånd til at møde hverdagens udfordringer. Vi kan sige med Nephi: „... Herren er i stand til at gøre alt efter sin vilje for menneskene, om de blot har tro på ham; lad os derfor være tro mod ham.” (1 Nephi 7:12)

Profeten Joseph Smiths tro på Gud - hans tro på Guds interesse for ham - gav ham mod og optimisme til at sige:

„Bliv aldrig nedslået, hvilke vanskeligheder der end omgiver (dig). Hvis (du blev) sænket ned i Nova Scotias dybeste hul og Klippebjergene blev stablet oven på (dig), burde (du) ikke blive nedslået,

men holde ud, udvise tro og holde modet oppe, så ville (du) dukke frem på toppen af dyngen.” (George A. Smith's journal, citeret af Preston Nibley i *Church Section*, 12. marts 1950, s. 16)

I, vore unge mænd og kvinder, befinder jer i livets mest kritiske periode. Ungdommen er den tid, hvor man danner sig vaner, og hvor man antager ideer. Det er en tid med beslutninger. Bestem jer til i dag at lytte til vor profets ord: „Bestem jer til at bestemme jer!” Bestem jer til at træffe beslutninger om visse ting én gang for alle - disse ting, der ellers kunne ødelægge jer, skubber I fra jer - og træf bestemmelser om andre ting, som I vil indføje i jeres liv, ting, der vil bringe jer evig lykke. Bestem jer til at sætte mål, der er i overensstemmelse med jeres guddommelige skæbne. Bestem jer til at tro på Gud, som skabte jer. Bestem jer til at tro på jer selv, tro på, at I virkelig kan nå mål - jeres mål. Bestem jer til at arbejde. I kan få succes med hvad som helst, når I er villige til at arbejde under Herrens vejledende hånd.

At vi alle må træffe vore beslutninger i lyset af Jesu Kristi evangelium, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Eldste David B. Haight — De tolv Apostles Kvorum

„Rigets nøgler”

Ved guddommelig instruktion forsamles vi halvårligt ved disse store konferencer for at tilbede Gud, vor evige Fader samt for at forkynde - gennem Helligåndens gave og kraft - at Jesus er hans Søn, vor Frelser og Forløser, samt at den som kender ham har evigt liv (se Joh. 17:3). Ved at deltage i disse konferencer og være vidne til profetiens ånd opbygger vi hver især vor tro og vort ønske om at leve i retfærdighed. Vi modtager inspirerende vejledning fra dem, som er kaldet til at administrere hans riges affærer, et rige, som er bestemt til at vokse i kraft og til at udvide sig indtil det opfylder jorden. Det er det rige, som profeten Daniel forkyndte: „aldrig i evighed skal forgå . . . men selv stå i al evighed” (Dan. 2:44).

Tiden for denne konferences afslutning nærmer sig, og vi erklærer, at de sande lærdomme er blevet forkyndt af mænd, som søger Herren og som tror på ham, at han på denne måde gør sin vilje kendt, ikke blot overfor sin kirke, men også overfor de enkeltpersoner, som ydmygt søger ham. Vor stilling blandt de kristne trosretninger i verden er enestående. Vi tilhører ingen anden trosretning, hver-

ken direkte eller indirekte, blandt nogen af de såkaldte kristne eller ikke-kristne kirker. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har ikke og har ikke haft nogen tilknytning eller forbindelse med nogen anden kirke eller religiøs gruppe.

Denne kirke besidder nøglerne til Guds kraft til frelse for enhver sjæl, som ærligt vil modtage evangeliet og adlyde det (se Rom. 1:16). Som Guds pagtsbørn er vi blevet lovet, at hvis vi vil være trofaste,

„Herren har altid meddelt sig til sit folk gennem sin profet, Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, som var det fra min egen mund”

så vil vi sejre over hans værks fjender. Gennem vor trofasthed og retfærdighed vil den dårlige indflydelse fra onde og listige mænd og kvinder blive undertrykt. Vi er dem, som har det ansvar at forberede verden til Frelserens andet

komme, han som i magt og herlighed vil vende tilbage til jorden.

Mennesker har spurgt: „Er jeres påstand om at besidde myndighed mere fyldigt end andre kirkes påstande?” Vort svar er: „Ja. Vi besidder den samme guddommelige præstedømmelige magt og myndighed, som fandtes i fordums tid.” Mens Frelseren og hans tolv apostle arbejdede i egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han dem:

„Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?”

De svarede: „Nogle siger, Johannes Døber; andre: Elias; andre: Jeremias eller en anden af profeterne.”

Han spørger dem: „Men I, hvem siger I, at jeg er?”

Og Simon Peter svarede og sagde: „Du er Kristus, den levende Guds Søn.”

Da svarede Jesus og sagde til ham: „Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene.

Så siger også jeg til dig, at du er Petrus, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og Dødsrigets porte skal ikke få magt over den.

Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser på jorden, det skal være løst i Himlene.” (Matt. 16:13-19).

Herren belærte, at hans kirke skulle bygges på åbenbaringens klippe, på de guddommelige sandheder, som Gud selv havde åbenbaret samt at Kristus er den levende Guds Søn. Derfor skal dødsrigets porte ikke få magt over hans kirke. Rigets nøgler blev lovet Peter, og han udøvede denne myndighed sammen med de øvrige medlemmer af De Tolv over hvem han præsiderede.

Der var en række af situationer, hvor

Frelseren kun tog Peter, Jakob og Johannes med sig for uden tvivl at modtage yderligere åndelige oplevelser og belæringer. Da Jesus gik op på Forklarelens bjerg for at forberede sig på sin kommende lidelse, tog han disse 3 apostle med sig, således at når de havde set hans herlighed, som var den herlighed Faderens enbårne Søn besad, at deres hjerter da ville blive styrket og deres tro bestyrket ved at skue denne himmelske begivenhed. De modtog de lovede nøgler i præstedømmet. Ved denne himmelske begivenhed var Moses og Elias også til stede, og de 3 apostle hørte Faderens stemme bære vidnesbyrd om, at Jesus er hans elskede Søn samt give dem befaling om at lytte og at adlyde.

I august 1830 bekræftede Herren i en åbenbaring Joseph Smiths og Oliver Cowderys ordination til apostlembudet samt at de havde modtaget nøglerne. Åbenbaringen lyder således:

„Ligeledes med Peter, Jakob og Johannes, som jeg sendte til jer, og gennem hvem jeg ordinerede og bekræftede jer til at være apostle og specielle vidner om mit navn og til at bære nøglerne til jeres gerning og til de samme ting, som jeg åbenbarede for dem.

Til hvem jeg har overgivet nøglerne til mit rige og mit evangeliums uddeling for sidste gang i tidernes fyld, hvori jeg skal samle alt under eet, både det, som er i himlen, og det, som er på jorden.” (L&P 27:12-13).

Rigets nøgler blev overdraget til Joseph Smith og Oliver Cowdery af disse 3 fordums apostle, som Jesus havde givet myndigheden efter sin opstandelse og sin tjenestegerning blandt dem. Da Herren gennem åbenbaringer kaldte Frederick G. Williams som rådgiver til Joseph Smith, gav han følgende instruktion:

„Hør hans røst, som taler, hør Herren, din Guds ord, og giv agt på det kald, hvormed du er kaldet til at være højpræst i min kirke og rådgiver for min tjener Joseph Smith jun.,

hvem jeg har givet rigets nøgler, der altid tilhører præsidentskabet over det høje præstedømme” (L&P 81:1-2).

Den 3. april 1836 viste de samme himmelske personer sig i Kirtland templet, som havde vist sig for Frelseren og hans 3 apostle på Forklarelsens bjerg, og de overdrog profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery yderligere nøgler og myndighed i præstedømmet, så kirken kunne blive opbygget som forberedelse til når Kristus skal komme for at herske og regere på jorden til evig tid.

Moses viste sig og overdrog nøglerne til Israels indsamling. Elias gengav de pagter og den myndighed, som var blevet givet til Abraham. Elijah overdrog nøglerne og kraften til at vende fædrenes hjerter til børnene og børnenes til fædrenes. (Se L&P 110:11-16).

Disse samme nøgler til riget, som Peter, Jakob og Johannes besad, mens de tjente i Det øverste Præsidentskab i tidernes midte og som blev overdraget til Joseph Smith og alle kirkens præsidenter siden ham, besiddes i dag af præsident Spencer W. Kimball. Han besidder denne øverste myndighed. Han besidder retten til at modtage åbenbaring og til at træffe afgørelser for præstedømmet og for kirken.

Hos præsident Kimball koncentrerer den styrende magt i præstedømmet. Han besidder nøglerne til tidernes fyldes uddeling og herunder alle nøgler til tidligere uddelinger (se L&P 112:30-32). Der findes aldrig mere end en på jorden på samme tid, som har fået overdraget disse nøgler og denne myndighed. Præsi-

dent Kimball, som vil tale til os om et øjeblik, er Guds profet.

Journalisterne lyttede intenst efter en mulig dramatisk historie, som ville antyde, at kirken ville ændre sine mål, da Spencer W. Kimball blev kirkens præsident og som sådan afholdt sin første pressekonference. Men han gentog det tidløse råd, som en profet bør fremsætte: „Hold Guds befalinger. Følg Herrens sti. Følg i hans fodspor.” At omgås præsident Kimball, at være i nærheden af ham betyder at man føler hans kærlighed til Herren og hans kærlighed til mennesker, ja til alle mennesker. Herren

har bevaret ham, så han kan præsidere over hans kirke i denne kritiske periode i kirkens og verdens historie. Det er op til ham at beslutte hvilken kurs vi skal følge. Vi er vidner til hans inspirerede afgørelser og vejledning, hvad der giver os en følelse af sikkerhed og ro. Vi kan følge hans råd med den største tillid, for Gud har placeret en hellig mand, sin tjener, til at lede sit folk.

En britisk omvendt fra 1849, William Fowler, blev så rørt over den blotte tanke, at der levede en Guds profet blandt menneskene, at han skrev disse bevægende ord: „Hav tak for profeten, du sendte, o Herre, på denne vor dag” (*Sange*, nr. 184).

Når I lytter til præsident Kimballs formaninger, som er givet med kærlighed til os alle, så bed om disse formaninger i jeres hjem, og jeg lover jer, at I vil blive inspireret til at holde fast ved de storslåede principper, som har bevist deres værdi og som kommer gennem guddommelig ledelse. I en åbenbaring til Joseph Smith få måneder efter at kirken var blevet organiseret, gav Herren omhyggelig instruktion og råd til de nye ledere. Han sagde: „I skal spørge Gud . . . og det, som Ånden vidner for jer . . . skal (I) gøre i hjertets hellighed . . . stræb da alvorligt efter de bedste gaver og betænk stedse, hvorfor de er blevet givet . . . de er blevet givet til nytte for dem, der elsker mig og holder alle mine befalinger” (L&P 46:7-9).

Denne åbenbaring fortsætter: „. . . alle har ikke fået hver gave (men) . . . enhver har fået en gave gennem Guds ånd. Nogle er det gennem den Helligånd givet at vide, at Jesus Kristus er Guds Søn . . . Andre gives det at tro på deres ord” (L&P 46:11, 13-14). Vi kan modtage vejledning for os selv og for vor familie

gennem personlig åbenbaring som svar på vore ydmyge bønner samt ved at være i harmoni med Guds profet. Herren har altid meddelt sig til sit folk gennem sin profet. Herrens talsmænd er ikke kaldede af sig selv, men kaldet af Gud. Ingen mand kan påtage sig dette af sig selv. Han må kaldes af Gud sådan som Aron blev. (Se Heb. 5:4).

Den dag da kirken for 150 år siden blev organiseret, rådede Herren medlemmerne til omhyggeligt at følge hans nykaldede profet: „Derfor skal du . . . give agt på alle de ord og befalinger, han giver dig, eftersom han modtager dem, så længe han vandrer i hellighed for mig.

Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund” (L&P 21:4-5). Herren giver videre dette løfte, hvis vi er lydige:

„Thi når I gør dette, skal helvedes porte ikke få overhånd over jer, ja, Gud Herren vil sprede mørkets magter for jer og lade himlen bæve til jeres gode og til sit navns ære” (L&P 21:6).

Dette værk, som vi har fået til opgave at udføre har den Almægtige placeret i hænderne på en frygtløs leder. Ved at opretholde ham med jeres opløftede hænder, har I forpligtet jer til at følge vores profet. Han er Herrens talerør. Herren har talt til kirken i denne uddelelse og henvist til dens bemyndigede ledere: „. . . de skal tale, som de bliver drevet dertil af den Helligånd.

Og hvad de taler, drevet af den Helligånd, skal være Herrens vilje, skal være Herrens ord, Herrens røst og Guds kraft til saliggørelse” (L&P 68:3-4).

Præsident Kimball besidder alle nøgler for at kirken kan opfylde sin guddommelige mission - nøgler til at forkynde evangeliet til hver nation og folk, til at

organisere Zions stave over alt på jorden til indsamling af Israel og til at bygge hellige templer til at udføre hellige ordnanser for både levende og døde.

Dette hellige værk, som det er blevet åbenbaret gennem de sidste dages . profeter, skal være en forberedelse til Guds Søns strålende komme for at herske over jorden. Intet er mere udtrykkelig nævnt i alle skrifterne end at Guds Søn vil vende tilbage i Faderens herlighed for at belønne de retfærdige og oprette sit rige i dets magtfulde og derved medbringe et retfærdighedens og fredens herredømme.

„Thi Menneskesønnen skal komme i sin Faders herlighed med sine engle; og da skal han gengælde enhver hans gerning” (Matt. 16:27).

Dette er Jesu Kristi kirke - genoprettet af Frelseren og hans fordums apostle.

Vi er vidner til, at præsident Kimball er Guds profet samt at han leder os i vor undervisning af verden om det sande Kristi evangelium.

Gud, vor evige Fader, lever såvel som hans enbårne Søn, alle menneskers Frelser, i hvis hellige navn jeg vidner. Amen. □

Præsident Spencer W. Kimball

Bliv ikke trætte af rejsen

Hvilken glæde er det ikke at overvære denne konference og høre Herrens ord, som de er blevet fremført af så mange af Brødrene. Jeg er som altid, mine brødre og søstre, personligt og på kirkens medlemmers vegne taknemmelig for den vejledning og den opmuntring, som vi har modtaget ved denne generalkonference. De, som har sørget for musikken har

føjet så meget godt til disse møder. I, som har overværet møderne, har lyttet tankefuldt og I er blevet bispist med livets brød. Fremfor alt, så har Herren velsignet os med sin Ånd, hvad vi er dybt taknemmelige for.

Hvad vi har modtaget, må imidlertid ikke glemmes, når afslutningssalmen er sunget. Når vi har lyttet til hver enkelt

tale, har vi tilføjet vort eget samfælende *amen*. Lad os med denne eftermiddags sidste *amen* stadigt klingende i vore ører gå hjem med en beslutning om at forbedre os samt om at gøre brug af de principper, som vi har lært i de sidste 2 dage. Brødre og søstre, vor udfordring er den samme, som den altid har været, når vi er blevet belært om de rigtige principper. Udfordringen til os blev godt formuleret af den fordums profet: „Og dersom I nu tror alle disse ting, se til, at I gør dem” (Mosiah 4:10). Vi må ikke glemme de forpligtelser, som vi har indgået med os selv under denne konference, når vi vender tilbage til hverdagens prøver, trængsler og ansvar, ja til en verden i oprør og strid.

Vi har ved generalkonferencen været væk fra denne verden i nogle få timer, og Ånden har tilhvisket vor sjæl fred. Nu må vi atter vende tilbage til vor plads i verden, men vi er bedre forberedt til at forbedre verden. Lad os gå frem i tillid, ikke med haltende skridt, men stadigt og med den vedvarende forpligtelse, som er født af Ånden.

Det har været den dejlige glædens tid disse konferencedage, hvor venner har mødt hinanden og de hellige modtaget megen vejledning. Hvis alle, som har overværet denne konference vil vende hjem og fast beslutte sig til at opfylde de forpligtelser, som de har sagt ja til - ja så vil det være vidunderligt!

Vi vil nødvendigvis lægge mærke til begivenheder og tendenser, som vil udgøre særlige udfordringer. Vi kan ikke forvente at leve i urolige tider, uden selv at opleve noget af den uro. Men vi behøver ikke „. . . kastes og drives hid og did af alle mulige lærdomme” uden et anker (se Efes. 4:14). Vi er et fællesskab i en guddommelig kirke. Vi har nutidige

Præsident Spencer W. Kimball

profeter til at lede os. Vi har Kristus som vor hyrde til at lede os.

På trods heraf, så formår de moderne kommunikationsmidler at bringe verden ind i vore hjem, og vi må ikke miste perspektivet, selv om andre er forvirrede. Hvis vi hører nedslående nyhedsrapporter og bliver rystet over begivenheder i verden, så lad os dog ikke blive frygtsomme. „Bliv ikke trætte af rejsen”.

Herrens program vil have fremgang, selv hvis enkeltpersoner i kirken fejler. Vi vil opleve den stadige udvikling af Herrens værk selv midt blandt verdens problemer. Dette værk vil rulle frem, indtil det opfylder hele jorden. Herren har forsikret os herom igen og igen. Han har fortalt os, at hvis vi vil holde hans befalinger, så er han tvunget til at holde sine løfter til os. Det gør han og det vil han!

Hvis jeg har lært noget i livet, er det, at vi skal blive ved med at bevæge os fremad, blive ved med at prøve - ja så længe som vi ånder! Hvis vi gør dette, så vil vi blive overrasket over, hvor meget der stadig kan gøres.

Vi er dybt imponeret over lamanitprogrammet, som betager mig meget, og vi erkender, at dette program er en realitet. Det er ikke længere et spørgsmål i vort sind. Det er en realitet, og dette program er spredt vidt og bredt omkring i verden. Vi er meget stolte af det arbejde, som bliver udført. Vi er taknemmelige for det. Vi er i høj grad os den kendsgerning bevidst, at vi blandt lamaniterne, såvel som blandt alle andre landes folk, har et ansvar for, at evangeliet når deres hjerter og deres sind samt at de forstår det.

Vi siger til de gode mennesker i kirken: Lad os nu gå fremad, efter vi er blevet opbygget, for at velsigne og opbygge vore familier, vore naboer og vore venner. Vi er knyttet sammen af den kendsgerning, at vi bogstavelig talt er børn af vor himmelske Fader, og at han elsker os. Vi har talt meget om kærlighed i dag. Når som helst jeg tænker på de lande i verden, som jeg har besøgt i min levetid, så fyldes jeg med stor kærlighed til dem og deres folk - til dem som enkeltpersoner og som et folk, der har reageret positivt overfor os på et eller andet tidspunkt.

Brødre og søstre, jeg vil gerne kendes

som en, der elsker sine brødre og søstre. Jeg vil gerne, at denne kærlighed udstrækkes til fjern og nær af alle de besøgende, som forlader denne konference og drager andre steder hen for at fortsætte Herrens værk.

Herren lever, Gud lever, og Jesus er Kristus. Han er Guds enbårne Søn, denne verdens Frelser og Forløser.

Det er mit højtidelige vidnesbyrd, at vi er Herrens vidner, og vi er i sandhed taknemmelige i vore hjerter for Herren Jesu Kristi konstante opsyn, for alt hvad han

„Udfordringen til os blev godt formuleret af en fordums profet: ,og dersom I nu tror alle disse ting, se til, at I gør dem”

betyder for os, for alt hvad han gør og for alt, hvad han giver os.

Herren velsigne jer, mine kære brødre og søstre. Jeg håber, at I vil gå fremad med ny kraft, og at I må være i stand til at gøre de ting, som I hele livet har planlagt at gøre. Jeg håbder, at I vil gøre det godt og gøre det bedre, end det nogen sinde er blevet gjort før. Og jeg håber, at I vil give de talrige mennesker, som har behov for Herrens velsignelser, det som de har så hårdt brug for: Den forsikring, at evangeliet er her, at Kristus er Forløseren og at vi kan stole fuldkomment på ham i vort arbejde.

Vi beder, at Herren fortsat må velsigne jer, og det vil glæde os, hvis I vil bringe vor oprigtige og dybe kærlighed med jer hjem og med tilbage til jeres medlemmer. Gud velsigne jer, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Præsident Spencer W. Kimball

Tiendeloven

Mine kære brødre og søstre, mit budskab i dag er ikke nyt. Profeter i alle uddelinger har klart belært om tiendeloven og de principper i evangeliet, som har med den at gøre. Fra begyndelsen er vi blevet belært om, at „Herrens er jorden og dens fylde” (1 Kor. 10:26). Af denne fylde kræver Herren, at vi tilegner ham en tiendedel. Tiende er en af Guds love og det kræves af hans disciple, at de efterlever denne lov. At undlade at leve op til denne pligt er at fejle på et meget vigtigt punkt. Vedrørende dette emne kan vi læse Herrens ord i denne uddeling i L&P. 119.

Af og til modtager Det øverste Præsidentskabs kontor forespørgsler fra funktionærer i kirken samt fra medlemmer, som beder om oplysninger om hvad der anses for at være en ærlig tiende.

Vi har til stadighed svaret, at den mest enkle udtalelse, som vi kender til, er Herrens egen udtalelse, nemlig at kirkenes medlemmer bør betale „en tiendedel af deres årlige indkomst”, hvilket skal forstås som indtægt. (se L&P 119:4) Når vi af og til er tilbøjelige til at tro, at det er forgæves at tjene Herren, så bør vi

vække vor tro til live, tro på Guds rige løfter, adlyde - samt tålmodigt vente. Herren vil opfylde alle sine rige løfter til os. Paulus siger:

„ . . . intet øje har set og intet øre hørt, og . . . der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham.” (1 Kor. 2:9)

Ja, selv i dette liv er der lovet store velsignelser til den lydige. Tag f.eks. løftet til den, som betaler tiende:

„Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål.

Jeg vil for eders skyld skræmme æderne, så at de ikke ødelægger eder landets afgrøde, og vinstokken på marken skal ikke slå eder fejl, siger Hærskarers Herre.

Og alle folkene skal love eder, fordi I har et yndigt land, siger Hærskarers Herre.” (Mal. 3:10-12)

Som jeg allerede har sagt, så blev Herrens ord, der fastsatte tiendeloven i denne uddeling, åbenbaret til profeten Joseph Smith i Far West, Missouri den 8.

juli 1838 og de findes optegnet i L&P 119. Ti dage senere gav Herren profeten Joseph endnu en åbenbaring, L&P 120, hvori det blev gjort klart, at den rette forvaltning af kirkens tiende skal ske gennem et råd, der består af Det øverste Præsidentskab, De tolv Kvorum og Det præsiderende Biskopråd. Rådet til forvaltning af tiende, som består af de 18 præsiderende brødre, der er udpeget i åbenbaringen, mødes i dag regelmæssigt under Herrens inspiration for at bestemme samt godkende fordelingen af tienden i Herrens kirke. Som I udmærket ved, så beskæftiger kirken sig aldrig med forbrug, som giver underskud. Kirkens hellige fonds budgetteres omhyggeligt, således at udgifterne aldrig overstiger indtægterne.

Præsident Joseph F. Smith talte om tiendeloven fra denne talerstol ved oktoberkonferencen i 1897 og sagde:

„Formålet med tiendeloven er det samme som den lov om indtægtsafgift, der er vedtaget af hver stat, hvert land og hver kommune så vidt jeg ved. Der findes

Præsident Kimball hilser på besøgende medlemmer.

ikke nogen organisation af væsentlig betydning, som ikke modtager bidrag for at kunne udføre sit formål. Tiendeloven er indtægtsloven for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Uden den ville det

„At undlade at leve op til denne pligt er at fejle på et meget vigtigt punkt. Det er en overtrædelse.”

være umuligt at udføre Herrens hensigter.” (*Evangeliske lærdomme*, kap. 13 „Tiendeloven, indtægtsloven”)

Tiden tillader ikke, at jeg i detaljer fortæller jer om en smuk tiendeberegning, som er blevet fortalt af min onkel, præsident Joseph F. Smith. Det drejer sig om en tildragelse, som hans mor, Mary Fielding Smith, enke efter patriarken Hyrum Smith, kom ud for, efter at hun var kommet til Salt Lake dalen. Det var en hjertevarmende og trosfremmende oplevelse. Hun sagde til en mand på tiendekontoret, som lå overfor, hvor hotel Utah nu ligger, og som irettesatte hende for at betale tiende:

„. . . du burde skamme dig. Vil du nægte mig en velsignelse? Hvis jeg ikke betalte min tiende, kunne jeg forvente, at Herren holdt sine velsignelser tilbage fra mig. Jeg betaler min tiende, ikke alene fordi det er Guds lov, men også fordi jeg forventer en velsignelse for at gøre det. Ved at holde den og andre love forventer jeg at blive begunstiget og være i stand til at forsørge min familie.” (*Evangeliske lærdomme*, kap. 13 „Enken og tienden”) Jeg vil anbefale, at I alle læser den fulde beretning, således som den findes i *Evangeliske lærdomme*, der er et udvalg af

præsident Joseph F. Smiths skrivelser og taler, i kap. 13 under afsnittet „Enken og tienden”.

Mine brødre og søster, jeg siger atter: tiendeloven er en af Guds love og det kræves af hans disciple, at de efterlever denne lov. At undlade at leve op til denne pligt er at fejle på et meget vigtigt punkt. Det er en overtrædelse og ikke en ligegyldig forglemmelse.

Brødre og søstre, tiendeloven er en guddommelig befaling og den gælder for alle vor himmelske Faders børn. Alle, som tror på Bibelen, bør også tro, at det er en af Guds love. Men ingen forstår og efter-

lever den, som de sidste dages hellige forsøger at efterleve den, eftersom den er blevet fornyet for os gennem nutidige profeter.

Mesterens ord lyder atter og atter: „. . . giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er!” (Matt. 22:21)

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd, brødre og søstre, og vidner for jer om guddommeligheden af denne vigtige Herrens lov og jeg beder vor himmelske Fader velsigne jer og alle de øvrige sidste dages hellige med det samme vidnesbyrd og efterlader jer min velsignelse i Jesu Kristi navn. Amen. □

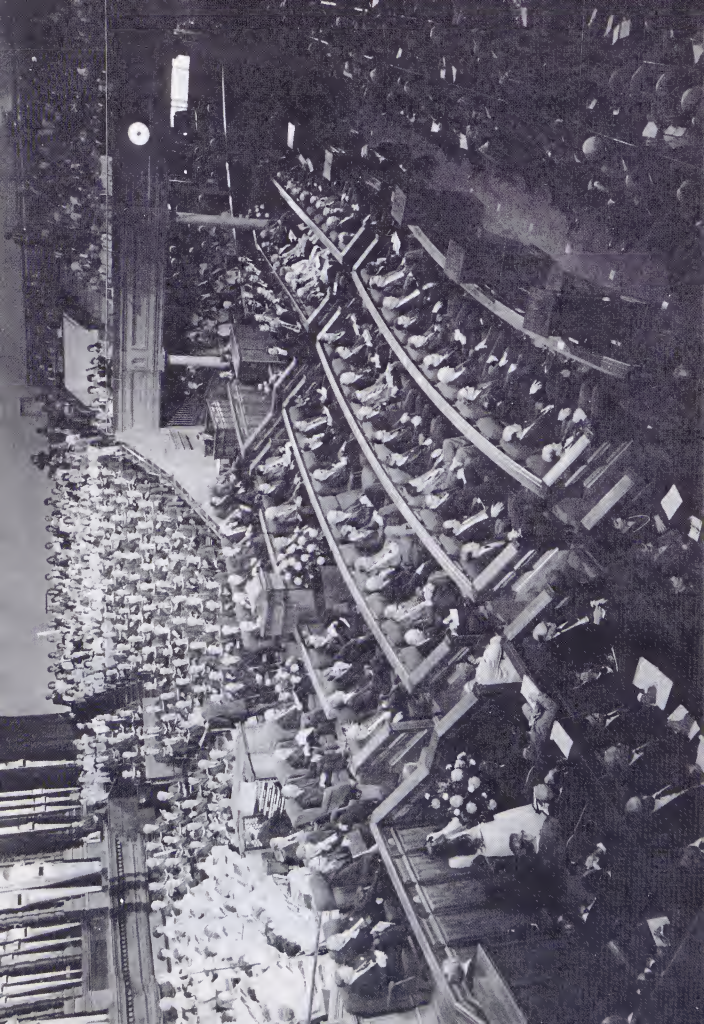
Biskop Victor L. Brown – Præsiderende biskop

„Bered alt, hvad der behøves”

Mine kære søskende - mit budskab denne formiddag er meget foruroligende. I husker sikkert hvordan de fordums israelitter måtte vandre i ørkenen i 40 år før de var parate til at krydse Jordan og komme ind i det forjættede land. Vort folk er i over 40 år blevet belært om vigtigheden af at være personligt og familiemæssigt beredt. Vi har fået under-

visning om at ansvaret for os selv først og fremmest påhviler os selv, og derpå vore familier. Først når disse reserver ikke kan klare det, kan vi bede kirken om hjælp. Alligevel er det i de seneste måneder blevet stadig tydeligere at der er mange som ikke er beredt.

Indenfor det sidste år har uddelingen af fasteofferhjælp og varer gennem biskop-

per været alarmerende stor. Med de krav som stilles for tiden vil kirkens reserver næsten være opbrugt indenfor kort tid. Der er faktisk nogle varer som allerede er opbrugt, selv om det er tydeligt at nedgangsperioden ikke har været ret længe. Det viser at lærdommene om at være beredt i alt for mange tilfælde enten er blevet helt misforstået eller bevidst

„I de seneste måneder er det blevet stadig tydeligere at der er mange som ikke er beredt.”

afvist. Mange af vore medlemmer synes at mene, at kirken vil komme dem til hjælp når de kommer i vanskeligheder, selv om de godt kunne have været beredt, hvis de havde prioriteret rigtigt. For nogen tid siden så jeg beviset på det jeg forsøger at pointere, da jeg var på besøg i to stave. Begge områder var fortrinsvis befolket med sidste dages hellige. Begge steder var alvorligt påvirket af de samme alvorlige, men midlertidige vanskeligheder i forbindelse med arbejdsløshed. Når jeg kommer et nyt sted til en stavskonference, plejer jeg almindeligvis at gå en tur rundt i nabolaget eller på landet, for at få en fornemmelse af hvilke mennesker der bor på stedet. Jeg kigger f.eks. på om deres haver bliver passet; og om deres huse bliver passet; om der er gamle forfaldne udhuse eller stalde, eller om de er ordentligt vedligeholdt, og om der er rækværk om. Med andre ord hvor megen stolthed er disse mennesker og deres samfund i besiddelse af? I den første stav, jeg taler om, så

jeg beholdte huse og haver. Det så ud til at være et nogenlunde velstående område i den såkaldte mellemklasse. Nogle ville måske kalde det et velhavende område. Da jeg mødtes med stavspræsidentens bemærkede jeg folkets tilsyneladende velstand. Men da vi gennemgik folkets behov for velfærd blev jeg chokeret over at se de krav der blev stillet til fasteofferfond og biskoppens forrådshus.

Stavspræsidenten oplyste mig om, at indenfor en uge eller to, hvor de største arbejdsgivere havde skåret ned, var mange familier kommet til deres biskop for at få hjælp. De havde kun begrænsede reserver som de kunne bruge til at klare sig selv for. Han sagde også at der var nogle trofaste medlemmer i hans stav som havde klaret sig selv ved hjælp af deres egne reserver, såvel som ved naboers hjælp.

En anden stav, som lå et godt stykke fra den første, var dybt berørt af det samme arbejdsløshedsproblem. Skønt ejendommene bar en lille smule præg af dette var de pæne og ordentlige at se på. Jeg blev overrasket over at se, at man her praktisk talt ikke havde benyttet noget af fasteofferfondet eller nogle af biskoppens ordreformularer.

Jeg spurgte stavspræsidenten om hans biskopper forstod eller lod hånt om deres ansvar for de fattige og nødstedte. Han antydede, at selv om nogle af familierne havde haft brug for at søge hjælp hos deres biskop, indså de fleste medlemmer deres ansvar for at være beredt og klare sig selv.

Ser I, medlemmernes prioriteter i disse to stave var meget forskellige. Der var ikke mange som var beredte i den første stav. De forventede at kirken tog sig af dem, mens de i den anden stav havde det

omvendt - størstedelen af medlemmerne var forberedt på at klare sig selv.

Må jeg også lige fortælle nogle personlige eksempler som viser det stigende problem?

For nogle få måneder siden var der et ungt par som besluttede sig til at opsiges deres sygeforsikring. De syntes ikke de havde råd til den. De store udgifter i forbindelse med afgangseksamen fra skolen, og den stigende inflation fik dem til at afvise Brødrenes råd. Så fik de et barn - for tidligt født, og alvorlige komplikationer, som medførte utrolig store udgifter til lægehjælp. Syge om hjertet og bange henvendte de sig først til deres familie, som gav dem en god hjælp. Men det var ikke nok, derfor henvendte de sig til deres biskop, som skaffede dem yderligere hjælp gennem fasteofferfondet. De kunne næsten have klaret sig selv, hvis de havde beholdt deres forsikring. En ung mand syntes at den tekniske skole var for krævende og for dyr. Han gik ud af skolen, blev gift og tog et lavtløn-

net job i en købmandsforretning. Da de fik et barn opdagede han, at hans indtægt ikke kunne slå til til selv det mest nødvendige. Han var for flov til at henvende sig til sine forældre, derfor gik han til sin biskop for at få hjælp.

En anden familie valgte at bruge mandag aften til sport og tv-programmer fremfor til familiehjemmeaften. De havde ingen familiebønner i uger og måneder, ingen samtaler om evangeliet, ingen læsning i skrifterne, ingen meningsfulde familieaktiviteter. Nu er én af de unge døtre løbet hjemmefra, og forældrene har henvendt sig til biskoppen for at få hjælp.

I alle disse tilfælde kunne det værste problem være undgået, hvis medlemmerne havde anvendt principperne for personlig og familiemæssig beredthed.

Principperne kan anvendes overalt i verden, af alle kirkens medlemmer, selv om man i de fleste lande udenfor USA og Canada ikke har det fulde velfærdstjenesteprogram. Vi indrømmer at der kan være lovmæssige restriktioner i visse lande og angående bestemte dele af programmet. Men derfor bør vort folk alligevel følge disse lærdomme i den udstrækning loven tillader.

Jeg bønfaller jer, stavsledere om at sørge for at budskaberne fra dette velfærdstjenestemøde når ud til biskopper, kvorumsledere og wardenes hjælpeforeningspræsidenter, så kirkens medlemmer kan blive belært, og omvende sig tilstrækkeligt til at efterleve de grundprincipper der er tale om, og således bringe deres hus i orden (se L&P 90:18). Biskoppen har ansvaret for at administrere hjælpen til de fattige og nødlidende. Han afgør hvem der kan få hjælp og i hvilken form hjælpen skal gives. Hans bedømmelse er baseret på en klog admi-

nistration af dette program. Han afgør om det skal være til velsignelse for folket eller en udvej til at få noget for ingenting. Han har også ansvaret for at ingen, som virkelig bør have hjælp, bliver overset. Jeg nævnte før at der er blevet undervist i disse principper i 40 år. I virkeligheden er der blevet undervist om dem meget længere, som præsident Kimball sagde. I sine bemærkninger i Mill Creed ward, 25. juli 1868, sagde præsident Brigham Young bla. følgende:

„Jeg tror at sidste dages hellige er det bedste folk på jorden, som vi har kendskab til. Jeg tror dog stadig at vi på mange områder er meget skødesløse, dvaske og langsomme til at adlyde Herrens ord. Mange synes at handle i den tro at Gud vil forsørge dem, i stedet for at vi skal prøve at forsørge os selv. Vi er bange for at græshopperne skal æde vores høst . . . jeg kan huske at jeg sagde i profeternes skole, at jeg hellere ville have at folk udøvede en lille smule mere fornuft og sparede op, så de kunne forsørge sig selv, fremfor at øde deres midler bort, og derpå bede Herren forsørge dem. Jeg er nået forholdsvis langt i mine overvejelser af denne sag. Jeg har lagt mærke til det råd jeg har fået. For år tilbage har vi fået at vide, år efter år, at vi skulle oplagre korn, så vi har et overskud af det vi behøver hver dag. Herren vil måske lade en delvis hungersnød komme over os eller vore naboer. Jeg har fået at vide at han måske giver os sådanne tider som vi har lige nu. Men lad os sige at jeg ikke havde rettet mig efter dette råd, og ikke havde taget hensyn til kommende tider, hvordan ville min tilstand så have været i dag? Se hvordan sidste dages hellige bærer sig ad i denne sag, hvor efterladende de er overfor det råd de har fået; sæt nu Herren vil

lade disse insekter ødelægge vore marker i år, og til næste år, hvad bliver så resultatet? Kan I se død, elendighed og nød i dette folks ansigter? Nogle vil måske sige: „Jeg tror på at Herren vil skaffe dem af vejen.“ Hvilken grund har vi til at håbe på det? Har jeg nogen grund til at sige til min himmelske Fader: „Kæmp min kamp“, når han har givet mig et sværd til at kæmpe med, arme og hjerne så jeg selv kan kæmpe? Kan jeg bede Ham kæmpe min kamp, mens jeg sætter mig roligt ned og venter på at Han skal gøre det? Det kan jeg ikke. Jeg kan bede folket lytte til visdom, høre efter hans råd; men at bede Gud gøre noget for mig, som jeg selv kan gøre, lyder fuldkommen meningsløst for mig. Se de sidste dages hellige. Vi har haft marker fulde med korn i mange år; og hvis vi havde disponeret således ville vore siloer måske have været fyldt til overflod, og vi havde haft forråd til syv år. Så kunne vi måske have set bort fra disse insekters ødelæggelser og have gået ned i dalen og hentet vort tømmer, fremstillet materialer, og bygget nogle smukke steder, i stedet for at hellige vor tid til at kæmpe og mase for at erstatte det, som vi har tabt ved ødelæggelserne. Vi kunne have bygget hegn, forbedret vore bygninger, forskønnet Zion, ladet jorden hvile, og forberedt os til disse insekter var væk. Men nu løber folk forvirret rundt. . . De har mangler og vanskeligheder, og de er rådvilde. De ved ikke hvad de skal gøre. De har fået at vide hvad de skal gøre, men de retter sig ikke efter dette råd!” (*Journal of Discourses*, 12:240-41).

Præsident Young fortsætter:

„Vi er nødt til at lære at lytte til Helligåndens hvisken, og til Guds tjeneres råd, indtil vi alle når frem til at være ét i troen (se Ef. 4:13). Hvis vi havde

adlydt rådet ville vi have haft siloer i dag, og de ville have været fyldt med korn; og vi ville have haft hvede og havre og byg til os selv og vore dyr i flere år" (*Journal of Discourses*, 12:241).

Præsident Young siger yderligere:

„Da Moses var oppe på bjerget gik de (israelitterne) til Aron og spurgte hvor Moses var, og krævede nogle guder til at gå foran dem. Aron bad dem bringe sig deres ørenringe og juveler, og det gjorde de. Han lavede så en guldkalv af dem, og folk løb rundt om den, og sagde at det skulle være de guder, der skulle bringe dem ud af Ægyptens land. Hvor meget kan tilskrives dem? Det er det samme med os, når vi ikke gemmer korn når der er rigeligt, og græshopperne kommer, og vi råber: ‚Herre, få dem væk og frels os.‘

Det kan sammenlignes med at en mand om bord på en damper på det store hav siger: ‚Jeg vil vise dig min tro,‘ og derpå hopper overbord, idet han råber: ‚Herre, frels mig.‘ Det ser måske ikke så dumdrigt ud, men er det mere inkonsekvent end at smide de ting ud, som Herren har givet os, og lade det gå til spille, og derpå, når man er i nød råber til ham for at få det, som man har ladet gå til spille og ødet bort? Herren har velsignet os til alle tider, og han spørger os hvorfor vi ikke har velsignet os selv." (*Journal of Discourses*, 12:243).

Jeg ønsker ikke at I skal få det indtryk at der ikke er gjort noget. Der findes trofaste hellige, som har deres års forråd og som klarer sig selv. De kender den fred der kommer af at være lydige og beredt.

Gennem breve vi modtager ved vi at mange andre familier dyrker haver og arbejder på at samle deres års forråd af mad, tøj og andre nødvendigheder. Nogle forældre bestræber sig på at involvere hele familien i timeligt velfærdsarbejde.

I et brev for nylig stod der: „Jeg administrerer vort forråd derhjemme. Jeg vil gerne have jeres hæfte: „Noget væsentligt om hjemmeproduktion og forråd.“ Hvis I har det vil jeg gerne have tilsendt flere oplysninger. (Signeret) Travis Leal.” Hovedsagen for os, og det påtrængende i mit budskab er, som jeg gentagne gange har sagt fra denne talerstol, at vi må forstå at velfærdsprogrammet hviler på grundprincipperne for personlig og familieberedthed, og ikke på kirkeberedthed.

Vi er bekymrede fordi vort folk fejlagtigt ledes til at tro, at fordi vi i kirken har programmer som produktionsprojekter, fremstilling af dåsemad, biskops forrådshuse, Deseret Industries, foruden andre ting, så behøver de ikke sørge for sig selv. Sådan er det slet ikke. Det er bevisligt at denne illusion eksisterer, for det kan man se på de sidste par måneders tæring på fasteofre og på varelageret i forrådshusene.

Vi er helt opmærksomme på at vi lever i vanskelige tider, måske lige så vanskelige som i nogen tidligere periode i historien. Økonomien synes stort set ude af kontrol; der er stor arbejdsløshed mange steder. Inflationen breder sig voldsomt i de fleste lande i verden. Den personlige gæld er uhyggelig stor. Det synes næsten umuligt for unge mennesker at etablere et hjem. Mange som har købt hus sidder så dyrt, at de ikke kan betale spor af de uforudsete udgifter.

Vi har lært at vi skal opbygge en reserve

gennem et stykke tid, at vi skal komme ud af vores gæld for at kunne gøre det, at vi skal købe de ting som vi bruger, og bruge dem efter et roteringsssystem, at vi skal bruge vor sunde fornuft, når vi bereder os til at blive uafhængige og selvforsynende. Der har aldrig været tale om at gå til yderligheder eller være fanatisk i disse lærdomme. Jeg er bange for at vi i dag er omtrent som dem præsident Brigham Young henviser til i dette citat: „Vi har set en græshoppekrig før denne. Så var der to år uden. Vi vil antagelig få en god høst næste år, og så vil folk tænke

Et ældre medlem giver udtryk for sin glæde over at overvære konferencen

mindre over disse dyr end de gør nu; og endnu mindre næste år; indtil vi har haft 4-5 år - så vil de næsten have glemt dem. Vi kan blive helt uafhængige af disse insekter. Hvis vi havde haft tusinder og atter tusinder af skæpper hvede, rug, byg og majs, så kunne vi sige til dem (insekterne): 'Se og kom væk, vi sår ikke for jer.' Så kunne vi have pløjet jorden op, gødet jorden, og ladet den hvile, og så ville græshopperne ikke have ødelagt frugten af vort arbejde, som i stedet kunne være rettet mod at forskønne Zion og bygge smukke boliger" (*Journal of Discourses*, 12:242).

Kære søskende, jeg synes vores ængstelse kan retfærdiggøres. Mange er af den

formening at der ligger mere vanskelige tider forude. Vi er dybt interesserede i vort folks velfærd, og kan se de eventuelle mangler og lidelser som vil komme, hvis hver enkelt og hver familie ikke tager Herrens ord til sig, som siger: „Bered hvad der behøves" (L&P 88:119), og „dog skal det ske på min egen måde" (L&P 104: 16).

Må jeg endnu engang bønfalde jer ledere i præstedømmet og hjælpeforeningen om at sørge for, at alle kirkens medlemmer overalt forstår deres ansvar for at have deres eget velfærdsprogram, så vort folk kan blive velsignet og leve et liv i overflod og retfærdighed. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Biskop J. Richard Clarke – Andenrådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Troens egne

Mine kære søskende - enhver generation kan bedst vise sin værdi i den måde de reagerer på profeternes røst. Vores profet har advaret os om at:

1. øge vores personlige retfærdighed,
2. lade være med at bruge mere end vi tjener og komme ud af vores gæld,
3. producere, konservere og opbevare

tilstrækkeligt med fødevarer, tøj og, hvis det er muligt, brændsel til et år.

Disse regulære råd er ikke fulgt af jer alle. Nogle har haft tro og har adlydt; andre har ventet til de var sikre på at problemerne virkelig ville komme; og atter andre har afvist rådet.

Der var engang nogle landsbyboere som

gav deres unge hyrde følgende instruktion: „Når du ser en ulv skal du råbe: ‚Ulven kommer, ulven kommer!‘ Og så skal vi komme med vore bøsser og høtve.“

Den næste dag, da drengen gik og vogtede får, så han en puma i det fjerne. „En puma! En puma!“ råbte han. Men der kom ingen. Pumaen dræbte adskillige får. Drengen sagde ulykkeligt: „Hvorfor kom I ikke da jeg råbte?“ „Der er ingen pumaer i denne del af landet,“ svarede de. „Det er ulvene vi er bange for.“

Den unge færehyrde lærte noget værdifuldt:

Folk reagerer kun på det de er parate til at tro. Brødrene tøver somme tider med at tale ligeud om økonomiske realiteter og behovet for, at den enkelte og familien er beredt. En sådan tale bliver af dem, der søger efter problemer, udlagt som tegn på store ulykker, og mange flygter til købmanden for at komme før dem der hamstrer.

I april 1976 foreslog biskop Featherstone at medlemmerne skulle sætte sig som mål at have et års madforråd. Nogle af dem, som endnu ikke var begyndt at samle hjemmeforråd, skyndte sig ud og satte sig i dyb gæld for at købe for hundreder af dollars i supermarkederne. Så satte de sig til at vente, ligesom profeten Jonas, for at se hvad der ville ske i Niveve. Det var som om bror Featherstone officielt havde fastsat dommedagen til den 1. april 1977. Det var ikke hans mening. Herren har altid benyttet en ordentlig måde at forberede sig på, ikke ved gisninger, forvirring og panik.

Lad os være kloge forvaltere. Lad os tænke over det vi kan lære af historien og erfaringerne ved at gøre som profeterne siger. Den amerikanske journalist og historiker Herbert Arnold Gibbons (1880-

1934), den engelske historiker Arnold Joseph Toynbee (1889-1975), den amerikanske lærer og skribent William James Durant (1885-) samt andre bemærkelsesværdige historikere har analyseret grundene til store civilisationers fald. Det er det samme der gentager sig. En amerikansk pædagog har lavet en sammenfatning over årsager og virkninger og opstillet en liste med 6 af de mest almindelige grunde til hver civilisations fald:

1. De mistede deres religiøse overbevisning og lod hånt om den grundlæggende moral.

2. De blev besat af sex.

3. De forringede deres penge, så de fik mindre værdi, og lod inflation løbe løbsk.

4. Ærligt arbejde var ikke længere en dyd.

5. Respekten for loven smuldrede, og vold blev antaget som en metode til at opnå den enkeltes og nogle gruppers ønsker.

6. Og endelig, borgene ville ikke længere være soldater og kæmpe for at forsvare deres land og arv.” (Dr. Kenneth McFarland: „Bicentennial America’s Opportunity” - en tale holdt ved Fairmont Hotel i San Francisco, ved the National Convention of the Independent Petroleum Association of America.)

Søskende - vil vores generation være kloge nok til at undgå en lignende ødelæggelse? Er vi beredt til at ændre historiens kurs? Vi må befri vore lande fra tyranni, fra skattemæssig og moralsk sammenbrud, som det overstiger vore evner at rette op på. Men vi må aldrig glemme at det kun er muligt at være permanent forsikret for så vidt som vi følger Herrens profeter.

I Lære og Pagter afsnit 101 minder Her-

ren os om at når de hellige er langsomme til at høre efter hans ord, er han „langsom til at høre deres bønner og besvare dem på trængselens dag.

På deres freds dag,” forklarer han, „ringegtede de mit råd; men på deres trængsels dag er de tvunget til at søge mig” (L&P 101: 7-8).

Sener i den samme åbenbaring gives en meget kraftig belæring i lignelsen om adelsmanden. I husker sikkert at adelsmanden bad sine tjenere plante 12 olietræer i vingården, bygge et gærde omkring, bygge et tårn, og sætte vægtene derpå. Da de rådslog sig med hinanden kunne de imidlertid ikke forstå hvad Herren skulle bruge et tårn til, „eftersom der hersker fred” (L&P 101:48). Under deres møde med hinanden begyndte de at strides „de var meget uenige med hinanden, (og) blev meget lade . . . Og fjenden kom om natten og nedbrød gærdet” spredte de rædselsslagne tjenere, og „ødelagde deres arbejde og nedbrød olietræerne” (L&P 101:50-51). Det var en forfærdelig måde at lære konsekvenserne ved at være ulydig. Havde det ikke været meget bedre bare at følge Mesterens enkle instrukser.

I hver af evangeliets uddelinger fremkommer et antal tapre, trofaste hellige - de vælger virkelig at følge og ære Gud. Det kan være en enkelt person eller en hel familie. De bliver respekteret og husket - ikke på grund af verdslige standarder, men for deres enkle majestætiske tro. De betragter lydighed mod Gud som en hellig pligt. De elsker ham. De har tillid til ham. De forpligter sig til at tjene ham. De er benene, musklerne og senerne i Guds kirke i enhver tidsalder. De udgør troens egne. Her følger nogle klassiske udtalelser fra nogen i deres rækker:

„Jeg ved det ikke, kun at Herren befalede mig det” (Moses 5:6)

„Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!” (Jos. 25:4-15).

„Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befaleet” (1 Ne. 3:7).

„Se, jeg er Herrens tjenerinde; mig ske efter dit ord!” (Luk. 1:38).

„Så giv mig da dette bjergland, som Herren dengang taledede om” (Jos. 14:12).

„Jeg viste Herren min Gud fuld lydighed” (Jos. 14:8). (Spencer W. Kimball i *Conference Report*, okt. 1979, s. 115).

Søskende, vi ved ikke altid hvorfor Her-

Aldste Bruce R. McConkie

ren befaler os at gøre nogle bestemte ting. Hans veje er ikke menneskenes veje. Men så meget ved vi nu - hans veje er lige. De er ikke krogede som menneskenes. Vi accepterer tro som evangeliets første princip; men stoler vi så meget på Herren at vi handler før vi får bekræftelsen? Nogle vil måske kalde dette blind lydighed. En biskop i Idaho siger gerne: „Enhver form for lydighed er bedre end enhver form for ulydighed.” Troen er ikke blind. Det sker dog ofte at vi ikke modtager noget vidnesbyrd før *efter* vores tro er prøvet. Hvis vi indtil nu har været ulydige, lad os så i dag forpligte os til at omvende os, og sætte vort hus i orden.

Jeg tror bedst vi kan gøre dette ved at anvende profeternes råd på tre afgørende punkter, som er problemer for de hellige for tiden:

(1) administrationen af vores personlige indtægt og udgifter; (2) forringelsen af arbejdskvaliteten og produktiviteten; og (3) utilstrækkelige reserver - både i form af kontanter og varer.

Med hensyn til at administrere økonomien, så lad mig lige henvise til præsident Tanners klassiske tale: „Bestandighed midt i forandringer” - som han holdt til oktoberkonferencen i 1979, og som kan læses i *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 126-132. Jeg vil foreslå at I studerer den omhyggeligt. Det er nødvendigt at budgettere ordentligt for at have en sund økonomi.

Vi er blevet rådet til at komme ud af vor gæld. Dette påbud har været forvirrende for mange af os gennem årene. Hvordan er det muligt at komme ud af sin gæld og samtidig købe hus, betale for sin uddannelse, eller starte et firma? Da præsident Clark rådede os til at undgå gæld som pesten, tror jeg han lærte os et væsentligt

princip for at være i verdslig harmoni. Det er altid en byrde at være i gæld, men nogen former for gæld er en nødvendighed. Sund forretningsgæld, pantebreve i huse, og anden form for „sikkerhedsgæld” er uundgåeligt for de fleste af os. Men urimelig brug af kredit, som kommer af at føje sine lyster frem for sin fornuft, er byrdefuldt.

Det er farligt for de fleste af os at stifte gæld på forbrugervarer, og vanskeligt at styre, fordi det er så nemt tilgængeligt. Det kan tilfredsstille et øjeblikkeligt ønske såvel som et virkeligt behov. Lokkende annoncer prøver at overbevise os om at luksus er vor ret og noget vi har brug for. Er det ikke interessant hvordan en luxus man engang nød, hurtigt bliver en nødvendighed?

Vejledningen for vores økonomi bør være: Lån kun hvad du er nødt til, til den laveste rente som findes, i den kortest mulige tid. Dette kræver at man styrer sine lyster, og udøver den til alle tider hædrede dyd - sparsommelighed. Der er en filosofi, som er ved at snige sig ind. Den taler for at man bare skal stifte gæld og lade inflationen betale. Jeg afskyr denne filosofi. Hvis vi allesammen arbejdede efter disse præmisser ville vi fuldstændigt nedbryde vort økonomiske system. Så længe vi sikrer vor gæld med egenkapital kan vi klare den; men samler man sig gæld ved at pantsætte sine fremtidige fortjenester, vil man komme i økonomisk udføre.

Hvis vi skal have balance mellem vores indtægt og vore udgifter, må vi tilsyneladende nedsætte vore udgifter eller øge vor indtægt. Det er dog ofte således at folk finder det lettere at tilpasse økonomien ved at bruge mindre, end finde udveje for at tjene mere. Er det muligt at vore medlemmer er med i en „sammen-

sværgelse om middelmådighed" ved at være tilfredse med deres nuværende kundskab og dygtighed? Stolthed i sit arbejde har altid været kernen i det friske konkurrencesystem. Der er alt for mange fagmænd der ikke vil betale prisen for at blive dygtige håndværkere; lærere som ikke vil undervise; reparatører som ikke vil reparere; landmænd som ikke vil dyrke landbrug; ledere som ikke vil lede, samt problemløserne på alle områder, som ikke vil løse problemer.

Vi må og skal udføre ærligt arbejde og kvalitetsarbejde. Den eneste agtværdige måde, hvorpå vi hver især kan få del i verdens velstand, er ved at bytte vores egne varer og tjenesteydelser for de ting andre mennesker producerer. De hellige ville blive efterspurgt alle vegne og ville kunne forlange den højeste godtgørelse, hvis de ville acceptere udfordringen om at holde en mormonstandard, med hensyn til en enestående kvalitet, på grund af det udmærkede arbejde. Det er en del af vores religion. Lad mig gentage noget som mennesker er blevet undervist i lige fra begyndelsen. Adam lærte i sin første lektie, han fik af Herren, om økonomi, at jorden skulle være underlagt ham, at han skulle vinde herredømme over den ved sved, sin hjerne og sin muskelkraft. Arbejdets guddommelige lov skal aldrig ophæves - for Gud har fastsat den. Han har forbandet døvenskab og befalet forældre i Zion at lære deres børn at arbejde. Fortrinlighed har sin pris, men udbyttet og det sjæls-tilfredsstillende i det er det sandelig værd. Arbejder vi under vore evner skaber vi et dybtfølt savn indeni os selv og et enormt spild for samfundet.

Vor lære om evig fremgang omfatter så sandelig også erhvervsmæssig fremgang. Vi bør allesammen være i gang med at

skabe os en karriere, som kræver at vi anstrenger os for at nå vore fulde muligheder.

Og endelig angående problemet med at have tilstrækkeligt forråd. Gud gav de dyr, han skabte, et naturligt instinkt til at sørge for at have et overskud at stå imod med på tidstpunkter, hvor der var mangel. Men mennesker har udviklet en tendens til at frådse hele sin høst bort, og overlade det til tilfældet eller andre at

„Velfærdsprogrammet går hovedsageligt ud på at I og jeg kan klare os selv indenfor vores familie”

dække deres fremtidige mangler. Spar-sommelighed er et af retfærdighedens principper. Vort forbrug bør aldrig overskride vor produktion. Vor økonomiske frihed er afhængig af om vi skaber et overskud.

Udover vort fødevarerforråd bør vi opbygge en reserve af kontante midler. Vi må gøre os til vane at spare op, og lære vore børn at spare noget op af alt hvad de tjener. Det er rigtigt at inflationen nedsætter købekraften i det vi sparer op, men hvor meget købekraft har de, som ikke sparer op?

En anden stor reserve er ejendomsværdier. Vor største bekymring er, at alt for mange familier har sat sig i en alt for stram økonomisk situation, fordi deres gæld er større end deres ejendomsværdier. Og endnu engang, lad os sikre os at vi ikke forveksler ønsker med behov.

Vor sidste bekymring, angående utilstrækkelige reserver, er behovet for at sikre os imod det største tab vi kan kom-

me ud for. Jeg tror vi alle er enige om, at vore evner til at tjene penge er vort største aktiv. Når forsørgeren har en livsforsikring, har han sikret sin familie sin fremtidige indtægt. Vi, der er gift, må ikke tvinge vore hustruer ud på arbejdsmarkedet, så de både skal være forsørgere og passe hus, hvis vort liv blev forkortet ved en for tidlig død. Vi kan øge deres muligheder ved at sørge for at have de rette forsikringer.

Vi vil også gerne tilskynde enhver familie til at have en passende sygeforsikring. Læge og hospitalshjælp bliver stadig dyrere, og det er meget farligt at leve uden at have en forsikring, så man må klare sig for sine sparepenge. Under en inflation vil prisen på lægehjælp stige hurtigt end vi kan spare op.

Lige siden velfærdsprogrammet blev indført har det været ude for kritik - men der findes mennesker som har et problem til enhver løsning. Jeg er sikker på at der i Ægypten var israelitter, som ikke ønskede at forlade deres hjem før Moses kunne forklare hvordan de kunne krydse Det røde Hav. Men det var først dengang de fulgte Moses til Det røde Havs kyst, at Herren åbnede en udvej for dem til at komme over.

Søskende, vi ved ikke hvordan eller hvornår der vil opstå en krise i vores familie. Beboerne i Michigan behøver ikke have en landsomfattende erhvervskrise for at stramme deres økonomi, fordi så mange automobilfabrikker må lukke og gøre en masse mennesker arbejdsløse. Hvis jeg bliver sat ud af spillet for en længere periode på grund af sygdom eller uheld, vil mine indtægter høre op - lige så sikkert som hvis der var sket en national katastrofe. Vi har en tendens til at betragte katastrofesituationer som noget der ikke rigtigt har noget med os

at gøre - men, som én af de amerikanske præsidentkandidater fornylig sagde: „Hvis min nabo mister sit job er det nedgangstider; Men hvis jeg mister mit job er det en økonomisk ulykke.”

Der findes mennesker som tror at de er sikret, så længe de har penge til at købe mad for. Penge er ikke mad. Hvis der ikke findes mad i forretninger eller supermarkeder kan man ikke opretholde livet ved hjælp af penge. Både præsident Romney og præsident Clark har advaret om, at vi en dag vil komme til at leve af det vi selv producerer.

Jeg vil gerne gøre jer én ting klart. Kirkens velfærdstjenesteprogram går hovedsageligt ud på at I og jeg kan klare os selv indenfor vores familie. Kirkens forrådshuse er et støttesystem for et mindre antal medlemmer, som er fattige eller fysisk handicappede, eller i tilfælde af ulykker og katastrofer. Kirken er *på ingen måde* en institution, som har til hensigt at påtage sig de ansvar som ret-

mæssigt påhviler det enkelte menneske. Velfærdsprogrammet har aldrig været beregnet til dette. Herrens metode er personlig og familiemæssig beredthed. Derpå kan vi ved fælles anstrengelser, ved at betale et gavmildt fasteoffer, og ved at skaffe varer gennem vore projekter og henkogning, hjælpe de af vore medmennesker, som ikke kan klare sig selv.

Men fremfor alt, søskende, lad os, når vi samler forråd, samle i retfærdighed, så vi

kan være sådan stillet at Herren kan godkende os. I 1833 sagde Herren: „Lad derfor jeres hjerter være trøstede; thi alle ting samvirker til gode for dem, som vandrer retskaffent og til kirkens helliggørelse.

Thi jeg vil oprejse mig et rent folk, som vil tjene mig i retfærdighed. Og alle, der påkalder Herrens navn og holder hans bud, skal blive frelst” (L&P 121:45). At vi må være med i deres midte beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Søster Barbara B. Smith – Hovedpræsidentinde for hjælpeforeningen

Efterlev med glæde!

Kære søskende. Jeg har tænkt over hvilken fremskridt vi kunne få indenfor hver husstand, hvis vi kvinder ville følge de kloge råd vi får her i formiddag - hvis vi helhjertet ville reagere på dem - ikke som en opofrelse eller en slags pligt, men på grund af vor hengivenhed for Herren. Vi ville således reagere af hele vort hjerte - med glæde, tro og som på en udfordring eller en fornyelse.

Jeg husker en samtale jeg havde med præsident Kimball. På dette tidspunkt havde han atter læst beretningen om Josef der blev solgt til Ægypten. Præsident

Kimball bemærkede at Josef var dygtig til at belære om velfærdsprogrammet. Når jeg siden har læst historien om Josef, er jeg blevet imponeret over hans dygtige, åndelige egenskaber og hans besindighed, som gjorde hans oplevelser til én af de bedste velfærdsberetninger i den religiøse historie.

Tænk på de forhold under hvilke Josef var i ægyptisk tjeneste, hans tid i hoffmanden Potifars hus (se 1 Mos. 39). Husk på hvilken prøve hans tro blev udsat for under den uretfærdige fængsling. Tænk på hvordan hans drømme-

tydninger til sidst førte til at han blev ophøjet, og fik den største stilling i Fa-raos regering.

Bemærk Josefs lydighed overfor Herrens advarsel om den forestående hungersnød, „at ikke landet skal gå til grunde ved hungersnøden” (1 Mos. 41:36). Josef ophobede „korn i vældig mængde, som havets sand” (1 Mos. 41:49) i de syv frugtbare år, til de syv år med hungersnød.

Læg mærke til den dramatiske måde, hvorpå Josefs brødre kom til ham for at bønfalde om mad. Det var Josef der kom til at udfri dem af deres lidelser. Kan I fornemme de følelser der opstod, da Josef afslørede for sin familie, hvem han i virkeligheden var?

Og endelig, prøv at se hvordan Josef styrede sin tilværelse så han udviklede en fuldkommen tro på Herren, udholdenhed, og dyb kærlighed til sine kære.

Vi kvinder i kirken kan ligesom Josef udvise tro og lydighed, og på samme måde følge Herrens anvisninger, som vi får gennem hans udvalgte ledere.

I vor tid, med international usikkerhed, verdensomfattende inflation og økonomisk stress, kan jeg se, at hjælpeforeningen er nødt til at engagere sig mere og mere i velfærdsproblemer, og behovet for at dens medlemmer mere fuldtud indfører velfærdsprincipperne i deres familier.

Indenfor organisationen er der allerede påbegyndt ting, som vil betyde en nærmere og mere effektiv reaktion på spørgsmålet om velfærd. Det første af disse store skridt blev taget i april 1979, da præsident Ezra Taft Benson bekendtgjorde, at der skulle oprettes et præstedømmeråd. Vi gav hjælpeforeningens ledere direktiver angående deres deltagelse og engagement. Disse anvæn-

sninger er nu ved at blive efterkommet, ifølge de rapporter vi modtager, og resultatet er blevet et bedre samarbejde mellem præstedømmet og hjælpeforeningens ledere.

Det næste skridt, som hjælpeforeningen tog sidste forår, gik ud på at de udfører deres ansvarsopgaver for velfærdsprogrammet og arbejder mere effektivt. På dette tidspunkt blev der udviklet en ny administrationsplan, for at drage fuld nytte af stavs- og wardshjælpeforeningsbestyrelser.

Hvert enkelt bestyrelsesmedlem har nu fået et bestemt arbejdsområde, under ledelse af wardets og stavsens hjælpeforeningspræsidentskaber. Hun virker som sit præsidentskabs medhjælper under planlægning, målsætning og iværksættelse af de sager hun har fået tildelt.

Det forventes at det bestyrelsesmedlem der, under præsidentindens ledelse, arbejder på velfærdsområdet, har kendskab til alle afskygninger af velfærdstjenesten, og at hun hjælper præsidentskabet ved at:

1. fortolke materialer for velfærdstjenesten; samt studere, samle og bedømme oplysninger om velfærdstjenesten,
2. undersøge hjælpekilder; gøre sig bekendt med hjælpekilder i kirke og samfund,
3. udvide sin forståelse; og mødes regelmæssigt med præsidentskabet for at drøfte hjælpeforeningens rolle i velfærdstjenesten,
4. tage initiativet til en målsætning; og sætte både kort- og langsigtede mål sammen med hjælpeforeningspræsidenten.
5. iværksætte godkendte planer og revidere planer når hun får besked på det. Hun må samordne sit arbejde med de

andre bestyrelsesmedlemmer, i sit arbejde for at gennemføre godkendte velfærdsplaner. Under udførelsen af denne opgave er bestyrelsesmedlemmet præsidentindens og hendes rådgiveres forlængede arm, men hun må *ikke* tage sig deres ansvar eller erstatte dem i velfærdskomiteen, og hun må heller ikke behandle fortrolige sager. Præsidentskabet arbejder under præstedømmets ledelse.

„Hvilken forskel det dog ville betyde, hvis vi kvinder ville acceptere og følge de råd vi får - ikke som et offer eller en pligt, men af hengivenhed for Herren.“

Vi mener at denne nye opgave vil styrke hjælpeforeningen og udvide dens evner til at reagere på velfærdsopgaver, som er pålagt ward eller stav. Vi henstiller til hjælpeforeningspræsidentskaber at de sætter sig grundigt ind i systemet med forrådshusene, og at de lærer hvordan man udfylder en biskoppens ordreseddel på varer nøjagtigt, og med forståelse for den enkeltes eller familiernes behov. Hjælpeforeningspræsidentinden skal udfylde hele ordresedlen *for* biskoppen underskriver den. De to underskrifter sikrer enighed om hvilke varer og hvilken mængde, der er den rigtige, og at kirkens midler bliver beskyttet. Vi hjælpeforeningspræsidentinder ser frem til en tid med mere arbejde indenfor velfærdstjenesten i vort arbejde. Vi har et særligt mål - nemlig at vi omgående bliver sat ind i tingene - dette

er en udfordring og en rettesnor for hjælpeforeningsledere såvel som for medlemmer. Vi henstiller til jer at vore lærdomme om „en sparsommelig levevis“, netop i vor tid med inflation og økonomiske kriser for den enkelte og familierne, tages mere til efterretning og praktiseres fuldtud af ethvert medlem. Vi opfordrer kvinderne til at være sparsommelige på en kreativ måde.

Før eksempel således:

1. Hjælp hinanden i henhold til jeres evner og færdigheder. Byt grøntsager fra én have med frugt fra en anden have. Byt bøger, musikinstrumenter, spejderuniformer osv. fremfor at købe det.
2. Bliv dygtigere til at dyrke jeres haver. Saml frø af de planter som er bedst i kvaliteten, og som giver størst udbytte.
3. Spar tid og penge ved at indrette hjemmet til en god arbejdsplads, med et godt forrådslager, og ved at lave mad, sammensat af egne ting.

Dette betyder at alle gør brug af de tilgængelige midler i hverdagen, idet de gør sig beredt til fremtiden.

Lad os blive bedre til at administrere vore midler. Det første skridt bør være at udarbejde et effektivt og holdbart budget. Det skal være et budget, som er rigtigt for os. Udover budgetteringen af de nødvendige udgifter til slagter, bager, og termin eller husleje, bør der sættes noget af til os selv - i form af en opsparing, selv om det måske ikke bliver så meget til at begynde med.

I en interessant bog der hedder *The Richest Man in Babylon* (Den rigeste mand i Babylon) fortælles en historie om en fattig skribent der købslog med en rig mand, for at få hans opskrift på økonomisk succes. Denne oldtidens babylonier gav et overraskende enkelt svar: „En slunken pung er lettere at kurere

end at tolerere. Lær at lade dine skatte arbejde for dig, gør dem til dine slaver. Betal for det du spiser og klæder dig i, men betal lige såvel dig selv.” (George S. Clason: *The Richest Man in Babylon*, s. 31. Hawthorne Books, New York, 1955.)

Lad os udvise sparsommelighed i hjemmet, blive bedre til at tilrettelægge vore måltider, til at føre hus, og til at indrette vort hjem. Lad os lære at sy - både til husbehov og skræddersyning - det vil hjælpe os til ikke at se „hjemmesyede” ud, og til at holde vort tøj i orden. Lad os gøre vort køkken til et sted hvor vi bruger fantasien, og hvorfra der udgår noget af det mest lækre et hjem kan præstere.

Jeg ved at der er mange kvinder som

allerede gør disse ting. Sådant en familie har ikke lyst til at miste et eneste måltid i hjemmet. Børnene vil bringe deres venner med hjem, fordi deres mor er en fortrinlig kok og middagsbordet virker indbydende. Forældrene vil altid indlede en elskværdig, stimulerende samtale med deres børn ved måltiderne.

Moderen er hvad jeg vil kalde en sparsommelig husmor, især i sit køkken. Når hun laver mad, laver hun så meget at der ikke kun er nok til det foreliggende måltid, men også til andre måltider. Hun bruger sin fantasi til at skabe fornyelse i sin madlavning. Hun laver nærende supper, med f.eks. flækkede ærter, løg, småskårne grøntsager eller klar suppe, idet hun koger på marvben og suppekød. Derpå serverer hun kødet som ho-

Hjælpeforeningens præsidentskab: søster Marian R. Boyer, søster Barbara B. Smith og søster Shirley W. Thomas.

vedret med en velsmagende sovs eller garniture. Er der farvestrålende, friske grøntsager til, udgør det et fuldendt og tilfredsstillende måltid. Ind imellem steger hun en kylling og laver kyllingeboller, kyllingesalat eller kyllingesandwiches. Denne husmor bruger hals, ryg og andre kødfattige dele, som mange smider ud, til en smagskraft for suppe til de næste par dage. Denne kvinde går ud i haven og henter dejlige frugter, grøntsager og bær i sæsonen, for at lave familien et måltid mad som „fryder øjet og glæder hjertet . . . til smag og lugt, til at styrke legemet og til at vederkvæge sjæ-

Kirkens medlemmer opretholder kirkens ledere

len” (L&P 59:18-19). Sådan en husmor er hvad jeg forstår ved en lykkelig, kreativ sjæl, der tænker på fremtiden og beriger tilværelsen. Hun forstår - ligesom vi hver især burde - at livet består af små daglige gerninger. Besparelser på fødevarebudgettet sker i ører og ikke kun i kroner. Tøjbudgettet formindskes ved reparationer - sting på sting, søm på søm. Huset holdes i god stand ved søm på søm. Forudseenhed i hjemmet er ikke en bestemmelse eller udførelsen af store opgaver. Forudseenhed i hjemmet er små daglige gerninger der udføres godt dag for dag. Når vi forstår selve begrebet velfærd, vil vi udøve selvdisciplin og standhaftigt tage de små skridt der får tingene til at ske. Det er vigtigt at opnå dette samspil, der får små gerninger til at give store resultater. Lad os - kirkens kvinder i dag - gøre glæde ved husarbejdet og en sparsommelig levevis til en levemåde i vore hjem, og lad os nærme os dette mål, ved at tage det som en udfordring at skabe fornyelse, i en taknemmelig ånd. Lad os se hvad kreativitet kan gøre for at hæve vores levestandard - ikke forringe den - så vi kan være sparsommelige uden at blive gerrige eller småtskårne. Der er mange ideer udstillet i hjælpeforeningens bygning, og vi inviterer jer til at komme og se dem.

Lad os da når vi kommer til område- eller multiregionalrådsmøder, og når vi virker i dette betydningsfulde velfærdssarbejde, være dygtige til at undervise om velfærdstjenestens principper. Må vi, der ledes af udvalgte præstedømmeledere, allesammen arbejde sammen, som Josef i fordums tid erklærede „for at få efterkommere på jorden, og for at mange . . . kan reddes og holdes i live” (1 Mos. 45:7) - dette beder jeg ydmygt om, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Douglas W. DeHaan – Præsident for Portlands østlige stav i Oregon

Skulle noget være umuligt for Herren?

Somme tider kan arbejdet med et velfærdsproduktionsprojekt i kirken virke som en temmelig verdslig oplevelse. Vi skal måske bare tilbringe en lang, varm dag på én af vore gårde med at plante, luge eller slæbe på ting. Det kan også ske at vi kommer hjem ved midnatstid, vel vidende at vi skal møde på vort arbejde næste morgen klokken 7, efter at have arbejdet en hel aften med dåsemad. Selv om vi måske er trætte, men tilfredse indvendig, er det ikke sikkert vi kan se, at en hel del af det var en åndelig oplevelse. I Lære og Pagter 29:34 står det tydeligt at Herren altid kun stiller åndelige krav til os. Han siger bl.a.: „Jeg har aldrig givet jer . . . en lov, som var timelig.”

For kun tre år siden, netop på denne årstid, demonstrerede Herren dette store princip for mig på en meget speciel måde. Den østlige stav i Portland, Oregon, har gennem de sidste 6-7 år fået oprettet et landbrug, hvor de fremstiller mejeriprodukter. Den ligger på en ø i Columbiafloden og er et af de største stavsprojekter i kirken. Netop dette, sammen med nødvendigheden af at køre

projektet af næsten ingenting, har lagt en tung byrde på vort folk, både hvad angår tid og penge.

Påbegyndelsen af et nyt projekt satte os i gæld hvert eneste år, men 1977 blev året hvor det vendte. Det endelige resultat var afhængigt af høsten på ca. 30 ha. majs, som vi ville lave til ensilage til foder. Selv om det ikke var årstiden for regn, regnede det næsten hver eneste dag i september og den 1. oktober, hvor vi havde regnet med at høste, vidste jeg at der var problemer med afgøden. Grundvandet står meget højt på øen, og når jorden bliver gennemvædet, kommer der så meget mudder at høstmaskinerne ikke kan køre på markerne uden at synke i. Når først jorden er gennemvædet tager det en måneds tørvejr, før man kan køre på markerne med maskiner. I vintermånederne, og helt hen mod juni måned, står majsmarkerne helt under vand.

Jeg besøger gården næsten hver uge, så jeg har altid et par gummistøvler i min bil. Den pågældende oktoberdag kørte jeg ud til farmen og bestemte mig til at

trække i mine gummistøvler og gå en tur ud i majsmarkerne. Jeg så med det samme at selv vejen var forvandlet til mudder og pløre. Visse steder var mudderet så dybt, at det nåede næsten oven over mine støvler, og jeg vidste egentlig ikke rigtigt hvorfor jeg blev ved med at gå. Vejret var mørkegråt, og det var helt overskyet. Regnen pjaskede ned i de åbne vandpytter overalt. Gårdens folk fortalte mig at de havde kørt en høstmaskine ned i markerne et par dage før, men den stod i mudder til hjulakslen et eller andet sted mellem de lange rækker af majs.

På min tur over markerne havde jeg lagt mærke til at majsene stod meget fint, række efter række i en højde på 3-4 meter. Det er sjældent jeg lader mig slå ud, men jeg var meget langt nede den dag. Jeg vidste hvor hårdt alle havde arbejdet, og hvad det betød hvis vi mistede en så fin afgrøde. Til sidst nåede jeg det sted hvor høstmaskinen var kørt ind, og da jeg kiggede ned langs rækkerne så jeg hvordan den stod dybt nedsunken i muddret. Af én eller anden grund besluttede jeg mig til at gå ud til høstmaskinen, og medens jeg traskede i mudder og vand ned langs rækkerne, blev jeg forbavset over at høre en stemme. Jeg er sikker på at røsten kun lød i mit sind, men jeg kunne høre præsident Kimballs advarsel. Han sagde lige så stille: „Skulle noget være umuligt for Herren?“ (1 Mos. 18:14). Jeg har ligesom jer hørt ham sige dette mange gange, men jeg havde ikke taget særlig notits af det før denne gang. Jeg smilede for mig selv medens jeg gik og sagde: „Jo præsident, jeg tror at dette pløre er for meget selv for Herren.“ Efterhånden som jeg nærmede mig høstmaskinen blev jeg tilskyndet til at kravle op på den, og da jeg var kommet op

opdagede jeg at mit hoved var omkring 60 cm oppe over de 30 ha med disse høje, prægtige majsplanter. Medens jeg stod og kiggede mismodigt, var det som om stemmen atter kom til mig, men denne gang lød den mere alvorligt: „Præsident, skulle noget være umuligt for Herren?“ Jeg følte mig straks skamfuld over min nedtrykthed, og det varede ikke længe

En åndelig oplevelse: velfærdsprojektet i Portlands østlige stav i Oregon

før jeg ikke kiggede nedad men op i himlen. Og inden jeg vidste af det talte jeg - nej, jeg bønfuldt Herren højt i tro. Da jeg var færdig havde jeg overdraget afgrøden og indhøstningen i Herren hånd, og dette gjorde jeg ved Guds præstedømmes magt. Jeg kan huske at tårerne løb mig ned ad kinderne, da jeg klatrede ned fra høstmaskinen.

Jeg blev bekymret da jeg gik bort, idet jeg tænkte på hvad det var jeg netop havde gjort. Alligevel vidste jeg at jeg havde handlet i fuldkommen tro, at der virkelig var et behov for hjælp, og at det var en retfærdig bøn til Herren.

På grund af det åndelige i min oplevelse, syntes jeg at jeg måtte beslutte mig til ikke at fortælle det til nogen. Men allerede næste søndag sad jeg på forhøjningen til et af vore wards nadvermøder. Jeg var ikke blevet bedt om at tale, men biskoppen rejste sig da der var ca. 10 minutter tilbage og sagde: „Jeg tror præsident DeHaan har en åndelig oplevelse han føler trang til at dele med os.“ Jeg rejste mig modvilligt, idet jeg vidste hvad jeg måtte fortælle. Dette gjorde jeg og bad

forsamlingen føje deres tro til min. Ser I, vi har hellige med store vidnesbyrd i vores stav, og min oplevelse blev hurtigt fortalt udover wardene. Jeg opdagede nogle uger senere, at der var medlemmer som ovenikøbet fortalte deres venner, som ikke er medlemmer, at de godt kunne planlægge skovture og udflugter, fordi det selv i Oregon ikke ville regne i oktober. Dagen efter min oplevelse i majsmarkerne, tittede solen frem for første gang i næsten en hel måned. Så fik vi solskin den næste dag og dagen efter. Inden længe var temperaturen oppe mellem 20 og 25 graders varme. Hver eneste dag i de næste tre uger lovede vejrmedlingen regn, men det regnede ikke nogen af dagene. Jeg husker at jeg omkring 2 uger senere fløj til Seattle - ca. 320 km nordpå - i forretningsøjemed. Det regnede meget kraftigt der hele dagen, og da jeg fløj tilbage til Portland regnede det hele vejen lige til vi nåede Columbiafloden, som omgiver vores jorde. Hvilket under - skyerne skiltes og regnen holdt op. Den dag klippede jeg et lille vejrkort

ud af avisen - her stod hvor regnområdet sluttede, lige ved floden. Det satte jeg på vores køleskab, som en påmindelse til mig om at bevare min tro. Tre uger efter min oplevelse på markerne kørte jeg ud til gården igen. Jeg trak mine gummi-støvler på og gik ud til majs. Denne gang var jorden blød, men ved at blive fast. Det var en fredag, og vore dygtige folk var allerede i gang med at lægge planer om at påbegynde høsten den følgende mandag.

Samme dag ringede én af mine bekendte fra en lokal tv-station og sagde: „Jeg hører at mormonerne er ved at oprette et fint mejeribrug på Sauvies øen.“ Jeg svarede bekræftende og han spurgte: „Har du noget at fortælle om det?“ Jeg sagde at det havde jeg, men jeg vidste at han aldrig ville fatte den *virkelige* historie. Selve mandagen, da vi påbegyndte høsten, havde vi et kamerahold gående i flere timer, og kirken fik en meget fin omtale.

Sammen med mange loyale medlemmer arbejdede vi dag og nat de næste 5 dage. Den følgende lørdag lå alle vore nyhøstede majs sikkert oplagret og vi kunne dække dem over med plastik. Endelig havde vi det foder vi behøvede for at komme igennem vinteren. I løbet af en time efter høsten var afdækket, var det som himlene blev åbnet, og vi fik en af de største og længste regnvejrperioder jeg kan huske. Markerne, som majsene havde stået på, blev oversvømmet og forblev under vand fra den dag til den efterfølgende junimåned. Som jeg stod i regnen med en taknemmelighedsfølelse som jeg aldrig ville kunne beskrive ordentligt, følte jeg at Herren bare ikke ville redde høsten, før vi havde den fulde åndelige forståelse.

Nu kunne man jo sige at det bare var et

sammentræf, og det ville jeg kunne forstå. Men jeg vil gerne bære mit vidnesbyrd om at jeg ved præcist *hvad* der skete og *hvorfor* det skete. Må jeg fortælle jer nogle af mine åndelige overvejelser efter denne og andre oplevelser i mit liv? De verdslige krav som er pålagt kirken og vore medlemmer har aldrig kun været retmelige. De ser kun ud til at være verdslige, fordi vi mangler forståelse. Herrens forlangender er altid åndelige. Kirkens velfærdsprogram er betydningsfuldt for Herren, og hvis vi vil gøre vores del, vil han gøre sin del og mere til.

Det betyder ikke noget at vi ofte har svært ved at se enden fra begyndelsen. De fleste af Herrens velsignelser ser ud til at komme under „den anden mil”. Den første mil er at gøre det der forventes af os. Men når vi bevæger os ud over den første mil i tro og beslutsomhed, kan vi trække på Himlens kræfter, men kun så vidt som vor åndelige tilstand får os til det.

Til sidst bærer jeg mit højtidelige vidnesbyrd, at der ikke er noget som er umuligt for Herren. I Jesu Kristi navn. Amen.

Eldste Thomas S. Monson – De tolv Apostles Kvorum

Biskoppen – centrum for velfærd

For mange år siden skrev apostlen Paulus et brev til sin elskede trosfælle Timoteus, hvori han omtalte de kvalifikationer, som en biskop bør besidde. Han begyndte med at sige:

„Dette er troværdig tale: hvis nogen attrår et tilsynsembede, da er det en skøn gerning, han har lyst til.”

Vi kunne måske i dag tilføje: „og meget

arbejde!” Han fortsætter: „En tilsynsmand bør derfor være uangribelig, én kvindes mand, ædruelig, sindig, værdig, gæstfri, dygtig til at lære fra sig;

... mild, ... ikke pengekræ. . .

Han bør også have godt lov blandt dem, som er udenfor. . .” (1 Tim. 3:1-3, 7).

Disse ord brændte sig ind i min sjæl, da jeg læste dem som nykaldet biskop for

30 år siden. Jeg var ung - kun 22. Wardet var stort med over 1050 medlemmer, hvoraf 87 var enker. Behovet for velfærd var ikke større i noget andet ward i hele kirken.

Wardet dækkede ikke de meget rige bydele, men de mere fattige dele. Wardet lå ikke øst for jernbanelinierne i Salt Lake City. Det lå på begge sider af jernbanelinierne. Mange af enkerne og dem, som havde økonomiske problemer gemte sig i kælderlejligheder, tagværelser med udsigt til gården eller boede i misligholdte huse, som lå bagest i lidet kendte gader. Jeg blev deres hyrde. Dette var min flok. Jeg blev mindet om Guds advarsel gennem Ezekiel: „Ve Israels hyrder . . . hjorden røgtede I ikke” (se Ez. 34:2-3).

Mine lærere var blevet sendt fra himlen. Tillad mig at nævne nogle enkelte: vor tidligere stavspræsident Harold B. Lee, præsident Marion G. Romney og præsident J. Reuben Clark.

Broder Lee overværede vor stavskonference det år, hvor jeg blev kaldet som biskop. Lørdag aften så han ud over forsamlingen af præstedømmets ledere, gik ned fra talerstolen, bad om en tavle, gik ned fra forhøjningen, stod blandt os og underviste os som mesterlæreren om vor pligt. Under overskriften „En biskops ansvar” tegnede han 5 cirkler, som han derefter gav en overskrift såsom „Wardets far”, „Præsident for det aronske præstedømme”, „Den almindelige dommer i Israel”, hvorefter han lagde vægt på biskoppens rolle indenfor velfærd. Han tilrådede os at søge efter de fattige, at sørge for dem og at gøre dette i en kærlighedens, venlighedens og i en fortrolighedens ånd.

Broder Romney besøgte os ofte i vores stav og region. En aften underviste han os om princippet tro ved at genfortælle

den inspirerende beretning om Elias og enken i Zarepta (se 1 Kong. 17:8-16).

Han sammenlignede hendes situation med den situation, som nogle enker i vort område befandt sig i. En bror spurgte ham, mens han nu underviste i velfærdsprincipper udfra håndbogen og besvarede spørgsmål: „Bror Romney, hvordan kan det være at du synes at kende alt, hvad der står i den håndbog?”, hvortil bror Romney med et glimt i øjet og et smil på læben svarede: „Jeg skrev den!”

Præsident Clark var ligeledes en mesterlærer. Jeg havde i de år det privilegium at være ham behjælpelig med at forberede hans manuskripter, således at de kunne blive trykt. Hvilken enestående og gavnlige oplevelse var det ikke ofte at være sammen med ham! Da han vidste, at jeg var en ny biskop, som præsiderede over et vanskeligt ward, fremhævede han overfor mig behovet for, at jeg kendte mine medlemmer, at jeg forstod deres situation samt at jeg i en ømhedens ånd sørgede for deres behov. En dag fortalte han mig om Frelserens eksempel, sådan som det findes optegnet i Lukas det syvende kapitel vers 11-15:

„Det skete engang . . . han gik til en by, som hed Nain, og hans disciple og en stor skare ledsagede ham.

Men da han nærmede sig byens port, se, da blev en død båret ud, en moders eneste søn, og hun var enke. . .

Da Herren så hende, ynkede han inderligt over hende og sagde til hende, „Græd ikke”

Og han gik hen og rørte ved båren; . . . Da sagde han: „Unge mand, jeg siger dig: stå op!”

Og den døde satte sig op og begyndte at tale; og han gav ham til hans moder.”

Da præsident Clark lukkede Bibelen, be-

mærkede jeg, at han græd. Med stille stemme sagde han: „Tom, vær god mod enkerne og sørg for de fattige.”

Vore biskopper i dag har brug for den samme belæring og det samme råd. De får fra alle sider at vide, at dette eller hint program bør der lægges vægt på. Deres hverv er helligt. Ofte er det, som tæller mest, det der rapporteres mindst. Besøge de ældre, velsigne de syge, trøste den nedbrudte eller bespise den sultne, bliver måske ikke nedskrevet her, men jeg er sikker på, at disse gerninger er kendt i himlen samt at vi bliver vejledt i sådanne tjenester.

Der findes mange aspekter i biskoppens rolle i velfærdet. Han bliver hjulpet af sine rådgivere, af kvorumslederne samt selvfølgelig af hjælpeforeningens præsidentskab. En gennemgang heraf vil måske være gavnlige.

For det første, *forebyggelse*. Det er et yderst vigtigt ansvar at koordinere anstrengelserne i forbindelse med personlig og familiemæssig beredthed; herunder forrådsprogrammet. Der bør ligele-

„Biskoppernes hellige ansvar for velfærd er givet dem af Gud. De blev bemyndiget i himlen til at velsigne dem, som trænger.”

des lægges vægt på det fortsatte behov for at sikre, at den enkelte families overhoved har et indbringende arbejde. Her-til kommer det ønskelige i at sørge for bedre arbejde for dem, som har dårligt arbejde. Denne pligt omfatter det at opmuntre lønmodtagere til at skaffe sig en

uddannelse, således at de ikke bliver dem, som bliver antaget sidst og fyret først.

For det andet, *produktion*. Deltagelse i wardets eller stavens velfærdsprojekter er et vigtigt område. Selv om tiderne skifter, så skal markerne stadig pløjes, afgrøderne tyndes, bygninger bygges og forrådshuse fyldes.

Jeg er taknemmelig for, at jeg på vor stavs velfærdsfarm lærte at hugge toppene af sukkerroerne. Jeg er også taknemmelig for, at jeg ikke behøver at hugge toppene af sukkerroerne på samme måde i dag. Denne velfærdsfarm var ikke placeret på et frugtbart landområde, men snarere i dagens industrielle kvarter i Salt Lake City. Jeg bærer imidlertid vidnesbyrd om, at mens jorden blev benyttet til denne hellige tjeneste, at den da blev helliggjort, at høsten blev velsignet og troen belønnet.

For det tredje, *forædling*. Ja, hvor er høstens glæde dog stor! Forestil jer, hvordan wardets medlemmer kom ferskener på dåse, sorterede æg eller rengjorde grøntsager, alt sammen til brug for dem, som trænger. Der er sved på panden, tøjet er beskidt og kroppen er træt - men den menneskelige sjæl bliver vederkvæget og opløftet mod himlen.

For det fjerde, *forråd*. Herren taler ofte i sine åbenbaringer om sine forrådshuse. Ved en bestemt lejlighed gav han følgende råd: „Forrådshuset skal vedligeholdes gennem kirkens frivillige gaver, og der skal sørges for enker og faderløse og ligeledes for de fattige.” (L&P 83:6). Jeg er glad for, at over indgangen til vore forrådshuse findes ordene *Biskoppens forrådshus*! De, som arbejder her, er blevet anbefalet hertil og er blevet udsendt af deres biskop. I sådanne bygninger findes der en kærlig atmosfære, en respekt-

Ældste Howard W. Hunter, ældste Gordon B. Hinckley og ældste Thomas S. Monson fra De tolv apostles Kvorum

fuld ja og i sandhed en ærbødig ånd. Jeg bliver inspireret hver gang jeg besøger et sådant forrådshus. Der findes ikke noget kirketårn med spir eller noget kirkespir, ingen tæppebelagte gulve eller glasmalerier på vinduerne, men Herrens Ånd findes her.

For det femte, *fordeling*. Det er her, at biskoppens dømmekraft bliver prøvet hårdest. Han kan ikke vige tilbage fra dette ansvar, som er blevet givet ham af Gud. Præsident J. Reuben Clark har sammenfattet biskoppens rolle i velfærdstjenesten: Han „skal ‚forvalte i timelige ting’ . . . ; i sit kald skal han ‚hjælpe de fattige og trængende’ han skal ‚opsøge de fattige og sørge for deres fornødenheder’” (se L&P 107:68; 42:34 og 84:112) . . .

Biskoppen har således fået overdraget al kraft og hele ansvaret for at sørge for de fattige, således som Herren specielt har foreskrevet det i Lære og Pagter. . . Ingen anden har fået overdraget denne pligt og dette ansvar, ingen anden er blevet givet den kraft og de pligter, som er nødvendige i dette arbejde.

Således er ifølge Herrens ord hele opgaven med at sørge for, sammen med hele det ansvar at tage sig af de fattige i kirken placeret hos biskoppen. . . Det er hans pligt og kun hans pligt at afgøre hvem, hvornår, hvordan og hvor meget, der skal gives til et hvilket som helst medlem i hans ward fra kirkens fonds og som hjælp fra wardet.

Dette er hans store og højtidelige pligt, som er pålagt ham af Herren selv. Bi-

skoppen kan ikke undslippe sin pligt, han kan ikke vige tilbage fra den, han kan ikke overgive den til nogen anden og således aflaste sig selv. Ligegyldig hvilken hjælp han gør brug af, så er han stadig ansvarlig (En ikke offentliggjort artikel, Church Historical Department, Salt Lake City, 9. juli 1941 s. 3-4).

Enhver biskop har brug for en hellig lund, hvor han kan trække sig tilbage for at meditere samt for at bede om vejledning. Jeg kan ikke tælle de gange, hvor jeg en sen natte-tid begav mig hen til forhøjningen i den kirkebygning, hvor jeg var blevet velsignet, bekræftet, ordineret, undervist og til sidst kaldet til at præsidere. Kirken var svagt oplyst af gadelampen udenfor, ikke en lyd kunne høres, ingen ville trænge sig på for at forstyrre. Med mine hænder på talerstolen knælede jeg ned og delte mine tanker, mine bekymringer og mine problemer ham Ham foroven.

Ved en bestemt lejlighed under et tørkeår havde varerne i forrådshuset ikke deres sædvanlige kvalitet, ej heller fandtes de i overflod. Der var mange produkter, som manglede og i særdeleshed frisk frugt. Mine bønner den nat er hellige for mig. Jeg gik i forbøn for disse enker, som var de bedste kvinder, som jeg kendte i dette liv, at deres behov var enkle og lavt regnet, og at de ikke havde noget at falde tilbage på. Den næste morgen blev jeg ringet op af et medlem af wardet, en ejer af en frugt- og grønsagsforretning. „Biskop,” sagde han, „jeg vil gerne sende en stor lastvogn fuld af appelsiner, grapefrugt og bananer til biskoppens forrådshus for at det kan blive givet til de trængende. Kan du træffe de fornødne foranstaltninger?” Om jeg kunne træffe de fornødne foranstaltninger! Biskoppens forrådshus blev var-

ske. Derefter blev der ringet til hver enkel biskop og hele vognladningen blev fordelt. Biskop Jess M. Drury, denne elskede velfærdsspioner og købmand, sagde, at han aldrig før havde oplevet en dag som denne. Han beskrev denne begivenhed med ét ord: „vidunderligt!”

Der findes andre oplevelser af denne type, som måske ikke er så dramatiske, men som er ligeså virkelige og hjertevarmende. Jeg mindes et ældre ægtepar, hvis træhus, som lå for enden af en smal jordvej, ikke var blevet malet i mange år. Det var pæne og ordentlige mennesker og de var bekymrede for, hvordan deres lille hus så ud. I et øjeblik inspiration kaldte jeg - ikke på ældsternes kvorum eller på frivillige til at male huset, men snarere, idet jeg fulgte velfærdshåndbogen, på de familiemedlemmer, som boede andre steder i byen. Fire svigersønner og fire døtre fattede tanker og tog del i projektet. Malingen var blevet givet af en forhandler i vores ward. Resultatet var en ændring ikke blot af huset, men også i familien. Børnene fandt ud af, hvordan de bedst kunne hjælpe deres far og mor i alderdommen. Dette gjorde de frivilligt og med et glad hjerte. Et hus blev malet, en familie forenet og respekten bevaret. Heldigvis modtages de velsignelser, som velfærdsprogrammet giver ikke blot af biskoppen, men snarere af alle, som arbejder hermed, ja de kan få del i disse velsignelser og dette i rigelig grad.

En kold vinternat i 1951 blev der banket på min dor, og en tysk bror fra Ogden, Utah præsenterede sig selv og spurgte: „Er du biskop Monson?” Dette bekræftede jeg. Han begyndte at græde og sagde: „Min bror og hans hustru kommer hertil fra Tyskland. De kommer til at bo i dit ward. Vil du komme med os for at se

på den lejlighed, som vi har lejet til dem?" På vej hen til lejligheden fortalte han mig, at han ikke havde set sin bror i mange år. Alligevel var hans bror gennem hele den 2. verdenskrigs ragnarok forblevet tro mod kirken og havde tjent som grenspræsident, inden krigen førte ham til den russiske front.

Jeg så lejligheden. Den var kold og kedelig. Malingen skaldede af, skabene var tomme. En 40 watts pære, som hang ned fra loftet, afslørede et linoleumsgulv med et stort hul i midten. Jeg var syg om hjertet. Jeg tænkte: „Hvilken trist vel-

komst til en familie, som har udholdt så meget.”

Mine tanker blev afbrudt af broderen, som sagde: „Det er ikke meget, men det er bedre end hvad de har i Tyskland.” Med denne besked blev nøglen overgivet til mig sammen med den oplysning, at familien ville komme til Salt Lake City om 3 uger - kun 2 dage før jul.

Jeg havde svært ved at falde i søvn den nat. Næste morgen var det søndag. I vort møde i velfærdskomiteen sagde en af mine rådgivere til mig: „Biskop, du ser bekymret ud. Er der noget galt?” Jeg fortalte de tilstedeværende om min oplevelse lørdag aften og om detaljerne i den uindbydende lejlighed. Der var nogle få øjeblikke tavshed. Så sagde højpræsterens gruppeleder: „Biskop, sagde du, at lejligheden var mangelfuldt oplyst og at køkkenet burde fornyes?” hvilket jeg bekræftede. Han fortsatte: „Jeg er jo el-installatør. Vil du give højpræsterne i dette ward tilladelse til at forny ledningerne i den lejlighed? Jeg vil også bede mine forretningsforbindelser om at give et nyt komfur og et nyt køleskab. Har jeg din tilladelse?”

Jeg svarede glad: „Med glæde.”

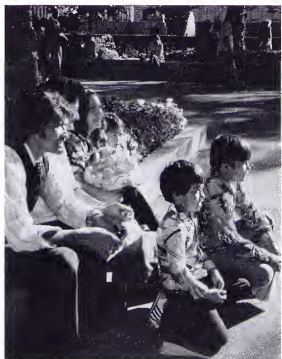
Så reagerede halvfyrdsernes præsident: „Biskop, du ved at jeg er i tæppebranchen. Jeg vil bede mine grossister om at give nogle tæpper, så kan halvfyrdserne med lethed lægge disse tæpper på og fjerne det nedslidte linoleum.”

Derefter talte ældsternes kvorumspræsident. Han var malermester. „Jeg skaffer malingen. Kan ældsterne få lov til at male og tapetsere den lejlighed?”

Dernæst var det hjælpeforeningens præsidentindes tur: „Vi i hjælpeforeningen kan ikke udholde tanken om disse tomme skabe. Må vi få lov til at fylde dem op?”

Jeg vil altid huske de 3 uger, som fulgte. Det var som hele wardet tog del i dette projekt. Dagene gik og familien fra Tyskland kom som planlagt. Atter stod broderen fra Ogden udenfor min dør. Med stemmen fuld af bevægelse præsenterede han mig for sin bror, dennes hustru og deres børn. Derefter spurgte han: „Kan vi gå hen til lejligheden?” Mens vi gik op ad trappen til lejligheden, blev han ved med at gentage: „Det er ikke meget, men det er mere end hvad de havde i Tyskland.” Lidet vidste han, hvilken forandring der var sket samt at mange af dem som havde taget del i projektet ventede i lejligheden på, at vi skulle komme.

Da døren blev åbnet afslørede den bogstavelig talt et helt nyt liv. Vi blev budt velkommen af en dejlig lugt af nymalede træpaneler og nytapetserede vægge. Borte var den 40 watts pære og det nedslidte linoleum. Vi gik på et vidunderligt

og dejligt tykt tæppe. Da vi kom ud i køkkenet, så vi et nyt komfur og et nyt køleskab. Køkkenskabene stod stadig åbne, men nu afslørede de imidlertid, at hver eneste hyld var fyldt med mad. Hjelpeforeningen havde som sædvanlig gjort sit arbejde.

I stuen begyndte vi at synge julesange. Vi sang „Stille nat, hellige nat” (*Sange*, nr. 167). Vi sang på engelsk og de sang på tysk. Da vi var færdige tog faderen, idet det gik op for ham, at alt dette var hans, min hånd for at udtrykke sin taknemmelighed. Han var overvældet af bevægelse. Han skjulte sit ansigt ved min skulder, idet han blev ved med at sige: „Mein Bruder, mein Bruder, mein Bruder” (min broder.)

Da vi kom ned ad trappen og ud i natte-luften sneede det. Ikke et ord blev talt. Så spurgte en ung pige: „Biskop, jeg følger mig bedre tilpas inden i mig selv, end jeg nogen sinde har gjort før. Kan du fortælle mig hvorfor?”

Jeg svarede med Mesterens ord:

„. . . hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig” (Matt. 25:40). Pludselig mindedes jeg ordene fra „O Betlehem, du lille by”:

*Kom Jesusbarn fra Bethlehem,
O, kom det beder jeg.*

*Borttag min synd og hjælp mig til et
bedre liv i dig.*

*Ej hører vi ham komme, men stille
glad og let han træder ind,
når i vort sind vi åbner for ham ret.
(Sange, nr. 105).*

Digteren sagde „Gud gav sine børn en erindring, så der i livets have kan være juniroser i december” (C. Anketall Studert-Kennedy, „Roses ind December” i *The Best Loved Poems of the American People*, udvalgt af Hazel Felleman, Gar-

den City, N.Y.: Garden City Publishing Co., 1936, s. 363). I min erindrings have findes der ingen rose, som er mere smuk eller dufter mere dejligt, end den rose, som blomstrer gennem min deltagelse i velfærdsarbejdet.

Må vor himmelske Fader altid velsigne vore biskopper i deres hellige ansvar for velfærd. Sådanne pligter er givet af Gud. De blev bemyndiget i himlen til i dag at velsigne dem, som trænger. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Præsident Marion G. Romney – Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Velfærdstjeneste: Herrens program

Mine elskede brødre og søstre, vi har haft et vidunderligt møde hertil morgen. Jeg har tillid til, at jeg kan afslutte dette møde samtidig med at Herrens Ånd vejleder og opretholder os.

Jeg er blevet bedt om at tale over det emne, at velfærdsprogrammet er Herrens program, hvad jeg er glad for at kunne tale om. Frelseren sagde:

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer og lær af mig. . .

Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.” (Matt. 11:28-30).

Således lovede Jesus åndelig opløftelse og fysisk aflastning til alle, som vil adly-

de hans evangelium. „Så vandrede Jesus omkring i alle byer og landsbyer, lærte i deres synagoger og prædikede evangeliet om Riget og helbredte al slags sygdom og svaghed.” (Matt. 9: 35).

Jesus svarede på spørgsmål, som blev stillet af 2 af Johannes’ disciple og sagde: „Gå hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser:

blinde ser, og lamme går, spedalske renses, og døve hører, døde står op, og ‚evangeliet forkyndes for fattige’ ” (Matt. 11:4-5).

Alle, som er bekendt med Herrens jordiske tjenestegerning synes at konkludere, sådan som præsident J. Reuben Clark gjorde, at „da Frelseren kom til jorden

havde han 2 store missioner at udføre. Den ene var som *Messias*, forsoningen for faldet og - - den anden var det arbejde, som han udførte blandt sine brødre og søstre i kødet ved at *lette deres lidelser*. . . Han har efterladt en arv til dem, som følger efter ham. . . fortsættelsen af disse to store ting - nemlig *arbejdet med at lette menneskehedens sygdomme og lidelser samt undervisningen i de åndelige sandheder!* som vil føre os tilbage til vor himmelske Faders nærhed" (Conference Report, april 1937, s. 22, fremhævelser tilføjet).

Jeg er overbevist om, at vi bør fortsætte hans arbejde med at betjene de trængende både timeligt og åndeligt. Jeg er for længe siden kommet til den slutning, at det arbejde, som du og jeg kalder velfærdstjeneste, er Herrens arbejde. Denne velfærdsplan er hans plan, dens principper er hans principper, dens ånd er hans ånd. Det er ham, som sender os ud for at betjene hverandre. Hans evangelium kræver, at vi elsker vor næste som os selv. (se Matt. 19:19).

Kong Benjamin sagde:

„. . . dersom I gør dette, skal I altid være glade og være fyldt med Guds kærlighed og altid få syndsforladelse; . . .

Og I vil ikke være tilbøjelige til at forrette hinanden, *men til at leve fredsomligt og give ethvert menneske, hvad der tilkommer det.*

Og I vil ikke tilstede, at jeres børn går sultne eller nøgne, ej heller vil I tilstede, at de overtræder Guds love . . .

Men I vil lære dem at vandre på sandhedens og dydens veje; *I vil lære dem at elske og tjene hinanden.*

Og *I vil også selv hjælpe dem, der har jeres bistand behov; I vil dele jeres formue med den, der er trængende.*" Mosiah 4:12-16, fremhævelser tilføjet).

Kong Benjamin fortsatte:

„*Og for disse tings skyld, som jeg har talt til jer - nemlig, at I kan blive ved med at have forladelse for jeres synder fra dag til dag, at I kan vandre uden skyld for Gud, ønsker jeg, at I skal dele af jeres gods med de fattige, hvert menneske efter sin evne, såsom at give de sultne at spise, klæde de nøgne, besøge de syge og yde dem lindring, både åndelig og legemlig, i forhold til deres trang.*" (Mosiah 4:26, fremhævelse tilføjet).

Efterlevelsen af de principper, hvorpå velfærdsprogrammet er opbygget udgør det sidste skridt eller slutstenen i et kristent liv.

Findes der noget spørgsmål, brødre og søstre, om vor forpligtelse i dette program? Findes der nogen tvivl om, at det at bevare en tilgivelse for vore synder afhænger af om vi tager os af hinanden? Hvis vi tror på disse lærdomme, hvis vi angiver at følge Frelseren og hans profeter og hvis vi ønsker at være sande overfor vore pagter samt have Herrens Ånd i vort liv, så må vi gøre det, som Frelseren gjorde og sagde. Det var ham, som sagde:

„Sandelig, sandelig siger jeg eder: den som tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør. . ." (Joh. 14:12).

Må jeg foreslå adskillige måder, hvorpå vi som ledere og medlemmer kan og bør forbedre vort arbejde i denne hans tjeneste.

For det første - *vi skal være personligt involveret.* Vi modtager ofte rapport om,

at nogle af vore medlemmer, ja, endog nogle af vore ledere hellere vil yde af deres penge end at benytte deres tid og deres talenter og *personligt* hellige sig dette arbejde. Må jeg minde enhver om, at vi har behov for den åndelige opløftelse, som kommer ved at give af os selv og ved at arbejde skulder ved skulder. Det er sundt og helliggørende for barbereren, handelsmanden, sagførereren, lægen, læreren og mekanikeren at *komme sammen*, at hygge den samme række sammen; at bede for den samme regn - sammen; at beskære det samme træ - sammen og at høste den samme høst - sammen.

Selv om der stadig er brug for vore økonomiske tilskud, så må vi også arbejde *sammen* med vore hjerter og vore hænder, hvis vi skal opnå den enighed og enhed, der kræves af de hellige.

Profeten Joseph Smith underviste: „De største timelige og åndelige velsignelser, der altid er et resultat af trofasthed og *forenende anstrengelser* og samlet optræden, ledsager aldrig individuelle anstrengelser eller foretagender.” (*Profeten Joseph Smiths lærdomme* s. 217, fremhævelser tilføjet).

For det andet, *for at kunne arbejde helhjertet sammen, må vi rådføre os med hinanden*. Vi hører rapporter om, at nogle biskopper er forpligtet til at følge retningslinier fastsat af deres stavspræsident uden at biskopperne er blevet involveret og har godkendt det. Selv om vi opretholder og skal opretholde vore ledere, så bør hver leder være klog nok til at udføre dette arbejde i den ånd, som er angivet i L&P 38:27. Thi Herren har sagt: „. . . dersom I ikke er et, er I ikke mine.”

Mange af jer vil i dette års sidste kvartal komme til at fastsætte betydeligt forøge-

de årlige produktionsbudgetter. Jeg håber, at *alle vil komme til at føle godt for denne fastsættelse, fordi princippet om fælles samtykke* er blevet fulgt på alle plan i kirkenes ledelse, således som vi styrer kirken på hvert kirkeligt plan. Det er blevet sagt, at den familie, som beder sammen bliver sammen, jeg vil tilføje, at den præstedømmegruppe, som *sidder i råd sammen vil have succes sammen!*

For det tredje, hvis vi som ledere ønsker støtte fra dem, som vi leder, så *gør vi godt i at rapportere til dem, hvordan vor tildelte forvaltning går frem*. Jeg håber ikke, at vi er kommet bort fra den vane at aflægge en årlig rapport over vore produktionsprojekter til vore brødre i det melkisedeske præstedømme i ward og stav. Jeg håber ligeledes, at biskoprådene og stavspræsidentskaberne aflægger passende rapport til deres ledere vedrørende det fremskridt og de problemer, som de oplever i iværksættelsen af velfærdstjenesten. Husk brødre,

det at vende tilbage og aflægge rapport er sidste skridt for den trofaste og kloge forvalter.

For det fjerde og sluttelig, *tillad mig at minde jer om, at I ikke kan blive fattige af at give i dette arbejde. I bliver kun rige af at give.* Jeg har fundet sandheden af den udtalelse, som ældste Melvin J. Ballard kom med til mig, da han indsatte mig til min mission i 1920: „Et menneske kan ikke give endeskiven til Herren uden selv at modtage et helt brød til gengæld.” Frelseren lærte os, at det er mere velsignet at give end at modtage (se Ap. G. 20:35). Gennem kirkens velfærd bliver både giver og modtager velsignet på enestående vis - hver med helliggørelse og frelse for sin evige sjæl.

Præsident Kimball hilser på besøgende medlemmer.

„Kom i alle ting de fattige, trængende, syge og lidende i hu;” sagde Jesus, „thi den, der ikke gør det, er ikke min discipel.” (L&P 52 40).

Når det at være en Kristi discipel ses i lyset af denne forståelse, så vil vi måske forstå noget, som jeg længe har troet på: *efterlevelsen af de principper, hvorpå velfærdsprogrammet er opbygget udgør det sidste skridt eller slutstenen i et kristent liv.* At efterleve velfærdsprogrammets principper vil føre mennesket frem til Kristi fylde. I henhold til Amulek afhænger virkningen af vore bønner af, hvordan vi tager os af hinanden. I henhold til Frelserens egne lærdomme, så afhænger frelse ved den endelige dom af, om vi har elsket vor næste som os selv. Som det står optegnet i Matt. 25, så vil Herren, når han vender tilbage i sin herlighed, skille folket „ligesom hyrden skiller fårene fra bukkende.” (Matt. 25:32). Til dem på sin højre side vil han sige:

„Kom hid, min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt.

Thi jeg var sulten, og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed, og I tog jer af mig; jeg var nøgen, og I gav mig klæder; jeg var syg, og I så til mig; jeg var i fængsel, og I besøgte mig.” (Matt. 25:34-36).

Det er min bøn, at hver eneste af os gennem dette konferencemøde vil opnå en større overbevisning og en dybere forståelse for at velfærdstjenesten er Jesu Kristi værk, at velfærdsplanen er hans plan, at dens principper er hans principper, at dens ånd er hans Ånd samt at præstationer indenfor velfærdsplanen er den sikreste garanti for fred i dette liv og udødelig herlighed i den tilkommende verden. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Præsident Spencer W. Kimball

Præsident Kimball taler uden omsvøb om det at være moralsk ren

Mine elskede brødre og søstre, selv om dette er et tungt ansvar og ikke let, så er jeg ivrig efter at omtale nogle vigtige emner for jer.

Jeg elsker ungdommen. Jeg glædes, når jeg ser dem vokse op rene, som en støtte for kirken og blive velvoksne. Jeg sørger med dem, når de er uheldige, når de angår og når de har problemer.

Talrige katastrofer er sket midt ude på havet, når skibe er kollideret, af og til med isbjerge.

Talrige mennesker har fundet deres grav i vandet. Jeg tror, at I unge mennesker er sunde og inderst inde gode og raske, men I rejser også på oceaner, som for jeres vedkommende til dels ikke er kortlagt, på oceaner, hvor der findes sandbanker, klipper, isbjerge samt andre skibe, og hvor store katastrofer kan opstå, hvis ikke advarslerne bliver fulgt.

For et par år siden, da min rutemaskine steg for at nå sin flyvehøjde, hørte man tydeligt stewardessens stemme over

højtaleren: „Vi er på vej ind i et stormområde. Vi flyver udenom faren, men der kan opstå uro. Vær venlig at spænde sikkerhedsselerne godt.”

Som leder for kirken og som delvis ansvarlig for de unge i kirken og deres velbefindende løfter jeg min stemme og siger til jer: I lever i et farligt område og en farlig tid. Fastspænd jeres sikkerhedsseler og hold fast, så kan I overleve uroen.”

Jeg har interviewet tusindvis af unge, og mange synes usikre overfor, hvad der er rigtigt og forkert. Nogle undskylder deres fejl og forsøger at bortforklare deres urigtige handlinger. Jeg håber, at jeg i det mindste på nogle områder er i stand til at klarlægge himlens Guds og hans kirkes standpunkt i forbindelse med nogle vigtige punkter.

Lad os først standse op et øjeblik for at minde os selv om, at vi er Guds åndelige børn, og at vi udgør hans fornemste skaberværk. Hver eneste af os har potentiel

til at blive en Gud - som er ren, hellig, sand, indflydelsesrig, magtfuld og uafhængig af jordiske kræfter. Vi lærer fra skrifterne, at vores eksistens er evig, og at vi i begyndelsen var hos Gud (se Abr. 3:22). Denne forståelse giver os en enestående fornemmelse af menneskets værdighed.

Men der findes falske lærere overalt, som gennem tale, pornografi, blade, radio, TV og vulgær tale udspreder fordømmelige kætterske ting, der ødelægger de moralske standarder for at tilfredsstille kødets lyster.

Lucifer bedrager ifølge sin djævelske plan den uopmærksomme og gør hertil brug af ethvert redskab han besidder. Det er sjældent at man kommer til en kongres, et klubmøde, en fest eller en sammenkomst uden at man hører vulgære, uanstændige og halvsjofle historier.

Peter gav os dette råd: „Vær ædru og våg; jeres modstander, Djævelen, går omkring som en brølende løve og søger, hvem han kan opsluge” (1 Pet. 5:8).

Frelseren har sagt, at om det var muligt, så ville Lucifer føre de udvalgte vild. Han vil benytte sin logiske sans til at forvirre og sine undskyldninger for at ødelægge. Han vil farve folks indstilling, åbne døren på klem og fra det pureste hvide føre mennesket gennem alle afskygninger af gråt til det sorteste sorte. Jeg ønsker derfor i dag at hjælpe med at definere betydningen af visse ord og handlinger for jer unge mennesker for derved at styrke jer imod fejl, pine, smerte og sorg.

Kysen, krammen, kæleri og hor.

Jeg vil begynde med at fortælle en sand oplevelse. Personerne er virkelige.

„Han . . . var en høj, kraftig ung mand,

som man kunne forestille sig kong David måtte have været, en rødmosset yngling med smukke øjne og skøn at se til”. (1 Sam. 16:12)

Han havde en yndig ung pige med sig, hun havde et smukt, velformet ansigt. De var begge velklædte og det var tydeligt at de begge kom fra kultiverede hjem. Man kunne tydeligt se at de elskede hinanden; for da de sad overfor mig foran skrivebordet rakte han stille ud efter hendes hånd og deres øjne strålede. Den melodiose stemme tøvede lidt og rystede en smule da han præsenterede sin pige og jeg kunne se bønner i deres øjne. „Vi er i vanskeligheder, bror Kimball,” sagde han. „Vi har brudt kyskedsloven. Vi har bedt og fastet og haft det forfærdeligt og til sidst blev vi enige om at vi måtte have orden i sagerne.

Den aften var et vendepunkt. Det begyndte som noget ganske særligt. Men jeg kan godt se nu, at det vendte sig til at blive noget tragisk, ’begyndelsen til alle vore problemer. Da jeg så hende komme ned ad trapperne den aften, syntes jeg ikke at nogen pige nogen sinde havde set så sød og dejlig ud. Vi dansede hele aftenen; og bagefter da vi sad ude i bilen, længe, helt stille, kunne jeg ikke holde styr på mine tanker, og vi blev mere og mere intime overfor hinanden.

Ingen af os drømte om, hvad der var ved at ske med os,’ fortsatte han, ’men alle de ting, som nedbryder modstand, var til stede. Vi lagde ikke mærke til tiden - timerne gik. Det enkle kys vi ofte havde givet hinanden lidt efter lidt, blev til at vi begyndte at føle på hinanden. Og så holdt vi op. Men der kom andre aftener - skranken var ved at blive brudt ned. Vi elskede hinanden så højt at vi overbeviste os selv om, at der ikke kunne være noget galt i at røre hinanden, da vi på en

måde tilhørte hinanden alligevel. Det sted, vi sluttede den ene aften, blev det sted vi begyndte den næste og vi fortsatte videre og videre indtil det virkelig skete - næsten uden at vi havde kontrol over det - vi havde samleje med hinanden. Vi havde endda talt om og var enige om, at hvad der end skete, ville vi aldrig gå så vidt. Og så, da det var for sent - alt for sent - uigenkaldeligt for sent - vågnede vi op og forstod, hvad vi havde gjort.”

Umoral begynder ikke med hor og perversion. Dette begynder med små fejltrin som seksuelle tanker, samtaler om sex, lidenskabelig kysseri, kæleri og sådant, som vokser sig stærkere for hver gang dette eller hint bliver gjort. Sammenlignet med det stærke legeme, den

stærke hjerne og den dejlige ånd hos det unge menneske, som gav efter for den første fristelse forekommer de små fejltrin kraftesløse. Men snart bliver det svage stærkt og mesteren bliver slaven og den åndelige vækst standses. Men hvis den første umoralske handling ikke får lov at slå rødder, så vil det menneskelige træ vokse til smuk modenhed og dette unge menneske vokse sig nærmere til Gud, vor Fader.

„Kan vi få tilgivelse, bror Kimball?” spurgte de ligeud.

„Ja,” svarede jeg, „Herren og hans kirke kan og vil tilgive jer, men det er ikke let. Overtræderens vej er hård. Sådan har det altid været og sådan vil det altid blive. Herren sagde: *Jeg siger dig: du*

Præsident Kimball hilser på så mange besøgende som muligt efter et af konferencens møder

skal ingenlunde slippe ud derfra, før du har betalt den sidste øre. (Luk. 12:59)

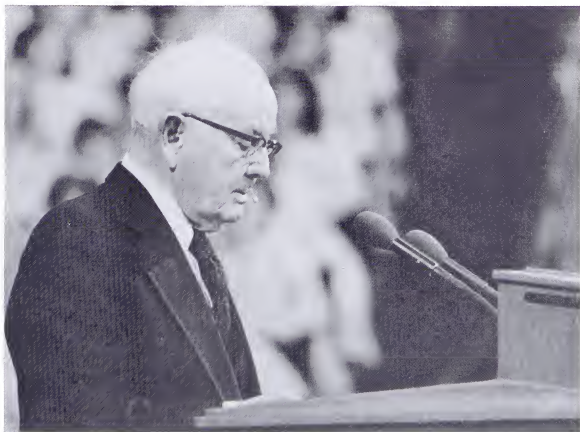
Men jeg fortsatte med at fortælle dem, at Herren i sin godhed har tilvejebragt en måde, hvorpå vi kan få tilgivelse. Man kan gøre hvad man har lyst til, men man kan ikke løbe fra sit ansvar. Vi kan bryde loven, men vi kan ikke undgå straffen derfor. Man får ikke noget for ingenting. Gud er retfærdig. Paulus sagde: „Får ikke vild! Gud lader sig ikke spotte! Thi hvad et menneske sår, det skal han også høste.” (Gal. 6:7)

Selv ved så alvorlig en synd som utugt (samleje mellem ugifte), findes der tilgivelse på betingelse af fuldkommen omvendelse. Men først må man forstå alvorren i ens synd. Lige siden verdens begyndelse har der i denne verden været mange

forskellige slags synder. Mange af dem skader andre, men alle synder skader os selv og er imod Gud. Thi synder begrænser vort fremskridt, standser vor udvikling og fremmedgør os overfor gode mennesker, god påvirkning og overfor Herren.

De tidlige apostle og profeter nævner talrige synder som var forkastelig for dem. Mange af disse synder var seksuelle synder - utroskab, mangel på naturlig kærlighed, begær, ægteskabsbrud, ukyskhed, uren tale, urenhed, umådeholden kærlighed og utugt. Disse synder omfatter alle seksuelle forbindelser udenfor ægteskabet - petting, sexperversion, onani samt optagethed af sex i tanke og tale. Herunder kommer alle former for skjulte og hemmelige synder

Præsident Kimball byder mange sidste dages hellige velkommen til konferencen

samt alle uhellige og urene tanker og gerninger. En af de værste er blodskam. Blodskam defineres som „kønslig forbindelse mellem en mand og en kvinde, der efter loven er for nært beslægtede til at kunne gifte sig”. Åndeligheden i ens liv kan blive alvorligt og somme tider uoprettelig skadet af denne grimme synd. Det øverste Præsidentskab og De tolv Kvorum har bestemt, at straffen for blodskam skal være udelukkelse. Endvidere må et menneske som er blevet udelukket på grund af blodskam ikke blive døbt igen uden skriftlig tilladelse fra Det øverste Præsidentskab.

Menneskets samvittighed fortæller den enkelte, når vedkommende træder ind på forbudt område, og den vedbliver med at prikke til mennesket, indtil samvittigheden bliver undertrykt af viljen eller syndens gentagelse.

Findes der nogen, som i sandhed kan sige, at han eller hun ikke vidste, at sådanne ting er forkerte? Disse uhellige vaner, hvad end deres unævnelige navne er med alle deres tilnærmelser og talrige manifestationer, bliver fordømt af Herren og hans kirke. Nogle synder er mere afskyelige end andre, men det er alt sammen synd på trods af modstridende udtalelser af dem, som i falskhed foregiver at vide. Herrens profeter erklærer, at disse mennesker ikke har ret.

Verden kan have sine normer, men kirkens normer er anderledes. Af mennesker udenfor kirken anses det måske for normalt at ryge men kirkens standard ligger på et højere plan, hvor man ikke ryger. Verdens normer tillader mænd og kvinder at nyde spiritus. Herrens kirke løfter folk op til en norm, hvor man helt afstår fra at nyde spiritus. Verden anerkender måske sex før ægteskabet, men Herren og hans kirke fordømmer i lige-

fremme vendinger enhver form for seksuelle forbindelser udenfor ægteskabet. Paulus imødegik disse uhellige vidnesbyrd om en vulgær tankegang og en ukontrolleret lidenskab og begær:

„Derfor gav Gud dem hen i deres hjerters lyster til urenhed, så de vanærede deres legemer indbyrdes” (Rom. 1:24). Eftersom det at komme sammen går forud for ægteskab og opmuntrer til en tæt forbindelse, så har mange mennesker overbevist sig selv om, at erotiske forhold er lovlige - at det er en del af det at komme sammen. Mange har bortkastet hæmninger og ser mere afslappet på det at beherske sig selv. I stedet for kun at give udtryk for sin kærlighed på en enkel måde, så har nogle overgivet sig selv til kæleri med dets intime kontakt og lidenskabelige kysseri. Kæleri er det yngste medlem af denne uhellige familie af synder. Dets storesøster er „petting”. Når den intime kontakt har nået dette stade, så er det helt sikkert en af de synder, som Herren fordømmer:

„I har hørt, at det er sagt: ‚Du må ikke bedrive hor’.

Men jeg siger jer, at enhver, som ser på en andens hustru, så han begærer hende, har han allerede bedrevet hor med hende i sit hjerte.” (Matt. 5:27-28).

Hvem vil påstå, at han eller hun, som tager del i petting, ikke er blevet begærlig eller lidenskabelig? Er det ikke denne uhyre vederstyggelige vane, som Gud har irettesat skarpt for i sin nutidige gentagelse af De ti Bud: „Du skal ikke stjæle, ej heller bedrive hor, ej heller slå ihjel eller gøre noget sådant.”? (L&P 59:6). Hvad er lig utroskab, hvis det ikke er petting, må jeg spørge? Anerkendte Herren ikke, at denne afskyelige synd kun er djævlens blødgøringsproces før utroskab og utugt? Kan et menneske i lyset

af Herrens skrifter tage del i petting med god samvittighed? Kan nogen overbevise sig selv, at dette ikke er en stor synd? Vi må gentage, hvad vi ofte har sagt: Utugt med alle dets store og små brødre og søstre er af det onde og blev fuldkommen fordømt af Herren på Adams tid, på Mose tid, på Paulus' tid og bliver det også af Herren i dag. Kirken tolererer ikke nogen form for perversion. Herren har antydnet sin mangel på tolerance, idet han har sagt: „Thi jeg Herren, kan ikke se på synd med den ringeste eftergivenhed.” (L&P 1:31).

Hvordan kan nogen, når skrifterne taler så tydeligt, retfærdiggøre umoral og kalde det kærlighed? Er sort hvidt? Er ondt godt? Er renhed urenhed?

For at kirkens standpunkt vedrørende moralsk renhed kan blive forstået, erklærer vi med fasthed og uden ændring, at moralsk renhed ikke er et gammelt stykke tøj, som er falmet og hullet. Gud er den samme, i går, i dag og for evigt, og hans pagter og lærdomme er uforanderlige. Når solen bliver kold og stjernerne ikke længere skinner, så vil kyskhedsloven stadig være grundlæggende i Guds verden og i Herrens kirke. Gamle værdinormer, som opretholdes af kirken, opretholdes ikke, fordi de er gamle, men snarere fordi de gennem tidsaldrene har bevist sig selv. Kyskhedsloven vil altid være gældende.

Standarder for det at komme sammen

For at I kan undgå besværligheder og mulige fristelser, foreslår jeg atter følgende standard. Enhver form for at komme sammen eller gå ud sammen to og to bør udskydes til man i det mindste er 16 år gammel eller ældre, og selv da bør der ske en god bedømmelse af hvem man går ud med og af alvorligheden i

forholdet. I unge mennesker bør i denne alder stadig begrænse den tætte kontakt med unge mennesker af det modsatte køn i adskillige år, eftersom den unge mand skal på mission, når han er 19 år gammel. Det at komme sammen og i særdeleshed i et fast forhold er for den unge teenager yderst farligt.

Det forvansker hele livsbilledet. Det berøver jer værdifulde og rige oplevelser. Det begrænser jeres venskaber med andre unge mennesker og det begrænser antallet af bekendtskaber, som kan være af så stor betydning for udvælgelsen af en partner for tid og evighed.

Der er så afgjort en tid til at danse, en tid til at rejse, en tid til at skaffe sig venner, en tid til at gå ud med en af det modsatte køn, ja endog en tid til at komme fast sammen med en af det modsatte køn, hvad der vil kulminere i den romantik, som vil føre unge mennesker til det hellige tempel for der at indgå i et evigt ægteskab. Men det er tidspunktet, der er så afgørende. Det er forkert selv at gøre de rigtige ting på det forkerte tidspunkt, på det forkerte sted og under de forkerte forhold.

Jeg tror, at Zions ungdom ønsker at høre de klare og umiskendelige toner fra trompeten, og det er mit håb, at jeg kan spille melodien med akuratesse og præcision, således at intet ærligt menneske nogen sinde vil blive forvirret. Jeg håber inderligt, at jeg her klarlægger Herrens og hans kirkes standpunkt med hensyn til disse unævnelige vaner.

Onani

Onani, som er et temmelig almindeligt fejltrin, anerkendes ikke af Herren eller af hans kirke, uanset hvad der kan være blevet sagt af andre, hvis „normer” er lavere. De sidste dages hellige opfordres

Præsident Kimball hilser på besøgende medlemmer.

til at undgå denne vane. Enhver, som er lænkebundet af denne svaghed, må opgive denne vane, før man udfører en mission, modtager det hellige præstedømme eller tager til templet for at modtage sine tempelvelsignelser.

Af og til er onani indledningen til den større synd exhibitionismus (form for perversitet; tilbøjelighed til at blotte kønsdelene i andres påsyn, gerne overfor personer af modsat køn) og til den afskyelige synd, som homoseksualitet er. Vi ville ikke have nævnt disse uheldige ord og disse forkastelige vaner, hvis det ikke var på grund af den kendsgerning,

at vi har et ansvar overfor Zions unge, at de ikke bliver bedraget af dem, som vil kalde ondt godt og sort hvidt.

Homoseksualitet

Enten vokser denne uheldige overtrædelse, som homoseksualitet er, hurtigt eller eftergiveness overfor homoseksualitet får større offentlig omtale. Hvis man besidder sådanne ønsker og tendenser, så må man overvinde dem på samme måde, som man må, hvis man føler trang til petting, utugt eller utroskab. Herren fordømmer og forbyder denne vane med en kraft som svarer til den kraft, hvormed han fordømmer utroskab og andre sådanne seksuelle handlinger. Og kirken vil ufortøvet udelukke enhver, som er forfalden hertil og som ikke omvender sig.

Og atter, denne synd er, i modsætning til mange menneskers tro og udtalelser, lige som utroskab til at overvinde og blive tilgivet for, men, som det atter bør fremhæves, kun på betingelse af en gennemgribende og vedvarende omvendelse, der indebærer en fuldkommen opgivelse af denne synd samt en fuldkommen ændring af ens tanker og gerninger i forbindelse hermed. Den kendsgerning, at en del regeringer, en del kirker og talrige moralsk fordærvede mennesker har forsøgt at afkriminalisere en sådan opførsel og gøre det et personligt privilegium, ændrer ikke det alvorlige i eller arten af denne vane. Gode mennesker, vise mennesker og mennesker som frygter Gud, fordømmer stadig over alt i hele verden denne vane som værende uværdig for Guds sønner og døtre. Kristi kirke fordømmer homoseksualitet og vil gøre det så længe mennesket har et legeme det kan besudle.

Jakob sagde:

„... en tvesindet mand, som han er, ustadig på alle sine veje. . .

Salig den mand, som holder ud i prøvelse; thi når han har stået sin prøve, skal han få den livets sejrskrans, som Gud har lovet dem, der elsker ham.

Ingen må sige, når han bliver fristet: „Jeg fristes af Gud“ thi Gud kan ikke fristes af noget ondt, og selv frister han ingen; men enhver fristes, når han drages og lokkes af sit eget begær;

derefter, når begæret har undfanget, føder det synd, og når synden er fuldvoksen, avler den død.

Far ikke vild, mine elskede brødre!” (Jak. 1:8, 12-16).

Denne afskyelige homoseksuelle synd har eksisteret til alle tider. Mange byer og nationer er ophørt med at eksistere som følge af denne synd. Den fandtes, dengang Israel var på vandring, den blev tolereret af grækerne og fandtes i det korrupte Roms bade.

Det er et yderst ubehageligt emne at beskæftige sig med, men jeg er tvunget til at tale ligefremt herom, således at intet ungt menneske vil have noget spørgsmål i sit sind vedrørende den ulovlige og djævelske karakter af en sådan pervers opførelse. Og atter, Lucifer bedrager og får mennesket til at udføre denne synd i sin yderste konsekvens samt til at finde undskyldninger herfor, som vil ødelægge mænd og kvinder og gøre dem til Satans slaver for evigt. Paulus sagde til Timoteus:

„Thi der kommer en tid, da de ikke vil finde sig i den sunde lære, men for at leve efter deres egne lyster, skaffe sig lærere i hobetal, efter hvad der kildrer deres ører, og de vil vende øret bort fra sandheden og vende sig til fablerne.” (2. Tim. 4:3-4, se også Moses 5:50-55).

„Gud skabte mig således,” siger nogen,

idet de rationaliserer og undskylder deres perversiteter overfor sig selv. „Jeg kan ikke gøre for det,” tilføjer de. Det er gudsbespottelse. Er mennesket ikke skabt i Guds billede. Tror mennesket, at Gud er „sådan”? Mennesket er ansvarlig for sine egne synder. Det kan lade sig gøre, at mennesket kan bortrationalisere og undskylde sig selv, indtil han eller hun har forvildet sig så dybt i uføret, at vedkommende ikke kan komme ud uden med stor anstrengelse; men ud kan mennesket komme. Der kommer fristelser til alle mennesker. Forskellem mellem syndens barn og det retfærdige menneske er normalt den, at den første gav efter, mens den anden modstod. Det er sandt, at ens baggrund kan gøre beslutningen og udførelsen lettere eller sværere, men hvis mennesket er åndeligt vågent, så kan han eller hun stadig kontrollere sin fremtid. Dette er evangeliets budskab - det personlige ansvar.

Og nu, mine kære brødre og søstre, har jeg talt åbent og ligefremt ud imod ti-

Præsident Spencer W. Kimball

dens synder. Selv om jeg ikke synes om sådant et emne, så tror jeg alligevel, at det er nødvendigt at advare de unge mod stormløbet fra ærkefejden, som med sine udsendinge og alle de redskaber, som han hersker over, vil ødelægge alle Zions unge og hovedsagelig gøre det gennem bedrag, forkerte fremstillinger og løgne.

Mormon sagde:

„Vær vise i jeres prøvelses dage, affør jer al urenhed; bed ikke om noget, som I vil fortære i vellyst, men bed med urokkelig fasthed, at I ikke falder i fristelse, men at I må tjene den sande og levende Gud.” (Mormon 9:28).

Omvendelse

Elskede unge, de af jer, som har syndet, kan Herren og hans kirke tilgive. Billedet af en kærlig og tilgivende Gud er åbenbar for dem, som læser og forstår skrifterne. Eftersom han er vor Fader, så ønsker han naturligt at rejse os op, og ikke skubbe os omkuld, at hjælpe os og ikke forårsage vor åndelige død.

Omvendelse kan deles op i 5 punkter:

1. Anger for synd

For at angre vor synd må vi først kende til dens alvorlige følger. Når vi er fuldt ud overbevist herom, så indstiller vi os på at følge de processer, som vil rense os for syndens virkninger. Vi er sorgfulde. Vi er villige til at gøre bod, betale straffen, ja til at lide, ja selv til det punkt, hvor vi bliver udelukket af kirken, hvis det er nødvendigt.

2. Opgivelse af synden. Det bedste er, at man opgiver synden, fordi man forstår alvoren i synden samt fordi man er villig til at rette sig efter Guds love. Tyven holder måske op med at stjæle, når han kommer i fængsel, men sand omvendelse ville have fået ham til at forsage sin

synd, før han blev arresteret og tilbagelever sit bytte uden tvang. De, som synder på det seksuelle område og som frivilligt ophører med sine uhellige vaner er på vej mod tilgivelse.

Alma sagde: „Salige er derfor de, som ydmyger sig, uden at være nødsaget til at være ydmyge” (Alma 32:16).

Ophørelsen må være permanent. Sand tilgivelse tillader ikke en gentagelse. Herren åbenbarede dette til profeten Joseph Smith vedrørende omvendelse: „Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem.” (L&P 58:43).

3. Tilståelse af synden. Tilståelse af synden er et vigtigt led i omvendelsen. Mange syndere har anset nogle enkle bønner til Herren for at være tilstrækkeligt. De har retfærdiggjort sig selv ved at skjule deres synd.

„At dølge sin synd fører ikke til held, men bekendes og slippes den, finder man nåde” (Ordspr. 28:13).

Særlige alvorlige synder, såsom seksuelle synder skal tilstås overfor biskoppen såvel som overfor Herren. Der findes 2 former for tilgivelse, som man kan ønske at opnå. For det første er der tilgivelsen fra Herren, og dernæst tilgivelsen fra Herrens kirke gennem dens ledere. Så snart man i sit indre er overbevist om sine synder, bør man gå til Herren i „kraftig bøn” ligesom Enos gjorde, og ikke ophøre med sin bønfoldelse, før man ligesom Enos modtager den forsikring, at ens synder er blevet tilgivet af Herren. Det er utænkeligt, at Herren tilgiver alvorlige synder efter blot nogle få bønner. Han vil sandsynligvis vente indtil der foreligger en lang og vedvarende omvendelse, som giver udtryk i en villighed til at rette sig efter alle hans andre

befalinger. Dernæst bør synderen søge kirkens tilgivelse gennem biskoppen. Der findes ingen præst eller ældste i kirken, som er bemyndiget til at gøre dette. Herren har en konsekvent og ordnet plan. Hvert eneste medlem i stavene har en biskop, som ved sin kaldelses og ordinations natur er „dommer i Israel”. Biskoppen er vores bedste ven på jorden. Han vil lytte til problemer, bedømme deres alvor og derefter bestemme, hvilken form for omvendelse der må ske, samt beslutte, hvis dette eller hint berettiger til en eventuel tilgivelse. Han gør det som Guds jordiske repræsentant - som mesterlægen, mesterpsykologen, ja som mesterpsykiatrikeren. Hvis der er sket tilstrækkelig omvendelse kan han give afkald på at straffe, hvilket svarer til tilgivelse. Biskoppen gør ikke krav på myndighed til at give syndsforladelse, men han deler byrden, giver afkald på straffen, letter spændingen og presset, og

han kan også være med til at sikre fortsat aktivitet i kirken. Han vil bevare hele sagen i fortrolighed.

4. *Genoprettelse for synd.* Når et menneske er ydmyg i sin sorg, uden betingelser har opgivet det onde samt tilstået overfor dem, som Herren har udpeget, bør vedkommende så vidt som det er muligt genoprette den skete skade. Hvis han eller hun har stjålet, så bør vedkommende tilbagelevere det stjalne til den retmæssige ejer. En årsag til at mord ikke er tilgiveligt er måske, at når et liv er blevet taget, så kan morderen ikke genoprette det. Fuld genoprettelse er ikke mulig. Hvis man har berøvet et andet menneske dets uskyld, så er det ikke muligt at give denne uskyld tilbage igen.

Imidlertid vil den sande omvendte sjæl normalt finde ting, som kan gøres for nogen grad at genoprette det skete. Omvendelsens sande ånd kræver dette. Ezekiel belærte: „(hvis) den gudløse . . .

godtgør hvad han har ranet, og følger livets bud uden at øve uret, så skal han leve og ikke dø." (Ez. 33:14-15)

Moses belærte: „Når en mand stjæler en okse eller et får . . . skal han give fem okser i erstatning for oxen og fire får for fåret." (2 Mos. 22:1).

En synder, som anråber om tilgivelse, må også selv tilgive alle andre mennesker de synder, som de har begået mod ham. Herren er ikke under nogen forpligtelse til at tilgive os, medmindre vore hjerter er fuldstændig rensed for alt had, bitterhed og beskyldninger mod andre.

5. *Gore Faderens vilje.* Jeg modtog mange fødselsdagskort på min 83 års fødselsdag i marts 1978. Et af disse kort var indbundet som en bog og indeholdt 4.700 underskrifter fra unge, som havde skrevet i bogen. Der var mange andre underskrifter og andre tusinder af underskrifter. De forpligtede deres liv med udtalelser som disse:

„Kære præsident Kimball.

Som medlem af denne verden forpligter jeg mig overfor dig og Herren til at øge mit tempo og min indsats og strække min sjæl i Herrens værk.

Jeg lover at betale min tiende trofast og regelmæssigt hele mit liv.

Jeg lover dig og Herren, at jeg vil efterleve visdomsordet, selv når fristelserne kommer. Jeg vil aldrig røre tobak, spiritus, te, kaffe eller narkotika.

Jeg lover at huske mine bønner morgen og aften. Jeg vil aldrig glemme Herren, ej heller hans rige løfter, hans beskyttende omsorg og hans rige velsignelser.

Jeg lover frem for alt, at jeg vil holde mit liv rent og uplettet for alle de talrige lumske fristelser.

Jeg vil aldrig nærme mig umoralskhed i nogen form.

Jeg lover, at jeg vil forøge min indsats

for at læse i skrifterne samt for at tilegne mig indholdet af skrifterne og andre gode bøger.

Jeg lover oprigtigt, at jeg øger mit tempo med at elske min næste og samarbejder med dem for at opnå retfærdighed."

Brødre og søstre, I er søde og vidunderlige, og vi er stolte af jer, stolte af de rekorder I sætter. Vi er stolte af den hengivenhed, som I udviser. Jeg siger jer, at vi elsker jer. Vi beder for jer ved hvert møde, som vi afholder, hver morgen og aften i vore hjem og hver aften i vort soveværelse. Vi beder for jer, at I vil holde jer selv rene. Vi mener rene fra begyndelsen til enden. Fri fra alle de grimme ting, som verden maser sig på med overfor os - narkotika, drikkeri, rygning, vulgaritet og pornografi - alle de ting, som I ikke behøver at tage del i. I må ikke hengive jer selv til dem. Ifør jer Guds fulde rustning. Sørg for at holde jeres personlige bønner og familiebønner og jeres tilbedelse i familierne. Hold sabbaten hellig; lev nøje efter visdomsordet; pas alle jeres pligter i familien, og frem for alt hold jeres liv rent og fri fra alle uhellige og urene tanker og gerninger. Undgå enhver forbindelse, som fornedrer og sænker de høje og retfærdige standarder, som er blevet sat for os. Så vil jeres liv forløbe glat og fred og glæde omgive jer. □

EKSTRA EKSEMPLARER

Alle, som ønsker at erhverve ekstra eksemplarer af denne artikel kan bestille dem (gennem den lokale kirkebygningsbibliotekar) på Nordisk Distributions Center. Prisen på hvert ekstra eksemplar - inklusiv porto og forsendelse er: 1,60 kr.

Hjælpeforeningsmøde ved Generalkonferencen

Følgende taler blev afholdt ved generalkonferencens hjælpeforeningsmøde lørdag den 27. september i Tabernaklet i Salt Lake City. Sidste dages hellige kvinder i alderen 18 år og opefter, fra 9 nationer og 2.051 lokalområder over hele verden, mødtes for at høre budskaber fra præsident Spencer W. Kimball; fra hjælpeforeningens hovedpræsidentinden søster Barbara B. Smith; fra søstrene Mary F. Foulger og Addie Fuhriman, som begge er medlemmer af hovedbestyrelsen; fra andenrådgiveren i hovedbestyrelsen søster Shirley W. Thomas, forsterådgeren i hovedbestyrelsen søster Marian R. Boyer og fra ældste Boyd K. Packer fra De tolv apostles Kvorum. Mødeemnet var „Lær først . . . og undervis så” - en henvendelse til enhver søster om hendes ansvar for at søge mere lærdom, til velsignelse for dem der befinder sig indenfor hendes indflydelses område.

Præsident Spencer W. Kimball

„Lær først – og undervis”

Mine kære søstre jeg byder jer velkommen her i aften i jeres over 2000 forsamlinger rundt omkring i verden. Vi elsker og påskønner jer af hele vort hjerte! Vi respekterer jer, priser jer, og behøver jer. „Hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden” (1 Kor. 11:11). Vi fryder os over jeres retfærdighed, og den gode indflydelse I udøver personligt, som hustruer, mødre

og bedstemødre. Vi påskønner den trofasthed og hengivenhed som findes hos de enlige søstre, som endnu ikke har et fuldstændigt familieliv. Herren elsker jer, for I er nogle af de mest ædle af vor himmelske Faders ånder. Hvis I fortsat vil være sande og trofaste, vil I en dag opleve, at ingen af de evige velsignelser bliver nægtet jer.

Jeg kan godt lide det emne der er valgt

Præsident Kimball trykker et medlem i hånden udenfor Tabernaklet

for dette møde: „Lær først - og undervis så”. Hele mit ægteskabelige liv har jeg været velsignet med min søde livsledsager, Camilla, som har haft en uslukkelig tørst efter kundskab. Hun er altid i gang med at læse og undersøge. Hun tror bogstaveligt på Herrens råd, som er givet gennem profeten Joseph Smith: „Alt hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen” (L&P 130:18). Hun har ikke alene til stadighed suget lærdom til sig i vort 63-årige ægteskab, men hun har lige såvel delagtiggjort andre i sin lærdom ved sit eksempel og ved at undervise. Hun har i mere end et halvt århundrede været hjælpeforeningens besøglærerinde, og hun har givet hjælpeforeningens åndelige livsførelse lektie i det mest af denne tid.

Mine kære søstre, hold jer nær til kirken - allesammen. Følg dens profeter, så I ikke kommer bort fra jeres vej, og således at I kan hjælpe andre, som er kommet bort, til at finde den igen. Elsk og pas jeres familier, og sørg for at holde familiehjemmeaften regelmæssigt hver uge. I hjemmet bør der herske kærlighed og hensyntagen. Vær også gode ved jeres næste, så jeres familier og medmennesker ikke berøves jeres tjenestegerninger i kirken og jeres kærlighedsytringer, selv om kærligheden hos mange mennesker i verden bliver kold. Vær fortsat gode hustruer og mødre, døtre og søstre, så der kan herske fred og kærlighed i jeres hjem, selv om der bliver mindre og mindre af disse ting i verden.

Der lyder så mange forskellige røster. Lad mig gentage hvad jeg sagde til jer

søstre til kvindemødet for to år siden. Lad andre kvinder om blindt at forfølge hvad de i deres selvskhed kalder deres interesser. Men I, mine kære søstre, kan være en meget nødvendig drivkraft for

„I, mine kære søstre, kan være en meget nødvendig drivkraft for kærlighed og sandhed”

kærlighed og sandhed, og for et retfærdigt eksempel på denne jord. „Kom, lyt til profetens røst, hør ordet sendt fra Gud” (*Sange*, nr. 138).

Herren står ved roret! Han vil føre os igennem. Dette er hans værk, og i dette er hjælpeforeningen en meget vigtig del.

Mine kære søstre, vær loyale mod den store hjælpeforenings organisation. Den blev organiseret ved inspiration fra Herren gennem profeten Joseph Smith for 138 år siden. Støt den og styrk den til jeres eget bedste, til gavn for jeres familier og kirken. Lad os endvidere trække på alle de andre fundamentale kirkeprogrammer og drage fuld nytte af dem, ligesom vi er nødt til at holde alle budene, så vi kan være stærke og få balance i vores tilværelse! Hvis I bevarer troen vil Herren ikke forlade jer og jeres kære.

Mine kære søstre, jeg ved at Gud lever, at Jesus er hans enbårne Søn, verdens forløser, og at dette i ord og gerning er Jesu Kristi kirke, med ham selv som kirkens overhoved. Jeg efterlader jer dette vidnesbyrd, min kærlighed og mine velsignelser i Jesu Kristi navn. Amen. □

Barbara B. Smith – Hjælpeforeningens overste præsidentinde

Kærlighedens bånd

Mens jeg sad og lyttede til præsident Kimball, og da jeg hørte dette kors indtrængende ord, tænkte jeg på hvor betydningfuld kærlighed er i Herrens undervisning. Han sagde: „Og fremfor *alt*, ifør jer kærlighedens bånd som en kåbe,

thi det er fuldkommenhedens og fredens bånd” (L&P 88:125. Fremhævelse tilføjet).

Denne kåbe er vi iført når vi drager omsorg for hinanden, under udførelsen af barmhjertighedsgerninger, idet vi altid

bestræber os på at yde den bedste, ædleste og stærkeste kærlighed - Kristi rene kærlighed. Kærlighed, eller Kristi rene kærlighed, er ikke blot ensbetydende med gode gerninger eller godgørelse. Det er venlige, betænksomme, kærlige gerninger, og det Jesus har bedt os gøre som udtryk for vores kærlighed - både vor kærlighed til ham og vor kærlighed til andre. Hvis vi har midler til opretholdelse af livet, siger han at vi skal give dem som mangler. Hvis vi er betænksomme, kærlige og tager os af de syge, de sorgende, de faderløse, dem vi elsker og dem som forfølger os, så har vi barmhjertighed, for vi bliver bevæget til at gøre noget i kærlighed.

På spansk betyder kærlighed „kærligheden som aldrig ophører”. I Mikronesien oversættes kærlighed til „kraften til at ændre liv”. Disse særlige betydninger giver os en bedre forståelse af hvad Kristi rene kærlighed er. Når vi arbejder med det ene ønske at opfostre liv, vil vi lære hvad kærlighed og barmhjertighed er.

Dette syntes at være noget karakteristisk for Rut, hvis følelser for No'omi beskrives i Det gamle Testamente. Rut var kærlig, selv om forholdene i hendes liv var bitre. Vi får alle samme bitre erfaringer i livet. For uden at smage det bitre vil vi heller ikke kende det søde. Profeten Lehi forklarede:

„Thi det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting. Hvis det ikke var så . . . kunne retfærdighed ikke finde sted, ej heller ugudelighed og hverken hellighed eller elendighed, hverken godt eller ondt. Og alle ting måtte følgelig være en sammenblanding” (2 Ne. 2:11).

Rut kendte disse modsætninger. Hun var en retfærdig ung kvinde, da hendes mand døde og hun stod alene tilbage

uden børn. Det var en bitter stund, men alligevel havde hun også noget „sødt” - forholdet til sin svigermor, samt hendes stærke tro på Israels Gud. Begge dele fik hun gennem sit ægteskab.

Rut samlede aks i markerne for at få til livets ophold for hende selv og No'omi. Men da hun tærskede, hvad hun havde samlet på marken, opdagede hun at hun fik mere hvede end hun havde sanket. Da dagen var gået blev hendes anstren-

„Hvis vi alle vil forene os og blive ét søsterskab, kan vi blive redskaber i Guds hånd”

gelser rigt velsignet. Vi står allesammen overfor en lignende udfordring i vort liv. Vi er også nødt til at samle det, som giver os udvikling, tro og fred i sindet, ud fra de erfaringer vi gør under vort livs omstændigheder.

Der findes ingen udvej for at vi kan flygte fra jordelivets udfordringer og kampe, og det bør vi heller ikke ønske os. Det er op til os selv hvordan vi vil klare kampen. Evangeliets plan hjælper os til at se det hele i et evigt perspektiv, og det bør hjælpe os til at have mod til at gøre de ting vi bør gøre.

Da Joseph Smith talte til søstrene ved deres første hjælpeforeningsmøde i Nauvoo, sagde han: „Efter denne belæring vil I være ansvarlige for jeres egne synder; det er en ønskværdig ære . . . at I kan frelse jer selv; vi er alle ansvarlige . . . (for) at frelse os (selv)” (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 273).

Læg mærke til - han sagde ikke at kundskaben kunne frelse dem. Han sagde at

kundskaben gav dem ansvaret for at gøre et stykke arbejde for at frelse sig selv. Herren har forordnet hjælpeforeningens organisation for at hjælpe os - hans døtre - på vor vandring' skridt for skridt, mod fuldkommenhed. Hjælpeforeningen kan være en vejledning, en styrke, et lys, en rettesnor. I hjælpeforeningen kan vi lære hvordan man udvikler en kærlighed der aldrig ophører. Den giver os mulighed for at udvise kærlighed i vore gerninger. I hjælpeforeningen får vi hjælp til at sortere sandheden ud fra fejltagelserne i vores moderne verden, fra det som Lehi kaldte en sammenblanding af godt og ondt.

I aften har jeg valgt 8 direktiver som jeg mener er af afgørende betydning, hvis vi skal udvikle kærlighedens bånd.

1. Vort emne for denne aften er „Lær først - og undervis så“. Kan I huske da Jesus sad ved bordet sammen med sine disciple lige før sine lidelser i Getsemane? Da vendte han sig om mod Simon og sagde: „Simon, Simon! . . . jeg bad for dig, at din tro ikke må glippe. Og når du engang omvender, da styrk dine brødre“ (Luk. 22:31-32).

Den fremgangsmåde som Herren åbenbarede Simon Peter har vi alle fået. Vi er nødt til at kende sandhedens principper og derpå gå i gang med at omvende os, og derpå lære andre om disse principper. Derfor opfordrer jeg jer her i aften til at forlade dette møde med en beslutning om at undervise - lære i hjælpeforeningen gennem de lektier, der er blevet til under inspiration. Lær ved at gå på knæ i ydmyg bøn, lær ved at studere skrifterne, lær ved at lytte til vore dages profeter, lær ved at lytte til Helligåndens tilskyndelser. Og når I har lært, så undervis og styrk jeres søstre; styrk jeres børn, jeres mand og jeres omgangs-fæller. Un-

dervis dem ved enhver given anledning; undervis dem ved det liv I lever.

2. Vær aktiv i hjælpeforeningen.

For at en kvinde kan være aktiv i hjælpeforeningen er hun nødt til at komme til hjælpeforeningens møder og påtage sig opgaver. Ligeegyldigt om man er gammel, ung, gift eller ugift, bør man komme til hjælpeforeningen og udvikle et søsterskabsbånd med de andre kvinder, med hvem man har fælles tro og bekymringer. Vær med. Tag del i lektiediskussionerne.

Jeg var en dag inde og tale med præsident Kimball, og da jeg vendte mig for at forlade hans kontor, spurgte jeg lige om der var noget jeg kunne gøre for ham. Han svarede: „Ja, du kan få kvinderne til at komme til hjælpeforeningen.“ Han bad mig gøre noget ved dette problem, fordi han ved, at deltagelse i hjælpeforeningen giver os en mulighed for at hente åndelig styrke, for at udvide vor forståelse om de evige sandheder, og således få hjælp til at træffe valg i vort liv, hvorved vi kan frelse os selv.

Hvis I for tiden har stillinger i primary eller Unge Piger, så søg på andre måder at komme jeres hjælpeforeningssøstre nærmere. Læs lektierne. Drøft dem med jeres besøglærere. Tag hjælpeforeningen med i jeres liv.

3. Udbred evangeliets budskab.

Da Joseph Smith for sidste gang talte til de hellige, skete det på en støvet vej, som førte fra Nauvoo til Carthage. Her mindede han dem om at det var deres opgave at formidle livet og frelsen ud til hele verden. Præsident Kimball minder os fortsat om, at det er vort største ansvar at øge vore anstrengelser, og forkynde evangeliet til alle nationer.

Vi kvinder i kirken er nødt til at forberede os på at missionere, ved at studere,

Præsident Barbara B. Smith med hjælpeforeningens jubilæumsskrin med indskriften „Lukkes i 1980 for atter at blive åbnet af hjælpeforeningens hovedbestyrelse år 2030 e. Kr.”

bede og ved at tjene vore medmennesker. Så vil vi bedre være i stand til at efterleve sandhedens principper, så andre kan se vore gode gerninger, og blive mere tilbøjelige til at antage evangeliet. De fleste mennesker som døbes kender aktive sidste dages hellige.

Selv om tusindvis af vore sønner og døtre hvert år drager ud for at undervise verden om frelsens budskab, kan vi i vor lokale hjælpeforening finde mange udveje til at hjælpeforeningssøstre kan samarbejde med kirkens fuldtidsmissionærer, for at bringe den gode nyhed til andre tusinder. Den vigtigste begyndelse går ud på regelmæssigt at give missionærerne navne på ikke-medlemmer som de kan undervise.

Tænk over muligheden for at du selv kan udføre en mission, enten som forkyn-

dende missionær eller som velfærdstjenestemissionær. En af rådgiverne i vores stavs hjælpeforeningspræsidentskab har netop accepteret et missionskald til Nigeria sammen med sin mand. Hun sagde: „Jeg ville sikkert få det lettere hvis jeg blev hjemme, men jeg ønsker at dele evangeliet med andre, så de kan få de samme velsignelser som jeg nu har.”

Vis ægte interesse for at lære mennesker at kende på jeres arbejde, i nabolaget, og andre steder hvor I kommer - hvor som helst I virker. Udvis et ærligt venskab og vær oprigtig i efterlevelsen af jeres tro, så vil I få mulighed for at dele evangeliet med andre.

4. Lær og efterlev principperne for velfærdstjeneste.

Husk at kærnen i evangeliets plan er omsorg for de fattige og nødlidende, idet

man i sit hjem lærer at være sparsommelig og fremsynet, og bidrager til kirkens hjælpesystem, så det bliver muligt at dække de nødstedtes mangel på forsyninger. Vi har allesammen fået den gud-givne udfordring at yde kærlighed og barmhjertighed mod dem som har særlige behov og må bære tunge byrder. Vi må ikke negligere kirkens velfærdstjenestearbejde.

5. Hav fornemmelse for omskriftelser både i jeres eget og andres tilværelse.

Vi bliver ustandselig gjort opmærksomme på livets realiteter, hvortil hører de mange forandringer i livet fra ung til voksen, fra enlig til gift, fra „mange børn” til „ingen børn”, fra militær til civil, fra arbejdsdygtig til pensionist, fra gift til enke eller fraskilt, fra ung og livskraftig til gammel og afhængig. Enhver omskiftelse medfører sine former for stress og bekymringer. Vi har allesammen ind imellem brug for nogen der vil lytte til os, og opmuntre os til at søge en udvej. Hjælpeforeningens ledere, lærere og medlemmer kan tilbyde deres hjælp under sådanne vanskeligheder. Vi må have fornemmelse for de omskiftelser der kommer i andres tilværelse.

6. Vær en kvalificeret besøglærerinde. Arbejdet som besøglærerinde er et værktøj som Herren har givet os. Hvis det benyttes rigtigt vil det være en stor kilde til inspiration, styrke og trøst. Vi hører ofte om søstre hvis bønner er blevet mirakuløst besvaret, ved at besøglærerinderne har indfundet sig i nødens stund. I en urbaniseret verden findes der ofte megen ensomhed - midt i trængslen - og her har besøglærerinderne væsentlig betydning. De er Herrens hjælpemiddel til at vi kan holde kontakt med hverandre, og jeg tror de er hans anerkendelse af helligheden i hvert enkelt hjem. Det

Søster Barbara B. Smith taler ved hjælpeforeningens hovedmøde, som havde temaet „Lær først - og undervis så”

der er brug for i besøgsundervisningen er mere hengivenhed overfor dem vi er kaldet til at besøge.

7. Vær et forbindelsesled.

I disse historiske år må I betragte jer selv som et forbindelsesled mellem fortiden og fremtiden. Mange af jer er ved, eller tænker på, at fylde en jubilæumskasse, som den vi har her og som vi skal lukke i aften. Vore bedstemødre før os har lukket jubilæumskasser. Det der lægges i en sådan jubilæumskasse bør repræsentere vore søstres åndelighed og hvad de for tiden tager sig til, således at de, der åbner kassen om 50 år, vil få indsigt i vor forpligtelse og tro.

I er allerede hver for sig et forbindelsesled i de store fortsatte, menneskelige erfaringer. Men I kan også forme en forståelse for vor tid i de mindebøger I efterlader jer, og ved de ting I betragter som værdifulde at bevare. Sørg for at blive et vigtigt led i den kæde, der for evigt forbinder dem der gik forud for jer, med dem der lever nu, og dem der kommer herefter.

8. Værdsæt dig selv.

Skrifterne bærer vidnesbyrd om at vor himmelske Fader sætter større pris på sine børn end på alle sine andre skabninger. Hans børn rummer spiren til udødelighed og evigt liv. Vi har hver især mulighed for at blive som han er. Enhver kvinde i kirken bør indse at *ingen* af de velsignelser, vor himmelske Fader har til sine trofaste døtre, *vil blive nægtet nogen som helst som lever værdigt*. Hjælpeforeningen er til for at hjælpe os allesammen, gifte eller enlige, til at forberede os til, gennem vor trofasthed, at herske og regere for evigt, som en mands evige ægtefælle, og ikke lade os nøje med at blive tjenende engle.

Hvis vi alle vil forene os og blive ét sø-

sterskab til vore møder og aktiviteter, kan vi sammen blive redskaber i Guds hånd, hvorved han kan få udført sit arbejde. Vi vil blive motiveret til at udføre et godt stykke arbejde, ved Kristi accepterende, opmuntrende og forædlende kærlighed. Mine kære søstre „fremfor alt, ifør jer kærlighedens bånd som en kåbe, thi det er fuldkommenhedens og fredens bånd” (L&P 88: 125).

Gud give at vi må „lære først - og derpå undervise” med et modtageligt sind og et klart formål. Må vi være fuldstændigt forenede i kærlighedens bånd, så vi kan sanke alle de velsignelser Herren har beredt for os fra jordens grundlæggelse - dette beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

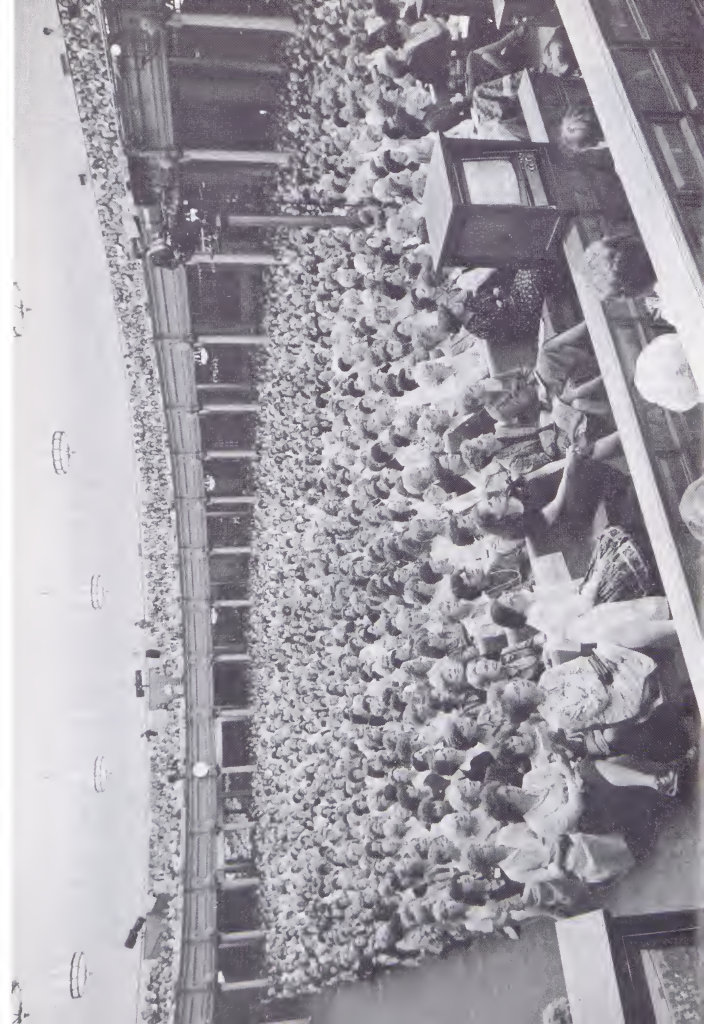
Mary F. Foulger – Hjælpeforeningens bestyrelse

Moderskab og familien

Mine kære søstre, jeg tror at I, ligesom vore brødre i præstedømmet er blevet „kaldet og beredt fra verdens begyndelse efter Guds forudviden på grund af . . . tro og gode gerninger . . . for . . . at vælge . . . godt”. Derfor er I „kaldet med et helligt kald”. (Alma 13:3).

Vi har dyb respekt for Marias opgave

med at være Herrens mor, men også vi er kaldet til at være mødre til guder. Sidste dages hellige kvinder forstår, at selve formålet med skabelsen er afhængig af vor indsats som jordiske mødre til Guds åndelige børn. Eftersom det er Guds gerning og herlighed at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for sine børn, så

er dette også vor gerning og herlighed som mødre. Ingen mor vil nægte at det kræver dagens gerning. Og at det også er herligt kan vi se i vor Faders største løfte til dem om at de vil få glæde i deres efterkommere. „Bliv derfor ikke træt af at gøre godt, thi I lægger grundvolden til et stort værk, og af de små ting kom-

„Når som helst vi skulle træffe en vigtig beslutning sagde min mor: ‚Lad os lægge det frem for Herren.‘”

mer det, som er stort” (L&P 64:33). Der findes så sandelig ikke noget større.

Da vore 6 børn var små og meget afhængige af mig, inviterede min mand mig med på en forretningsrejse. Jeg havde aldrig før været så langt væk fra min hjemlige rede og de små. I begyndelsen syntes jeg det var pragtfuldt, men efterhånden som adskillens stund nærmede sig blev jeg grebet af frygt. Hvis der nu skete mig noget, hvad skulle der så blive af børnene? Jeg oparbejdede en så afsindig bekymring, at jeg natten før jeg skulle afsted brugte tiden til at sammensætte et brev med instruktioner til en, som jeg bad til ville tage sig af dem, hvis jeg ikke kom hjem mere. Jeg nedskrev alle de ting jeg syntes var nødvendige for at de kunne få det godt, og så tilføjede jeg: „Vær sød at lægge armene om dem tit.”

Hvis det ikke kunne blive mine arme måtte det være hendes arme - for en mor omfavner uhæmmet, ømt sine børn, og giver dem tryghed og kærlighed. således beskyttes de mod frygt, ondskab og skadevirkninger.

Jeg har gjort fejltagelser som mor. Uanset vor kultur eller vor nationalitet vil vi allesammen gøre fejltagelser som mødre. Men gennem omvendelse og Jesu Kristi forsoning, ved hans stadigt tilflydende kærlighed, kan der ske mirakler, fejltagelser kan rettes. Giv aldrig op. Lad aldrig armene falde.

Til de mødre der er alene om at opdrage deres børn vil jeg sige, husk at I og Herren tilsammen udgør en magtfuld indflydelse. Når I lægger armene om jeres små vil hans arme også være der. I kan være rolige, for hans arme er udrakt mod os hele dagen lang.

Ældste John A. Widtsoe sagde: „Morderkaldet kan udøves lige så omfattende og stedfortrædende som præstedømmet” (*Priesthood and Church Government*, rev. udg. s. 85. Deseret Book Company, Salt Lake City, 1954).

Og til dem der endnu ikke selv har født børn - vis moderlig omsorg. Gør jeres arme til en forlængelse af Frelserens, ved at skænke alle hans børn kærlighed og tryghed.

En mor, som havde lært at sætte sin lid til Herrens arm, lærte en søn at gøre det samme. Da han senere som voksen bar sit vidnesbyrd om bønnens magt, sagde han: „Det var gennem min mors eksempel jeg lærte at stole på Herren. Når som helst vi skulle træffe en vigtig beslutning talte vi om problemet, og så sagde min mor: ‚Lad os lægge det frem for Herren.‘ Jeg kom ofte hjem og fandt min mor standse op i husarbejdet for at knæle ned i bøn. Når jeg havde legekammerater med ind spurgte de mig somme tider: ‚Hvad laver din mor?‘ Så sagde jeg: ‚Hun lægger et problem frem for Herren.‘”

Herrens arm vil være der selv om vores

ikke er der. Lær dem at løbe ind i hans arme.

Min mor døde tre uger før mit første barn blev født. Hvor jeg dog længtes efter hende. Mine hjælpeforeningssøstre har været min mor. Jeg har følt Herrens arme om mig gennem et helligt søsterskab, gennem de oplysninger og den oplæring jeg har modtaget i hjælpeforeningen.

Gud har kaldet sidste dages hellige kvinder til at berede sine børn til udfordringerne i de sidste dage. Skal vi opfylde dette kald er vi nødt til både at lære og undervise om de evige sandheder. Vi er nødt til at studere skrifterne, så vi kan ruste vore børn med kundskab om Jesus

Kristus og hans evangelium. Vi må værne vore hjem mod enhver ondskab, som kan trænge ind. Vi er nødt til at søge Hellindens vejledning. Vi må gøre vore hjem hellige, så vi kan stå fast. Søstre, vi er nødt til her, trofast at udfylde det hellige tillidshverv vi så villigt accepterede der.

Lad os først lære og derpå undervise om, at Herren har givet os en profet til at føre os tilbage til ham. Lad os lære og derpå undervise om, at Jesus er Kristus, at han lever, og at det eneste sikre sted for os er hans arme.

Dette vidner jeg om i Jesus Kristi hellige navn. Amen. □

Addie Fuhriman – Hjælpeforeningens hovedbestyrelse.

Enlig – og den hjælp hjelpeforeningen kan tilbyde

Jeg beder at Herrens Ånd vil være med mine tanker og følelser her i aften.

Min nabo hedder Kurt og han er landmand. Kurt har sagt, at hvis det blev ved med at regne, kunne jorden ikke optage vandet og så ville haven blive ødelagt.

Jeg har hver dag kigget ud over haven og set hvordan bladene på buske og frugttræer blev mørkere og mørkere for til sidst at blive helt sorte, og så kom jeg atter til at tænke på, at jeg overhovedet ikke kan styre om det skal regne eller

solen skal skinne. Atter blev jeg mindet om at det kræver tro at plante og så - og at blive plantet. Ingen forhold eller omstændigheder i livet kan styres - de kan til tider påvirkes, men ikke styres!

Derfor er det af så afgørende betydning at indpasse troen, og få den til at vokse de steder hvor vi er plantet eller planter os selv.

Plantningerne er så forskellige: nogle kvinder arbejder, andre gør ikke; nogle har et godt helbred, og andre har det ikke; nogle græder når de slår sig, og andre græder ikke; nogle er generte og andre er det ikke; nogle er gifte, og andre er det ikke. Nogle gange falder forskellighederne næsten skarpt i øjnene - til andre tider kan vore ligheder forårsage forvirring og mismod. Men Herren har skabt og set vore ligheder - behovet for livets underhold og hvile for vore leger, for ilt; for at elske og blive elsket; for at hæve sig op mod de højere boliger. Herren har set både vore ligheder og vore forskelligheder, og han værdsætter begge dele. Og det er i kraft af denne visdom han har sørget for hjælpeforeningen i kirken, og at evangeliets principper kunne læres her for at bevæge hver enkelt kvindes hjerte og tilværelse - det gælder jer og mig, unge, gamle, gifte eller enlige som jeg.

I aften vil jeg gerne koncentrere mig om evangeliets principper - om tro, håb og kærlighed, og den styrke disse ting kan være for mig, samt de muligheder de giver hver enkelt kvinde for at efterleve dem og indpasse dem i sit liv. Mine erfaringer siger mig at disse principper somme tider er lettere at lære når det sker sammen med et andet menneske, og til andre tider er de lettere at lære alene.

Tro. Det virker vanskeligt for mig at skabe et hjem, og at gøre hjemmet til en

„læreanstalt” når jeg bor helt alene. Men hvis man bedømmer et hjem efter kvaliteten af de ting der sker, og ikke efter det antal mennesker der bor, så kan man udøve den tro det kræver at anvende de begreber man lærer til minikurser, om en sparsommelig levevis og om at forsøge sine omgivelser, og derpå udbrede denne tro i hjemmets varme, belærende atmosfære.

„Elsk hverandre; Så og I vil høste; støt præstedømmet”

Jeg kender godt den kamp man har for ikke at blive såret, føle sig ensom eller forpint, og hvordan det er at spekulere på om nogen mon kender én godt nok til at han eller hun vil reagere overfor én. Men hvis vi tænker på at andres reaktioner på vore behov til dels kommer af vores villighed til at meddele dem vore ideer, følelser og vurderinger, så bliver troen en velsignelse, som styrker os når vi deler disse ting. Søsterskab bliver til ved at dele og reagere.

Håb. Det er overvældende for mig at vide, at det er min forvaltning at opfylde jorden, og se hvordan alle ting når at bære frugt, og vide, at jeg må klare mig uden en livsledsager. Men man kan håbe, og derved få styrke til personligt at mangfoldiggøre og hjælpe andre, ved at reagere på deres følelsesmæssige, fysiske, intellektuelle og åndelige behov, fremfor at tro det kun kan lade sig gøre at hjælpe til i mangfoldiggørelsen ved fysisk at føde et barn. I et sådant håb kan man finde megen støtte og kundskab om velfærd, barmhjertighedstjeneste og besøgslærerindearbejdet.

Det kan til tider forekomme umuligt at

elske nogen, når der ikke er nogen der har påtaget sig den samme forpligtelse overfor mig. Uden denne vekselvirkning indenfor den menneskelige forpligtelse, kan det være nemmere at elske en opgave, et job eller måske en livløs ting. Ikke desto mindre kan håbets trøst og følelseskab betyde, at vi tillader os at give af os selv og føle kærlighed, hvilket vil lindre risikoen som er forbundet med at forpligte sig. Nogle af de begreber som ligger i lektier om tjenesteydelser, personlige familieforhold, tilgivelse og de daglige vennetjenester kan hjælpe os til at

sige: „Mit hjerte tilhører dig” - og sige det til én eller flere

Barmhjertighed. Det er nytteløst at spekulere på om man overhovedet kan bidrage med noget til helheden, et enkelt sted eller blot være med til at opbygge noget, som kan gøre det hele bedre end det er, når man ikke oplever at grundlægge en familie eller en lignende enhed. Men hvis stavens eller wardets hjælpeforeningspræsidentinder vil kalde os og tage os med, og hvis vi kan se hvordan man kan ofre sig og yde barmhjertighed, og gør det, vil vi indenfor det søsterfællesskab hvor vi befinder os i ward og samfund opdage, at vi vil blive budt velkommen, og at det kommer til at afhænge af os om visse behov bliver efterkommet.

Tro, håb og kærlighed - er tre principper som hjælper os til at opfylde Kristi kærlighed og lov. Skrifterne siger hvordan vi kan efterleve og berige disse principper: I Galaterne 6:2 står der: „Bær hverandres byrder; således opfylder I Kristi lov.” Og således lyder det i en folkesang:

Elsk hinanden, bær hverandres byrder. Del hinandens glæder, og bring hinanden hjem.

Vi har allesammen en fornemmelse af hvordan det er at „komme hjem”, og hvilken fred og glæde det kan give. Uanset om vi er enlige eller gifte kan vi bære byrder og dele glæder. Jeg er taknemmelig overfor dem som har båret mine byrder og delt mine glæder, og som har tilladt mig at gøre det samme for dem. Jeg beder til at hver enkelt af os må have og udbrede tro, håb og kærlighed, ved at bære hinandens byrder og dele hverandres glæder, så vi må komme hjem sammen med Jesus Kristus. I hans navn. Amen. □

Marian R. Boyer – Førsterådgiver i hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Organiser jer

Mine kære søstre, det er et privilegium at mødes med jer her i Tabernaklet og være med i udsendelsen af mødet til resten af kirken. I repræsenterer det bedste i livet, for I er vor himmelske Faders døtre, og I afspejler medlemmernes rigeste velsigelser i evangeliet.

Ordene *skabelsen af et hjem* har stor betydning for os alle. Vi kvinder har fået en særlig mission til at være dem der bygger hjem i kirken, i samfundet og i verden. Præsident J. Reuben Clark talte til en hjælpeforenings konference, idet han sagde: „Må Gud . . . give jer forståelse for hvad en virkelig skaber af et hjem er, så I ved hjælp af jeres livsførelse vil være i stand til at frelse ikke alene Zion, men også verden. Og det er jeres lod . . . at frelse verden.” (*Relief Society Magazine*, dec. 1949, s. 798).

Kvindens arbejde har således en dyb og vigtig betydning. Den daglige husførelse har stor betydning - det er faktisk det mest betydningsfulde foretagende i verden. Et hjem er ikke blot et hus eller et værelse man bor i. Det menneske der skaber et hjem for sig selv, eller den mor der skaber et hjem for en stor familie, bør gøre det til en „læreanstalt”, hvor bønner markerer vejen til evigt liv. Det

er på den måde verden vil blive frelst - ved at styrke ethvert Guds barn i ethvert hjem.

Herren siger til os i en åbenbaring til profeten Joseph Smith: „Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus” (L&P 88:119).

Når jeg tænker nærmere over dette påbud fra Herren, mindes jeg en speciel ven. Jeg har arbejdet sammen med hende, hun har inspireret mig ved sin hengivenhed overfor sin familie og kirken. En stor familie og en invalid mand kunne ikke afholde hende fra at påtage sig lederansvar i hjælpeforeningen. Jeg spurgte hende hvordan hun kunne klare det så godt. Hun svarede: „Mine hjælpeforeningssøstre hjælper mig. Deres kærlighed opløfter min ånd, når jeg er nedtrykt. Lektierne styrker og vejleder mig. Mine problemer virker ikke så store når jeg kan dele dem med andre.”

Hun laver et skema for sin dag, som starter med en tidlig morgenbøn, medens resten af hendes familie sover. Hun arrangerer i tankerne de pligter som skal udføres den dag, og beder vor himmel-

ske Fader hjælpe hende med at klare dem. Hver dag slutter med en taknemmelig rapport, idet hun udtrykker sin taknemmelighed og kærlighed til vor Fader i Himlen for hans hjælp, og for den hjælp hun har modtaget fra gode venner. Hun mener ikke hun kunne klare dagens opgaver alene.

Hvilket eksempel denne mor er for sin familie! Hun har lært dem om bønnens magt, værdien af at organisere tingene, og glæden ved at tjene andre og Herren.

„I hjælpeforeningen kan vi lære hvordan vi kan opføre et Guds hus”

Jeg vil gerne igen henvise til åbenbaringen, hvor Herren påbyder os at berede alt, hvad der *behøves*. Mange sidste dages hellige kvinder finder stor glæde ved at udvikle deres kunstneriske talenter til at lave nyttige ting. De syr til børn, børnebørn og venner, og dette samler familierne i kærlighed og værdsættelse af hinanden. En mor til otte betroede mig for nylig at hendes familie ikke kunne få til livets nødvendigheder, hvis hun ikke syede deres tøj. Hun havde oven i købet lært at sy cowboybukser og T-shirts i hjælpeforeningens miniklasser, og at omsy tøj til familiens yngste.

En anden nødvendig ting er den mad vi spiser. Præsident Kimball har gentagne gange bedt os sørge for at dyrke en have, og konservere det vi dyrker. I vores hjemkundskabsbog har vi fået anvisninger på både hvordan vi kan dyrke havebrug og samle frø, så vi har til det næste år. Der er forslag til miniklasser om anvendelsen af det fundamentale forråd i

hverdagen. Hvor mange ting anvender I jeres oplagrede skummetmælkspulver til? I miniklasserne kan I lære mange anvendelsesmuligheder, som f.eks. hvordan man fordobler sit margarineforråd ved at tilsætte mælk.

Jeg var for nylig til et hjælpeforeningsmøde i et Brigham Young universitetward. Pigerne lærte at bage brød i en miniklasse. Duften fra køkkenet tiltrak de unge mænd i huset, og efterhånden samlede de udenfor døren, og kiggede sultne på de nybagte brød. Det varede ikke længe før de nød det med smør og honning, mens de hyggede sig sammen. Til vort møde for et år siden anmodede præsident Spencer W. Kimball os om at være anderledes end kvinderne i verden „på en lykkelig måde” (*Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 166).

Nephi skrev at hans folk i ørkenen såede, høstede og arbejdede på at sætte deres hjem i stand. Og han fortsætter: „Og vi levede lykkelig ” (2 Ne. 5:27).

Vi sidste dages hellige, som skaber hjem, har fået den største udfordring til at opdrage vore børn i lys og sandhed - og udvikle den åndelige natur i hvert medlem af familien. Vor største opgave er at være lærer.

„Hjemmet,” sagde præsident Harold B. Lee, idet han citerede en avisleder, „er seminarium for alle andre institutioner” (*Relief Society Magazine*, jan. 1965, s. 9). Hjemmets alsidighed er kommet til udtryk, idet der nu lægges vægt på nye ting, i stavsbestyrelsens opbygning til hjemkundskabs-begrebet hører nu musik, og ting der kan være til berigelse for hjemmet; børnehaven, som fuldendes efter de bedste principper som kan anvendes under børns udvikling; samt aktiviteter med forpligtende bidrag til sundheden. Hjemkundskab i hjælpefo-

reningen omfatter alle disse ting, hvilket i forening giver kvinden en dag hvor hun oplæres og forbereder sig til at skabe et hjem, hvor hun kan anvende sine evner og sin kundskab, hvor hun forædles og har det rart, samtidig med at hun skaber den kærlighed og varme som det altid har været meningen der skulle være i et hjem.

Vi opfordrer hjemkundskabs rådgiverne til at tilrettelægge møder der kan imødekomme hver enkelt søsters behov, for at hjælpe enhver sidste dages hellig kvinde til fuldtud at udnytte sine muligheder som skaber af et hjem. Vi ved at der ikke er to søstre som står i den samme situation, men vi håber alligevel at alle vil finde det formålstjenligt og fyldestgørende at skabe et sted som kan kaldes et

hjem. Et veltilrettelagt månedligt to-timers-møde kan tilbyde den oplæring og motivation, som kan hjælpe enhver kvinde til at få succes i det væsentligste af sit arbejde, som grundlag for alt andet arbejde i verden.

I et velordnet hjem er vi nødt til at bevare vidnesbyrdets glød, og opbygge tro i ethvert hjerte. Gennem hjælpeforeningen kan vi lære at organisere vore ting, lave alle nyttige ting, og hvordan man bygger et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et ordens hus, et Guds hus (se L&P 88:119).

Må vi gøre vore hjem til en fredens og lykkens havn, hvor alle nyder at være sammen - og ligesom Nephis folk leve lykkeligt - det er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Shirley W. Thomas - Andenrådgiver i hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Rigets lære

„Lær først - og undervis så.” De smukke ord i denne sang tilskynder os til at finde tro i høstens lov, til at huske at sæden der gror bliver til det korn, det bærer løfte om.

I vor iver efter at finde omgående løsninger på de problemer vi møder, overser vi somme tider nogle fundamentale sandheder, hvorfor vi ikke opdager den sikreste metode. Elsk hverandre; så og du vil høste; støt præstedømmet - disse og andre af rigets lærdomme bliver en sikker grundvold. Sandheden i disse ting rummer svar og løsninger. Når vi lærer og efterlever disse sandheder kan vi være til velsignelse for andre i deres tilværelse. Til et møde for nylig fortalte en ven hvordan han, da han stod overfor et særlig vanskeligt problem, spurgte ældste Boyd K. Packer til råds. Ældste Packer spurgte: „Ville det betyde nogen forskel, hvis du husker på at dette virkelig er Jesu Kristi Kirke?” Da problemet blev stillet tydeligt op mod sandhedens realitet, blev det nemt at løse.

Måske kunne vi anvende den samme prøve på et hjælpeforenings problem: Har en kvinde brug for en uddannelse eller oplæring til en karriere, hvis hun skal være hustru og opdrage en børnf-

lok? Ville dette spørgsmål tydeligt kunne besvares, hvis vi husker på at vi er en evig Faders børn, som bestræber sig på at komme tilbage til ham?

Da det er sandt at vi er Guds børn, burde enhver kvinde så ikke søge efter lys og sandhed, så hun selv kan opnå fuldkommenhed, og når hun bliver velsignet med børn, skulle hun så ikke sørge for dem i omgivelser hvor de kan udvikle sig guddommeligt?

At skulle skabe sådanne omgivelser kan somme tider være mere end vi er parate til. Jeg husker tydeligt da et af vore børn, som dengang gik i første klasse, kom farende ind i køkkenet for at fortælle mig om et nyt ord han lige havde lært. Det var et svært, voksent ord, men han var så stolt over at han kunne stave og udtale det. Alligevel kom han til at sige et forkert bogstav da han stavede det. Når jeg ser tilbage er jeg ikke helt klar over hvorfor jeg ikke rettede ham. Måske syntes jeg ikke det betød noget i det øjeblik. Han løb fra køkkenet ind til sin far, som sad og læste, for at fortælle ham om det nye ord. Hans far forklarede fejlen og rettede ham.

Vores søn kom tilbage til mig og spurgte: „Mor, hvorfor sagde du ikke at jeg

stavede forkert?" Jeg havde ikke noget godt svar den dag, men jeg lærte noget af det. Jeg lærte hvor meget det betyder, og at børn stoler på at deres mor fortæller dem hvad der er forkert - hvad der er rigtigt og forkert om ord, om livet, og om verden, som de skal forsøge at leve i. Jeg tror ikke det er muligt for en mor at lære for meget om sin opgave.

Enhver kvinde har brug for at lære. Det er ikke et erhverv at være gift eller enlig, at være mor eller ej.

I den nye stavs hjælpeforeningsstruktur er der lagt yderligere vægt på velfærdstjenesten, barmhjertighedstjenesten og behovet hos den enkelte kvinde. Det resterende arbejde i hjælpeforeningen er opdelt i to hovedområder for kvindens ansvarsopgaver - hjemkundskab og ud-

dannelse. Læg mærke til, det er ikke hjemkundskab *eller* uddannelse, men hjemkundskab *og* uddannelse. For en hjælpeforenings søster er helhed så nært forbundet med hellighed, og det kan opnås her, til dels ved at hun accepterer sit ansvar for at skabe et hjem, uanset sine personlige forhold, og derpå bringer evangeliets lys og lærdom ind i dette hjem.

Uddannelse har fået en fremtrædende plads i hjælpeforeningens program, for at hjælpe kvinderne til at skabe et sted i deres tilværelse, hvor de kan lære, og lære så meget som muligt, hvor de kan udvikle deres evner og talenter.

Det de lærer vil udvide grænserne for deres indflydelse, efterhånden som de underviser og velsigner andre.

Venstre mod højre: *Præsident Romney, præsident Spencer W. Kimball og søster Camilla Kimball.*

Vores præsident Kimball har stærkt tilskyndet os til hver især at blive velinformerede og lære at udtrykke os; at blive stærke, uafhængige og trofaste.

For nylig kom en ung pige ind på vort kontor for at tale om hjælpeforeningen. Da vi spurgte hende om hun kunne tæn-

„Tro, håb og kærlighed -
principper der hjælper os at
opfylde Kristi lov”

ke sig at hjælpe os med et projekt vi skulle udføre, svarede hun: „Det ville jeg mægtig gerne, men jeg vil bare sige at jeg har nogle skrappe spørgsmål jeg gerne vil stille jer.” Vi kunne fortælle hende at vi ikke veg tilbage for skrappe spørgsmål. Kvinderne i hjælpeforeningen er nødt til at acceptere dagens udfordringer, befæstet med evangeliets sande principper.

Som præsident Joseph F. Smith sagde for mange år siden: „(Hjælpeforenin-

gen) skal have kvinder som ikke alene er gennemsyret med . . . Kristi vidnesbyrd i deres hjerter, men som også er ungdommelige, levende og intelligente, så de kan forvalte de store pligter og ansvar som påhviler dem . . . kvinder med tro, mod og renhed. . .” (*Gospel Doctrine*, 5. udg. s. 387. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1939).

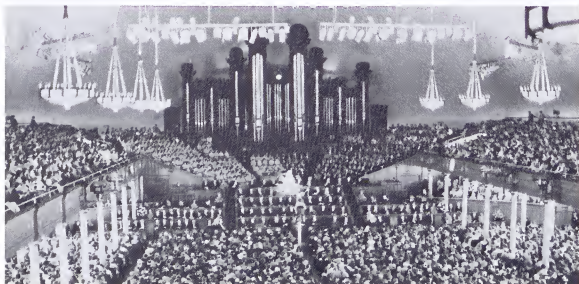
Dette her er Jesu Kristi kirke.

Vi er allesammen vor himmelske Faders børn.

Hjælpeforeningen er guddommeligt organiseret, og den er en vigtig del af den genoprettede kirke i de sidste dage.

Det er vores opgave og forvaltning at undervise om rigets lære, og at hjælpe søstrene til at gøre disse lærdomme relevante til deres liv, til vigtige afskygninger i deres tilværelse, så de kan leve et liv i overflod og finde svarene til de problemer de kommer ud for.

Det er både vor styrke og vort privilegium at støtte Guds præstedømme. Vi kan finde glæde og realisere os selv gennem dette arbejde, det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste Boyd K. Packer – De tolv apostles Kvorum

Søsterkredsen

Det er kun et par dage siden at søster Packer og jeg var til en hjælpeforening et sted i det østlige Europa. Der var 12 søstre til stede. Vi sang Zions salmer efter en sangbog - uden musik - teksten var trykt for ca 50 år siden. Lektien for åndelig livsførelse blev givet ærbødigt fra et håndlavet lektiehæfte.

Jeg fortalte søstrene at de tilhørte den største, og efter enhver målestok mest storslåede kvindeorganisation på jorden. Jeg citerede Joseph Smith da han og Brødrene organiserede hjælpeforeningen.

„Jeg drejer nu nøglen om (på alle kvinders vegne).”

Denne forening er organiseret „i henhold til jeres natur . . . I er nu i en situation, hvor I kan handle ifølge denne medfølelse” som bor i jer. „Hvis I vil leve op til dette privilegium . . . kan englenerne ikke forhindres i at være omkring jer. . .

Hvis den kvindelige hjælpeforening lytter til den Almægtiges råd - gennem kirkes ledere - vil de have magt til at råde over dronninger i deres midte” (*History of the Church* 4:607, 605).

Ånden var til stede ved dette møde! Og da mødet var slut græd de elskelige sø-

stre, som så smukt og ærbødigt havde ledet mødet, åbenlyst.

Jeg fortalte dem om jer, og de fik styrke derved. Jeg fortalte at jeg skulle tale til jer her i aften og spurgte om de havde et budskab til jer. Adskillige af dem gjorde notater - de var allesammen, hver eneste én, åndelig stemt for at sende jer noget - ikke for at bede jer om noget. En af dem sagde: „En lille kreds af søstre sender deres hjerteligste hilsner og tanker til alle søstrene og beder så inderligt Herren hjælpe os til at gå fremad.”

Disse ord „kreds af søstre” inspirerede mig. Jeg kunne se dem stå i *jeres* kreds. Jeg så for mig en stor søsterkreds - den samme som apostlene og profeterne har set før os.

Den aften stod jeg et øjeblik i denne kreds og fornemmede hvordan troens, modets og kærlighedens impulser kom og gik fra begge sider. Jeg mindedes besøgelsesværelserne i templerne. I nogle af dem er der spejle på væggene overfor hinanden. Hvis man står ved alteret, og ser til én af siderne, kan man se en lang række ansigter. Man får fornemmelsen af at se ind i det uendelige, ind i evighederne. Man kan se så langt øjet rækker, og man har på fornemmelsen, at hvis

man kunne bevæge sig ud over sit syns grænser, ville man kunne se i al evighed. Det samme føler jeg her i aften, i det korte øjeblik jeg befinder mig i jeres kreds. Enhver søster kan - uanset hvor i denne kreds hun står se til begge sider og føle åndens inspiration komme tilbage til sig, når hun rækker næstekærlighedens milde hånd ud til begge sider.

Jeg føler mig så ydmyg, at jeg ikke evner at give udtryk for det, ved tanken om at det budskab, jeg sender ind i jeres kreds, kan gå jorden rundt og komme tilbage igen, og derpå gå ud endnu engang. Kan I forestille jer hvor dybt jeg ønsker at denne impuls skal være værdig?

Profeten sagde at hjælpeforeningen er organiseret efter præstedømmets mønster. Når en mand har præstedømmet tilhører han noget der er større end ham selv. Det er noget der ligger udenfor ham selv, noget han fuldt og helt kan forpligte sig til. Det kræver at han helliger sig det fuldtud. Det har noget at gøre med en ed og pagt (se L&P 84:39).

Medlemskab i præstedømmet gør manden og drengen til noget stort. Hvor som helst han befinder sig, og hvem han end er sammen med, forventes det at han ærer sit præstedømme. Det er forpligtelsen ved at være en mand - overfor den højeste form for retskaffenhed. Deltagelsen i kvorumsmøder om søndagen er noget af det, men det er kun en lille del af et medlems ansvar. Ethvert værdigt ønske kan opfyldes, og ethvert behov kan dækkes, gennem fuld aktivitet i præstedømmet.

Brødrene taler ikke meget om mænds behov - de tænker selvfølgelig heller ikke på dem hele tiden. I overraskes nok over at høre at de kun sjældent omtales. Disse behov er vigtige, meget vigtige. Det samme er de restriktioner som beskytter et-

hvert medlem af præstedømmet, og vejleder ham til helt at fuldføre sin opgave i livet. Men brødrene fordyber sig ikke i deres behov. De fordyber sig i *præstedømmet!* Det er noget der er værdt at fordybe sig i.

„En stærk og velorganiseret hjælpeforening har afgørende betydning for fremtidig tryghed i kirken”

Når præstedømmet er organiseret og fungerer som det bør, tilfredsstilles alle værdige deltageres bestræbelser. Gennem præstedømmet kan mænd oplæres til det rette forhold til alle søstre - deres hustruer og døtre og deres mødre. Præstedømmet er *sagen* for mænd og drenge i kirken.

Hjælpeforeningen er en stor styrke for præstedømmet. Her får I del i de privilegier og velsignelser som tilhører præstedømmet. Præstedømmets medlemmer har i virkeligheden ikke det hele uden jer. Hvis I søstre følger dette mønster, vil I ikke fordybe jer i kvindens behov. I vil arbejde i jeres organisation, sagen for jer - hjælpeforeningen - denne store søsterkreds. Hvert eneste af jeres behov skal blive dækket ind, nu og i evighederne. Enhver overset vil blive set; enhver form for misbrug vil blive genoprettet. Alle disse ting kan ske for jer, og det kan ske hurtigt, når I helliger jer hjælpeforeningen.

Arbejd i hjælpeforeningen, helliggør og se noget stort i enhver søster. I bør altid bære jeres medlemskab af hjælpeforeningen på jer. Når I helliger jer hjælpeforeningen, organiserer den, holder gang i

arbejdet og deltager i den, vil I støtte den sag som kan velsigne enhver kvinde I øver indflydelse på. Lad mig atter minde jer om at I er organiserede efter præstedømmets mønster og under præstedømmets myndighed.

Gennem de undersøgelser, der endte med den samlede mødeplan, var min største bekymring hjælpeforeningen. Og jeg gav udtryk for det hver gang vi drøftede det. Vi var bange for at hjælpeforeningen blot ville blive betragtet som en søndagsskoleklasse. Denne frygt var ikke helt ubegrundet - og jeg vil gerne minde jer om - især I som er ledere og lærere - at hjælpeforeningen har meget store og omfattende ansvar.

Tilstedeværelsen ved søndagens møder er kun en lille del af jeres pligt. Der er nogen af jer som ikke har forstået dette og han tilsidesat meget af det som har været meningen med hjælpeforeningen gennem årene - søsterfællesskabet, barmhjertighedstjenesten, og deltagelsen i disse ting.

I må samle disse ting op igen. I som er ledere for dette arbejde er nødt til med det samme at finde udveje til at tage disse ting op igen, og øge søsterfællesskabet, foreningens broderskabsånd. I er lige så vel nødt til at finde udveje for at styrke barmhjertigheden, og praktiseringen af den. Intet må aflede jeres opmærksomhed fra disse ting. I vil få nogle forslag til hvordan dette kan gøres, uden at holde et ekstra møde hver ugen.

Mange af jer kan ikke komme til hjælpeforeningen fordi I er kaldet til at arbejde i primary eller Unge Piger. Det er også rigtigt efter planen. Mange brødre arbejder i det aronske præstedømme. Men på samme måde som de i deres arbejde styrker det højere præstedømme, vil jeres arbejde være til velsignelse for hjælpefo-

reningen. I må ikke føle jer overset - beklag jer aldrig! Hvis I uselvisk arbejder i disse stillinger vil I vise hjælpeforeningen hengivenhed.

Denne store søsterkreds vil være en beskyttelse for enhver af jer og for jeres familier. Hjælpeforeningen kan lignede med et tilflugtssted - et trygt sted hvor man kan være beskyttet - som i fordums tiders helligdom. I kan føle jer tryggede. Den inddrager alle søstre i kredsen som en beskyttende mur.

Da I nu i år studerer Det gamle Testamente, vil vi lige hente en lektie herfra. Da israelitterne vendte tilbage fra deres lange fangenskab i Babylon fandt de deres by liggende i ruiner. Jerusalems beskyttende mure lå som murbrokker. Fjenden gik rundt iblandt dem og øvede stor indflydelse, og israelitterne var underlagt dem.

Så kom profeten Nehemias, kendt som „murbyggeren”. Han samlede israelitterne, så de kunne danne deres eget forsvaret. Og de begyndte at genopbygge muren under hans ledelse.

I begyndelsen lo deres fjender ad dem. Ammonitten Tobija håned ham og sagde: „Lad dem bygge, så meget de vil; en ræv kan rive deres stenmur ned, blot den springer derop!” (Neh. 4:3)

Men Nehemias trøstede sit folk og gik i gang med arbejdet. Fjenden var allevegne. „Da bad vi til vor Gud,” skriver han „og satte vagt . . . for at værne os imod dem.” (Neh. 4:9)

Søstre, tænk grundigt over dette. De „bad til vor Gud” og „satte vagt” og beskyttede deres arbejde.

Dagen kom da deres fjender så at muren rejstes. Den indkredsede byen. Til sidst var der ikke så meget som en åbning tilbage, undtagen til portene. Det, som fjenden havde latterliggjort, var næsten

færdigt. Muren stod der. Fjenden kunne ikke længere true eller ødelægge dem. Da deres fjender så hvordan de blev stærkere, blev de bange og benyttede andre metoder.

Og her kommer så det vi skal lære. Det er typisk, det er symbolsk, det en er advarsel! Der ligger et budskab til enhver hjælpeforeningssøster i det; til hovedpræsidentskabet og deres bestyrelse; til stavenes og wardenes ledere og lærere; ja i virkeligheden til hvert medlem. Tænk meget, meget grundigt over det.

Sanballat, Tobija og Gesjem sendte bud efter Nehemias. „Kom!” lokede de, „lad os mødes i landsbyen i Onodalen.”

De gjorde hvad de kunne for at trække ham væk fra sit arbejde på muren. Men profeten vidste hvad de havde i sinde og sagde: „De havde ondt i sinde imod mig” (Neh. 6:2). De sendte bud efter ham fem gange for at få ham ud til dem. Derpå kom deres brændende forespørgsel, nøjagtigt som den kommer til os i vore dage: „Kom og tal med os, tilslut dig vores sag, kom og gør tingene på vores måde. Kom ud i verden og vær med hos os.”

Hans svar til dem rummer et råd til enhver søster i hjælpeforeningen. Det er lige såvel et budskab til præstedømmets brødre. „Derfor sendte jeg bud til dem,” skriver Nehemias, „og lod sige: „Jeg har

et stort arbejde for og kan derfor ikke komme ned til eder (hvorfor skulle arbejdet hvile, medens jeg forlader det, for at komme til eder)'" (Neh. 6:3. Det indrammede kun i King James version.) Søstre, I har et stort stykke arbejde at gøre. Opbyg hjælpeforeningen! Styrk organisationen! Lad jer ikke friste til at forlade den for at gå ned i den verdslige Onodal.

Lad jer ikke organisere under et andet flag. Løb ikke til og fra, idet I søger noget, som kan opfylde jeres behov. Jeres sag står under den almægtige Guds præstedømmemyndighed; det er den altomsluttende, den højeste magt som eksisterer her på jorden.!

Da jeg så på jeres storslåede organisations historie, stødte jeg på et budskab fra kirkens øverste præsidentskab. Det blev sendt til hjælpeforeningen på dens 100-års fødselsdag. Her er budskabet: „Vi beder vore søstre i hjælpeforeningen om aldrig at glemme, at de er en enestående organisation i den hele verden, fordi de er organiseret under Herrens inspiration. . . Ingen anden kvindeorganisation på hele jorden er blevet til på den måde.

Denne guddommeligt inspirerede oprindelse medfører et modsvarende ansvar - indvielsen til at tjene og den største loyalitet mod Guds præstedømme og overfor hverandre. Medlemmerne bør ikke tillade at fjendtlighed eller modstridende interesser af nogen art fører dem bort fra deres pligter og ansvar, fra medlemmernes muligheder og endemål i denne storslåede forening.

Ethvert medlem i denne store gruppe har deres egentlige, næsten fornemme troskabsforhold til . . . deres medmennesker og organisationen. Medlemmerne bør ikke tillade noget andet sideord-

net hverken at forstyrre eller gribe ind i denne forenings virke. De bør lade arbejdet i hjælpeforeningen gå forud for al anden selskabelighed, fremfor andre klubber og foreninger af lignende art. Vi lægger stor vægt på dette, fordi der i hjælpeforeningens arbejde findes nogle intellektuelle, kulturelle og åndelige værdier, som ikke findes i nogen anden organisation, og tilstrækkeligt til at dække alle dens medlemmers væsentlige behov.

Vi beder inderligt alle søstre tage disse ting til sig, og samarbejde om at hjælpeforeningen fortsat kan være den største og mest effektive organisation i verden." („A Centenary of Relief Society", s. 7, Deseret News Press, 1942).

Dette råd fra Det øverste Præsidentskab gælder også i dag! Kom og støt hjælpeforeningens sag; styrk den! Vær med i den! Hellig jer den! Tag de passive med i den og lad søstre, som ikke er medlemmer, nyde dens indflydelse. Nu er det tid at forene denne verdensomfattende søsterkreds. En stærk og velorganiseret hjælpeforening har afgørende betydning for fremtidig tryghed i kirken.

Vi går langsomt nogle mørke tider i møde. Vi hører den ildevarslende lyd mens stormen samler sig. Tidligere tiders vanskeligheder har været et indledende forvarsel. Denne uddelings hovedopgave er nu afsløret for os. Den berører enhver søsters liv. Skælv ikke af frygt - for I holder retfærdighedens milde lys i jeres hænder. Det velsigner brødrene og nærer børnene.

De som siger til jer, at kvindens lod i Guds rige er mindre end mandens, kender intet til den kærlighed, der er beslægtet med tilbedelse - den som en værdig mand har til sin hustru. Han kan ikke have Guds præstedømme, i hvert fald

ikke i dets fylde, uden hende. „For ingen mand,” sagde profeten, „kan få præstedømmets fylde udenfor Herrens tempel” (se L&P 131:1-3). Og hun befinder sig ved hans side på dette hellige sted. Hun er med ham og får del i alt, hvad han modtager. De bliver hver især tvættet og salvet og får hver især deres begavelse. Men han kan ikke hæve sig og få del i de højeste ordinanser - besejlsingsordinanserne - uden hende ved sin side. Hvilken magt vore søstres kærlige, besindige lærdomme og afvæbnende visdom kan have. Jeg fandt hjælpeforeningens ånd - den hele - i et roligt svar fra en af jeres søstre.

Der var en som latterliggjorde hendes beslutning om at samle et års forråd. Hun havde samlet tilstrækkeligt til sig selv og sin mand, med lidt ekstra til deres unge gifte børn, som ikke havde penge eller plads til at forsyne sig selv med forråd. Hun sagde til den pågældende, at

hun gjorde det fordi profeten har rådet os til det. Han irettesatte hende: „Hvis I kommer i en vanskelig situation vil I ikke have noget alligevel. Hvad nu hvis jeres ledere siger at I skal overdrage kirken det hele? I kommer til at dele med dem som ikke har noget. Hvad vil I så sige?”

„Hvis det skulle ske,” sagde hun, „så har jeg da i det mindste noget at give.” Gud velsigne jer, hjælpeforeningsøstre, som giver så meget. Gud velsigne den lille kreds af søstre et eller andet sted i det østlige Europa - de som hører med til denne store evige søsterkreds - Guds organisation for kvinder på hans jord - hjælpeforeningen i Jesu Kristi Kirke af Sidste dages Hellige.

Jeg bærer vidnesbyrd om at Gud lever, at han styrer og leder sit værk, at hans menneskekærlige kraft er med denne store søsterkreds. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Omslaget: Ydersiden - *Fontænen der ligger på pladsen syd for kirkens kontorbygning i Salt Lake City, Utah. Fotografi af Eldon K. Linschoten.*

Fotografierne i dette nummer af Den danske Stjerne: *Fotografierne er fremstillet af Public Communications Photo Services: Eldon L. Linschoten, cheffotograf; Jed A. Clark og Marilyn L. Erd.*

Fotografierne i dette nummer Den danske Stjerne er alle scener fra konferencen, af generalautoriteter og besøgende medlemmer.

Yderligere deltagere på programmet: *Bønnerne ved velfærdsmodet blev bedt af ældste William R. Bradford og ældste Yoshihiko Kikuchi; ved mødet lørdag morgen af ældste Theodore M. Burton og ældste Carlos E. Asay; ved mødet lørdag eftermiddag af ældste Bernard P. Brockbank og ældste Jacob de Jager; ved præstedømmemødet af ældste Adney Y. Komatsu og ældste G. Homer Durham; ved mødet søndag formiddag af ældste Franklin D. Richards og ældste James M. Paramore; og ved mødet søndag eftermiddag af ældste Charles Didier og ældste Richard G. Scott.*

